

U S T A W A

z dnia 2013 r.

Prawo o prokuraturze

DZIAŁ I

Przepisy ogólne

Art. 1. Prokuratura stoi na straży praworządności, w tym wykonuje zadania w zakresie ścigania przestępstw.

Art. 2. Prokuraturę stanowią Prokurator Generalny i podlegli mu prokuratorzy powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz prokuratorzy Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, zwanego dalej „Instytutem Pamięci Narodowej”.

Art. 3. § 1. Prokuratorami powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury są prokuratorzy Prokuratury Generalnej, prokuratur apelacyjnych, prokuratur okręgowych i prokuratur rejonowych.

§ 2. Prokuratorami Instytutu Pamięci Narodowej są prokuratorzy Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, zwanej dalej „Główną Komisją”, prokuratorzy oddziałowych komisji ścigania zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, zwanych dalej „oddziałowymi komisjami”, prokuratorzy Biura Lustracyjnego oraz prokuratorzy oddziałowych biur lustracyjnych.

Art. 4. Prokurator w ramach wykonywanych zadań podejmuje działania zmierzające do zapewnienia przestrzegania praw i wolności człowieka i obywatela.

Art. 5. Prokurator kieruje się zasadą bezstronności i równego traktowania wszystkich obywateli.

Art. 6. § 1. Do podstawowych zadań Prokuratora Generalnego i podległych mu prokuratorów należy:

- 1) sprawowanie funkcji oskarżyciela publicznego przed sądami;
- 2) nadzorowanie lub prowadzenie postępowania przygotowawczego w sprawach karnych;

- 3) wytaczanie powództw oraz składanie wniosków i udział w postępowaniu sądowym w sprawach cywilnych, ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych, jeżeli wymaga tego ochrona praworządności, interesu społecznego lub praw obywateli;
- 4) udział w postępowaniu administracyjnym, jeżeli wymaga tego ochrona praworządności, interesu społecznego, lub praw obywateli oraz zaskarżanie do sądu niezgodnych z prawem decyzji administracyjnych i udział w postępowaniu sądowym w sprawach zgodności z prawem takich decyzji;
- 5) inicjowanie kontroli zgodności z prawem uchwał i zarządzeń organów jednostek samorządu terytorialnego oraz rozporządzeń porządkowych wojewody.

§ 2. Do pozostałych zadań Prokuratora Generalnego i podległych mu prokuratorów należy:

- 1) podejmowanie środków przewidzianych prawem, zmierzających do prawidłowego i jednolitego stosowania prawa w postępowaniu sądowym, administracyjnym oraz w innych postępowaniach;
- 2) sprawowanie nadzoru nad wykonaniem postanowień o tymczasowym aresztowaniu oraz innych decyzji o pozbawieniu wolności;
- 3) koordynowanie działalności w zakresie ścigania przestępstw, prowadzonej przez inne organy państwowe;
- 4) nadzór nad zgodnością z prawem inicjowania i przeprowadzania czynności operacyjno-rozpoznawczych przez organy ścigania w zakresie przewidzianym w ustawach regulujących organizację i przedmiot działania tych organów;
- 5) współpraca z jednostkami naukowymi w zakresie prowadzenia badań dotyczących problematyki przestępczości, jej zwalczania i zapobiegania oraz kontroli;
- 6) przetwarzanie i analizowanie w systemach informatycznych danych, w tym danych osobowych, pochodzących z prowadzonych lub nadzorowanych na podstawie ustawy postępowań oraz z udziału w postępowaniu sądowym, administracyjnym, w sprawach o wykroczenia lub innych postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy, przekazywanie danych i wyników analiz właściwym organom, w tym organom innych państw, organizacjom międzynarodowym, jeżeli przewiduje to ustawa lub umowa międzynarodowa ratyfikowana przez Rzeczpospolitą Polską lub jeżeli przekazywanie danych i wyników analiz tym organom i organizacjom wynika z odrębnych przepisów; administratorem tych danych, w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie danych

osobowych, gromadzonych i przetwarzanych w ogólnokrajowych systemach informatycznych prokuratury jest Prokurator Generalny;

- 7) współdziałanie z organami władzy publicznej, państwowymi i samorządowymi jednostkami organizacyjnymi oraz organizacjami społecznymi w zapobieganiu przestępczości i innym naruszeniom prawa;
- 8) współpraca z Szefem Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań ustawowych;
- 9) współpraca i udział w działaniach podejmowanych przez organizacje międzynarodowe oraz zespoły międzynarodowe, działające na podstawie umów międzynarodowych, w tym umów konstytuujących organizacje międzynarodowe, ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską;
- 10) opiniowanie projektów aktów normatywnych;
- 11) podejmowanie innych czynności określonych w ustawach.

Art. 7. § 1. Rada Ministrów, nie później niż do końca każdego roku, wyznacza zasadnicze kierunki polityki karnej na rok następny, określając w nich bieżące problemy ścigania przestępstw, przepisy prawa karnego, których stosowanie uznaje za szczególnie istotne dla realizacji polityki karnej oraz poszanowania praw i wolności człowieka i obywatela, a także przepisy prawa karnego, których stosowanie wymaga oceny.

§ 2. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, nie później niż do końca trzeciego kwartału każdego roku, przedstawia Radzie Ministrów i Prokuratorowi Generalnemu projekt założeń zasadniczych kierunków polityki karnej na rok następny.

§ 3. Prokurator Generalny przedstawia na piśmie swoje stanowisko do projektu założeń, o którym mowa w § 2, nie później niż w ciągu miesiąca od doręczenia tego projektu przez Ministra Sprawiedliwości.

Art. 8. § 1. Każdy prokurator jest zobowiązany stale wykonywać przynajmniej jedno z zadań, o których mowa w art. 6 § 1. Nie dotyczy to prokuratorów pełniących czynności w Prokuraturze Generalnej, prokuratorów delegowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości lub przez niego nadzorowanej, prokuratorów delegowanych na podstawie art. 131 § 6, prokuratorów Głównej Komisji oraz prokuratorów kierujących powszechnymi jednostkami organizacyjnymi prokuratury o obsadzie kadrowej powyżej dziesięciu prokuratorów.

§ 2. W sprawach należących do właściwości sądów wojskowych lub innych organów wojskowych, zadania, o których mowa w art. 6, wykonują prokuratorzy powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, będący oficerami zawodowymi (prokuratorzy wojskowi).

§ 3. Prokuratorzy wojskowi wykonują również zadania, o których mowa w art. 6, w sprawach nienależących do właściwości sądów wojskowych lub innych organów wojskowych.

Art. 9. § 1. Prokurator przy wykonywaniu czynności określonych w ustawach jest niezależny, z zastrzeżeniem § 2 oraz art. 52.

§ 2. Prokurator jest obowiązany wykonywać zarządzenia, wytyczne i polecenia przełożonego prokuratora, przy czym:

- 1) zarządzenia dotyczą spraw organizacyjnych związanych z funkcjonowaniem prokuratury;
- 2) wytyczne określają metodykę pracy organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze w odniesieniu do określonej kategorii spraw;
- 3) polecenia dotyczą przeprowadzenia określonych dowodów w konkretnej sprawie oraz terminów wykonania czynności procesowych.

§ 3. Polecenia, o których mowa w § 2 pkt 3, prokurator przełożony wydaje na piśmie. Na żądanie prokuratora prowadzącego sprawę polecenie uzasadnia się na piśmie. W razie przeszkody w doręczeniu polecenia na piśmie, polecenie wydaje się ustnie. Polecenie ustne prokurator prowadzący postępowanie odnotowuje przez sporządzenie notatki urzędowej, a prokurator przełożony jest zobowiązany niezwłocznie potwierdzić je na piśmie. Polecenia włączane są do akt sprawy po zrealizowaniu czynności objętych poleceniem.

Art. 10. § 1. Prokurator prowadzący postępowanie może wystąpić do prokuratora nadrzędnego z wnioskiem o wydanie opinii dotyczącej określonego zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie jest konieczne dla tego postępowania. Wniosek zawiera stanowisko dotyczące podniesionego zagadnienia prawnego. Prokurator nadrzędny wydaje opinię w terminie nie dłuższym niż trzydzieści dni. Wystąpienie z wnioskiem nie tamuje czynności procesowych w sprawie. Opinia może być również wydana z urzędu w ramach czynności nadzoru służbowego.

§ 2. Prokurator Generalny w razie ujawnienia istotnych rozbieżności w zakresie określonego zagadnienia prawnego wydaje z urzędu opinię prawną dotyczącą tego zagadnienia.

§ 3. Opinie, o których mowa w § 1 i 2, nie są wiążące.

Art. 11. Organy władzy publicznej, a także państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, organizacje zawodowe, samorządowe i inne organizacje społeczne udzielają Prokuratorowi Generalnemu i podległym mu prokuratorom pomocy w realizacji ich zadań.

DZIAŁ II

Organizacja prokuratury

Rozdział 1

Prokurator Generalny

Art. 12. Prokurator Generalny stoi na czele prokuratury.

Art. 13. § 1. Prokurator Generalny kieruje działalnością prokuratury osobiście bądź przez zastępców Prokuratora Generalnego, wydając zarządzenia, wytyczne i polecenia.

§ 2. Zastępcą Prokuratora Generalnego jest: Naczelnny Prokurator Wojskowy oraz Dyrektor Głównej Komisji. Prokurator Generalny może wnioskować o powołanie do trzech kolejnych zastępców Prokuratora Generalnego.

§ 3. Uprawnienia Prokuratora Generalnego wynikające z ustawy może również wykonywać upoważniony przez niego zastępca Prokuratora Generalnego.

Art. 14. § 1. Na stanowisko Prokuratora Generalnego może być powołana osoba będąca:

- 1) prokuratorem w stanie czynnym powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury lub Instytutu Pamięci Narodowej, posiadającym co najmniej dwunastoletni staż na stanowisku prokuratora;
- 2) sędzią Izby Karnej lub Izby Wojskowej Sądu Najwyższego w stanie czynnym, sędzią sądu powszechnego lub sędzią sądu wojskowego w stanie czynnym, posiadającym co najmniej dwunastoletni staż sędziowski w sprawach karnych.

§ 2. Prokuratora Generalnego powołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nie później niż na trzy miesiące przed upływem kadencji Prokuratora Generalnego albo w ciągu czterech miesięcy od jej wygaśnięcia.

§ 3. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej powołuje Prokuratora Generalnego spośród kandydatów zgłoszonych przez Krajową Radę Prokuratury i Krajową Radę Sądownictwa.

§ 4. Krajowa Rada Prokuratury i Krajowa Rada Sądownictwa zgłaszają po dwóch kandydatów na Prokuratora Generalnego, nie później niż na cztery miesiące przed upływem kadencji Prokuratora Generalnego albo w ciągu dwóch miesięcy od jej wygaśnięcia.

§ 5. W braku zgłoszenia, o którym mowa w § 3, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej powołuje Prokuratora Generalnego spośród kandydatów zgłoszonych w trybie § 7.

§ 6. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w terminie sześciu miesięcy przed upływem kadencji Prokuratora Generalnego lub w terminie siedmiu dni od dnia wygaśnięcia kadencji Prokuratora Generalnego obwieszcza o wolnym stanowisku Prokuratora Generalnego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

§ 7. Każdy kto spełnia warunki do objęcia stanowiska Prokuratora Generalnego może zgłosić swoją kandydaturę Krajowej Radzie Prokuratury albo Krajowej Radzie Sądownictwa w terminie 14 dni od obwieszczenia, o którym mowa w § 6.

Art. 15. Przed przystąpieniem do wykonywania obowiązków Prokurator Generalny składa przed Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej ślubowanie następującej treści:

„Obejmując stanowisko Prokuratora Generalnego, uroczyście ślubuję stać na straży Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i prawa, strzec praworządności, a powierzone mi obowiązki wypełniać sumiennie.”. Ślubowanie może być złożone z dodaniem zwrotu: „Tak mi dopomóż Bóg.”.

Art. 16. § 1. Kadencja Prokuratora Generalnego trwa sześć lat, licząc od dnia złożenia ślubowania. Po upływie kadencji Prokurator Generalny pełni obowiązki do czasu objęcia stanowiska przez nowo powołanego Prokuratora Generalnego.

§ 2. Prokurator Generalny, po upływie kadencji lub jej wygaśnięciu, nie może być ponownie powołany na to stanowisko.

§ 3. Po zakończeniu kadencji Prokurator Generalny może przejść w stan spoczynku niezależnie od osiągniętego wieku albo pozostać na stanowisku prokuratora Prokuratury Generalnej.

§ 4. Osiągnięcie przez Prokuratora Generalnego wieku uprawniającego do przejścia w stan spoczynku nie ma wpływu na zakończenie kadencji.

Art. 17. § 1. Prokurator Generalny nie może pozostawać w innym stosunku służbowym lub stosunku pracy, ani też zajmować innego stanowiska, z wyjątkiem stanowiska naukowo-dydaktycznego lub naukowego w szkole wyższej, w Polskiej Akademii Nauk,

instytucie naukowo-badawczym lub innej placówce naukowej, ani wykonywać innych zajęć zarobkowych.

§ 2. Prokurator Generalny nie może należeć do partii politycznej, związku zawodowego ani prowadzić działalności publicznej niedającej się pogodzić z godnością jego urzędu.

Art. 18. § 1. Prokurator Generalny nie może być bez uprzedniej zgody sądu dyscyplinarnego pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani pozbawiony wolności. Prokurator Generalny nie może być zatrzymany lub aresztowany, z wyjątkiem ujęcia go na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa, jeżeli jego zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie zawiadamia się Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, który może nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.

§ 2. Za nadużycie wolności słowa przy wykonywaniu obowiązków służbowych, stanowiące ściganą z oskarżenia prywatnego zniewagę, oraz za wykroczenie Prokurator Generalny odpowiada tylko dyscyplinarnie.

§ 3. Z wnioskiem do sądu dyscyplinarnego o zezwolenie na pociągnięcie Prokuratora Generalnego do odpowiedzialności karnej albo o wszczęcie przeciwko Prokuratorowi Generalnemu postępowania dyscyplinarnego może wystąpić Minister Sprawiedliwości lub Krajowa Rada Prokuratury.

§ 4. Przed sądem dyscyplinarnym, w toku postępowania, o którym mowa w § 2 i 3, czynności rzecznika dyscyplinarnego wykonuje przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości lub członek składającej wniosek Krajowej Rady Prokuratury.

Art. 19. Kadencja Prokuratora Generalnego wygasa w razie jego śmierci lub odwołania.

Art. 20. § 1. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej odwołuje Prokuratora Generalnego przed upływem kadencji, jeżeli:

- 1) zrzekł się stanowiska;
- 2) stał się trwale niezdolny do pełnienia obowiązków Prokuratora Generalnego na skutek choroby lub utraty sił, stwierdzonej orzeczeniem lekarskim;
- 3) został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego albo złożył niezgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne, stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu;

4) został prawomocnie ukarany karą dyscyplinarną, o której mowa w art. 172 § 1 pkt 2-5.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 2, odwołanie następuje na wniosek Prezesa Rady Ministrów lub Krajowej Rady Prokuratury.

§ 3. Przed złożeniem wniosku, o którym mowa w § 2, Prezes Rady Ministrów zasięga opinii Krajowej Rady Prokuratury. Opinia powinna być wydana w terminie dwóch miesięcy. Opinię załącza się do wniosku. Niewydanie opinii w terminie oznacza rezygnację z prawa do jej wyrażenia.

Art. 21. § 1. Prezes Rady Ministrów może wystąpić do Sejmu z wnioskiem o odwołanie Prokuratora Generalnego przed upływem kadencji w przypadku:

- 1) odrzucenia sprawozdania Prokuratora Generalnego, o którym mowa w art. 23 § 1;
- 2) sprzeniewierzenia się Prokuratora Generalnego złożonemu ślubowaniu.

§ 2. Przed złożeniem wniosku, o którym mowa w § 1, Prezes Rady Ministrów zasięga opinii Krajowej Rady Prokuratury. Opinia powinna być wydana w terminie miesiąca. Opinię załącza się do wniosku. Niewydanie opinii w terminie oznacza rezygnację z prawa do jej wyrażenia.

§ 3. Sejm odwołuje Prokuratora Generalnego uchwałą podjętą większością dwóch trzecich głosów, w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.

Art. 22. W przypadku odwołania Prokuratora Generalnego przed upływem kadencji, a także w razie jego śmierci, jego obowiązki pełni najstarszy wiekiem zastępca Prokuratora Generalnego, do czasu objęcia stanowiska przez nowo powołanego Prokuratora Generalnego.

Art. 23. § 1. Prokurator Generalny przedstawia Prezesowi Rady Ministrów za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości, nie później niż do końca pierwszego kwartału roku następnego, sprawozdanie z rocznej działalności prokuratury.

§ 2. Sprawozdanie Prokuratora Generalnego zawiera:

1) informacje dotyczące działalności prokuratury, w tym zwłaszcza:

- a) informacje o obciążeniu pracą prokuratorów w poszczególnych jednostkach organizacyjnych prokuratury w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 6 § 1,
- b) informacje o liczbie prokuratorów poszczególnych jednostek organizacyjnych prokuratury w stosunku do wpływu spraw do tych jednostek,
- c) informacje o liczbie postępowań przygotowawczych, w których czas trwania postępowania przekroczył dwa lata,

- d) informacje o współpracy podległych mu prokuratorów z innymi organami uprawnionymi do prowadzenia postępowania przygotowawczego,
 - e) postulowane zmiany w zakresie organizacji prokuratury,
 - f) ocenę przepisów prawa karnego, które weszły w życie w okresie sprawozdawczym,
 - g) postulaty dotyczące przeprowadzenia koniecznych zmian legislacyjnych, których potrzeba ujawniła się w związku z realizacją ustawowych zadań prokuratury,
 - h) informacje o ujawnionych nieprawidłowościach w funkcjonowaniu prokuratury i podjętych środkach naprawczych;
- 2) odniesienie się do zasadniczych kierunków polityki karnej przyjętych przez Radę Ministrów.

§ 3. Minister Sprawiedliwości przedstawia na piśmie swoje stanowisko do sprawozdania Prokuratora Generalnego.

§ 4. Prezes Rady Ministrów może zwrócić Prokuratorowi Generalnemu sprawozdanie, o którym mowa w § 1, w celu jego uzupełnienia w określonym zakresie. Sprawozdanie powinno zostać uzupełnione w terminie trzydziestu dni.

§ 5. Prezes Rady Ministrów w terminie sześciu miesięcy od dnia przedstawienia przez Prokuratora Generalnego sprawozdania, o którym mowa w § 1, przyjmuje albo odrzuca to sprawozdanie, mając na względzie realizację zadań przez Prokuratora Generalnego w zakresie strzeżenia praworządności, w tym realizacji zadań w zakresie ścigania przestępstw.

§ 6. Prokurator Generalny, po przyjęciu lub odrzuceniu przez Prezesa Rady Ministrów sprawozdania, o którym mowa w § 1, przekazuje je Sejmowi.

Art. 24. § 1. Prokurator Generalny przedstawia Sejmowi i Senatowi jawną roczną informację o łącznej liczbie osób, wobec których został skierowany wniosek o zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów lub wnioski o zarządzenie kontroli operacyjnej, ze wskazaniem liczby osób, co do których:

- 1) sąd zarządził kontrolę i utrwalanie rozmów lub kontrolę operacyjną;
 - 2) sąd odmówił zarządzenia kontroli i utrwalania rozmów lub kontroli operacyjnej;
 - 3) wniosek o kontrolę operacyjną nie uzyskał zgody prokuratora
- z wyszczególnieniem liczby osób w wymienionych kategoriach, co do których o kontrolę operacyjną wnioskował organ Policji.

§ 2. Informacja, o której mowa w § 1, powinna być przedstawiona Sejmowi i Senatowi do dnia 30 czerwca roku następnego po roku nią objętym.

Art. 25. Prokurator Generalny jest zobowiązany, na żądanie Sejmu lub Senatu, do przedstawienia informacji na temat związany ze strzeżeniem praworządności, w tym realizacją zadań w zakresie ścigania przestępstw. Żądanie nie może dotyczyć przedstawienia informacji o biegu postępowania w konkretnej sprawie.

Art. 26. § 1. Prezes Rady Ministrów lub Minister Sprawiedliwości mogą w każdym czasie, niezależnie od sprawozdania rocznego, zażądać od Prokuratora Generalnego przedstawienia informacji na temat związany ze strzeżeniem praworządności, w tym realizacją zadań w zakresie ścigania przestępstw. Żądanie to nie może dotyczyć przedstawienia informacji o biegu postępowania w konkretnej sprawie.

§ 2. Prezes Rady Ministrów lub Minister Sprawiedliwości mogą zażądać od Prokuratora Generalnego uzupełnienia przedstawionej informacji w terminie do trzech miesięcy.

Art. 27. Jeżeli w toku postępowania przygotowawczego w konkretnej sprawie zostały ujawnione informacje mogące mieć istotny wpływ na bezpieczeństwo państwa, a dobro prowadzonego postępowania nie stoi temu na przeszkodzie, Prokurator Generalny może przekazać te informacje Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 28. § 1. Zastępców Prokuratora Generalnego powołuje, spośród prokuratorów Prokuratury Generalnej oraz prokuratorów prokuratury apelacyjnej, i odwołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Prokuratora Generalnego. Prokurator Generalny jest zobowiązany dołączyć do wniosku o powołanie zastępcy Prokuratora Generalnego opinię o kandydacie wyrażoną przez Krajową Radę Prokuratury, chyba że opinia nie została wydana w terminie miesiąca od przedstawienia kandydata Krajowej Radzie Prokuratury.

§ 2. Naczelnego Prokuratora Wojskowego powołuje, spośród prokuratorów Prokuratury Generalnej, będących prokuratorami wojskowymi i odwołuje z tego stanowiska Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Prokuratora Generalnego zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej. Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu podlega departament Prokuratury Generalnej właściwy w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2. Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu kieruje w zastępstwie Prokuratora Generalnego działalnością komórek organizacyjnych prokuratur okręgowych i prokuratur rejonowych, właściwych w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2.

§ 3. Dyrektora Głównej Komisji powołuje, spośród prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej, i odwołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Prokuratora

Generalnego zgłoszony w porozumieniu z Prezesem Instytutu Pamięci Narodowej. Dyrektor Głównej Komisji kieruje Główną Komisją.

Art. 29. Nadzór instancyjny i służbowy w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2, Prokurator Generalny sprawuje za pośrednictwem Naczelnego Prokuratora Wojskowego i departamentu właściwego w tych sprawach, chyba że sprawuje go osobiście.

Rozdział 2

Struktura organizacyjna prokuratury

Art. 30. Prokuratorami przełożonymi są:

- 1) Prokurator Generalny – w stosunku do prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej;
- 2) zastępcy Prokuratora Generalnego, z wyłączeniem Naczelnego Prokuratora Wojskowego oraz Dyrektora Głównej Komisji, w zakresie ustalonym przez Prokuratora Generalnego – w stosunku do prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury;
- 3) Naczelnny Prokurator Wojskowy – w stosunku do prokuratorów wojskowych w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2;
- 4) prokurator apelacyjny – w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w prokuraturze apelacyjnej, prokuraturze okręgowej oraz prokuraturze rejonowej na obszarze działania prokuratury apelacyjnej;
- 5) zastępca prokuratora apelacyjnego w zakresie ustalonym przez prokuratora apelacyjnego – w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w prokuraturze apelacyjnej, prokuraturze okręgowej oraz prokuraturze rejonowej na obszarze działania prokuratury apelacyjnej;
- 6) prokurator okręgowy – w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w prokuraturze okręgowej oraz prokuraturze rejonowej na obszarze działania prokuratury okręgowej;
- 7) zastępca prokuratora okręgowego w zakresie ustalonym przez prokuratora okręgowego – w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w prokuraturze okręgowej oraz prokuraturze rejonowej na obszarze działania prokuratury okręgowej;
- 8) prokurator rejonowy – w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w prokuraturze rejonowej;

- 9) zastępca prokuratora rejonowego w zakresie ustalonym przez prokuratora rejonowego – w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w prokuraturze rejonowej;
- 10) zastępca prokuratora okręgowego i prokuratora rejonowego, będący prokuratorem wojskowym, w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2 – w stosunku do prokuratorów wojskowych pełniących czynności w danej powszechnej jednostce organizacyjnej prokuratury oraz prokuratorów wojskowych pełniących czynności w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury niższego stopnia na obszarze działania danej jednostki.

Art. 31. § 1. Prokuratorami bezpośrednio przełożonymi są:

- 1) Prokurator Generalny – w stosunku do swoich zastępców, prokuratorów pełniących czynności w Prokuraturze Generalnej, prokuratorów apelacyjnych oraz zastępców prokuratora okręgowego będących prokuratorami wojskowymi;
- 2) zastępcy Prokuratora Generalnego, z wyłączeniem Dyrektora Głównej Komisji, w zakresie zleconych czynności – odpowiednio w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w Prokuraturze Generalnej oraz prokuratorów apelacyjnych i zastępców prokuratora okręgowego będących prokuratorami wojskowymi;
- 3) prokuratorzy apelacyjni i prokuratorzy okręgowi oraz, w zakresie zleconych czynności, ich zastępcy – w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w danej jednostce oraz w stosunku do kierowników jednostek organizacyjnych prokuratury bezpośrednio niższego stopnia na obszarze działania danej jednostki;
- 4) kierownicy ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych oraz, w zakresie zleconych czynności, ich zastępcy – w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w danym ośrodku oraz prokuratorów rejonowych na obszarze działania danego ośrodka zamiejscowego prokuratury okręgowej;
- 5) prokuratorzy rejonowi oraz, w zakresie zleconych czynności, ich zastępcy – w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w danej prokuraturze rejonowej;
- 6) kierownicy ośrodków zamiejscowych prokuratur rejonowych – w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w danym ośrodku.

§ 2. Prokurator pełniący funkcję kierownika komórki organizacyjnej w danej jednostce organizacyjnej prokuratury jest zwierzchnikiem służbowym w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w tej komórce.

§ 3. W zakresie służby wojskowej Naczelnym Prokurator Wojskowy podlega Ministrowi Obrony Narodowej, a pozostali prokuratorzy wojskowi - właściwym prokuratorom przełożonym.

Art. 32. Jednostką organizacyjną prokuratury wyższego stopnia jest:

- 1) w stosunku do prokuratury rejonowej – właściwa prokuratura okręgowa i apelacyjna oraz Prokuratura Generalna;
- 2) w stosunku do prokuratury okręgowej – właściwa prokuratura apelacyjna oraz Prokuratura Generalna;
- 3) w stosunku do prokuratury apelacyjnej – Prokuratura Generalna;
- 4) w stosunku do oddziałowej komisji – Główna Komisja;
- 5) w stosunku do oddziałowego biura lustracyjnego – Biuro Lustracyjne.

Art. 33. § 1. Prokuratorem nadrzędnym jest prokurator kierujący jednostką organizacyjną prokuratury wyższego stopnia, a także prokurator tej jednostki lub prokurator delegowany do niej w zakresie zleconych mu czynności.

§ 2. W sprawach prowadzonych przez prokuratora wykonującego czynności w Prokuraturze Generalnej lub w Głównej Komisji, prokuratorem nadrzędnym jest odpowiednio Prokurator Generalny lub Dyrektor Głównej Komisji.

Art. 34. § 1. Prokurator bezpośrednio przełożony oraz zwierzchnik służbowy zapewniają równomierne obciążenie obowiązkami służbowymi podległych im prokuratorów.

§ 2. W przypadku prokuratorów pełniących funkcje w prokuraturze dopuszcza się zmniejszenie obciążenia obowiązkami służbowymi w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 6 § 1.

Art. 35. § 1. Prokurator przełożony może powierzyć podległym prokuratorom wykonywanie czynności należących do jego zakresu działania, chyba że ustawa zastrzega określoną czynność wyłącznie do jego właściwości. Powierzenie nie może naruszać właściwości, o której mowa w art. 44 § 1, art. 45 § 1 i 2 i art. 46 § 1 i 2.

§ 2. Prokurator przełożony może przejmować sprawy prowadzone przez prokuratorów podległych i wykonywać ich czynności, w tym również z pominięciem zasad określających właściwość miejscową i rzeczową poszczególnych stopni jednostek organizacyjnych prokuratury, chyba że przepis ustawy stanowi inaczej.

Art. 36. § 1. Prokuratora apelacyjnego powołuje Prokurator Generalny spośród prokuratorów, po zasięgnięciu opinii zgromadzenia prokuratorów w prokuraturze apelacyjnej.

§ 2. Kandydata na prokuratora apelacyjnego Prokurator Generalny przedstawia zgromadzeniu prokuratorów, w celu wydania opinii.

§ 3. Jeżeli opinia nie zostanie wydana w terminie dwóch miesięcy od dnia przedstawienia kandydata, Prokurator Generalny może powołać prokuratora apelacyjnego bez opinii.

§ 4. W razie wydania negatywnej opinii o kandydacie, zgromadzenie prokuratorów może przedstawić Prokuratorowi Generalnemu własnego kandydata na prokuratora apelacyjnego.

§ 5. Po uzyskaniu opinii, o której mowa w § 4, Prokurator Generalny podejmuje decyzję w przedmiocie powołania do pełnienia funkcji prokuratora apelacyjnego kandydata przedstawionego przez siebie albo przez zgromadzenie prokuratorów.

§ 6. W przypadku niepowołania do pełnienia funkcji prokuratora apelacyjnego żadnego z kandydatów, o których mowa w § 5, Prokurator Generalny przedstawia zgromadzeniu prokuratorów nowego kandydata na prokuratora apelacyjnego. Przepisy § 3-5 stosuje się.

§ 7. Zastępcę prokuratora apelacyjnego powołuje Prokurator Generalny spośród prokuratorów, na wniosek prokuratora apelacyjnego, po zasięgnięciu opinii kolegium tej prokuratury.

§ 8. Jeżeli opinia nie zostanie wydana w terminie dwóch miesięcy, Prokurator Generalny może powołać zastępcę prokuratora apelacyjnego bez opinii.

§ 9. Zastępcę prokuratora apelacyjnego Prokurator Generalny odwołuje, na wniosek prokuratora apelacyjnego, po zasięgnięciu opinii kolegium tej prokuratury. Przepis § 8 stosuje się odpowiednio.

§ 10. Prokurator apelacyjny jest powoływany na sześcioletnią kadencję i nie może być ponownie powołany na bezpośrednio następującą kadencję do pełnienia tej samej funkcji lub funkcji zastępcy prokuratora apelacyjnego przez okres sześciu lat.

Art. 37. § 1. Prokuratora okręgowego powołuje Prokurator Generalny spośród prokuratorów, na wniosek właściwego prokuratora apelacyjnego, po zasięgnięciu opinii zgromadzenia prokuratorów w prokuraturze apelacyjnej.

§ 2. Kandydata na prokuratora okręgowego Prokurator Generalny przedstawia zgromadzeniu prokuratorów, w celu wydania opinii.

§ 3. Jeżeli opinia nie zostanie wydana w terminie dwóch miesięcy od dnia przedstawienia kandydata, Prokurator Generalny może powołać prokuratora okręgowego bez opinii.

§ 4. W razie wydania negatywnej opinii o kandydacie, zgromadzenie prokuratorów może przedstawić Prokuratorowi Generalnemu własnego kandydata na prokuratora okręgowego.

§ 5. Po uzyskaniu opinii, o której mowa w § 4, Prokurator Generalny podejmuje decyzję w przedmiocie powołania do pełnienia funkcji prokuratora okręgowego kandydata przedstawionego przez siebie albo przez zgromadzenie prokuratorów.

§ 6. W przypadku niepowołania do pełnienia funkcji prokuratora okręgowego żadnego z kandydatów, o których mowa w § 5, Prokurator Generalny przedstawia zgromadzeniu prokuratorów nowego kandydata na prokuratora okręgowego. Przepisy § 3-5 stosuje się.

§ 7. Zastępcę prokuratora okręgowego powołuje Prokurator Generalny spośród prokuratorów, na wniosek prokuratora okręgowego, po zasięgnięciu opinii właściwego prokuratora apelacyjnego oraz kolegium prokuratury apelacyjnej.

§ 8. Jeżeli opinie nie zostaną wydane w terminie dwóch miesięcy, Prokurator Generalny może powołać zastępcę prokuratora okręgowego bez opinii.

§ 9. Zastępcę prokuratora okręgowego Prokurator Generalny odwołuje, na wniosek prokuratora okręgowego, po zasięgnięciu opinii właściwego prokuratora apelacyjnego oraz kolegium prokuratury apelacyjnej. Przepis § 8 stosuje się odpowiednio.

§ 10. Jednym z zastępców prokuratora okręgowego w prokuraturach okręgowych, w których utworzono wydziały właściwe w sprawach określonych w art. 8 § 2, jest prokurator wojskowy, którego powołuje i odwołuje Prokurator Generalny, na wniosek Naczelnego Prokuratora Wojskowego, po zasięgnięciu opinii właściwego prokuratora okręgowego.

§ 11. Prokurator okręgowy jest powoływany na sześcioletnią kadencję i nie może być ponownie powołany na bezpośrednio następującą kolejną kadencję do pełnienia tej samej funkcji lub funkcji zastępcy prokuratora okręgowego przez okres sześciu lat w obszarze prokuratury apelacyjnej, w której ostatnio pełnił funkcję.

Art. 38. § 1. Prokuratora rejonowego powołuje Prokurator Generalny spośród prokuratorów, na wniosek właściwego prokuratora apelacyjnego, po zasięgnięciu opinii zgromadzenia prokuratorów w prokuraturze apelacyjnej.

§ 2. Kandydata na prokuratora rejonowego Prokurator Generalny przedstawia zgromadzeniu prokuratorów, w celu wydania opinii.

§ 3. Jeżeli opinia nie zostanie wydana w terminie dwóch miesięcy od dnia przedstawienia kandydata, Prokurator Generalny może powołać prokuratora rejonowego bez opinii.

§ 4. W razie wydania negatywnej opinii o kandydacie, zgromadzenie prokuratorów może przedstawić Prokuratorowi Generalnemu własnego kandydata na prokuratora rejonowego.

§ 5. Po uzyskaniu opinii, o której mowa w § 4, Prokurator Generalny podejmuje decyzję w przedmiocie powołania do pełnienia funkcji prokuratora rejonowego kandydata przedstawionego przez siebie albo przez zgromadzenie prokuratorów.

§ 6. W przypadku niepowołania do pełnienia funkcji prokuratora rejonowego żadnego z kandydatów, o których mowa w § 5, Prokurator Generalny przedstawia zgromadzeniu prokuratorów nowego kandydata na prokuratora rejonowego. Przepisy § 3-5 stosuje się.

§ 7. Zastępcę prokuratora rejonowego powołuje Prokurator Generalny spośród prokuratorów, na wniosek prokuratora rejonowego, po zasięgnięciu opinii właściwego prokuratora okręgowego oraz kolegium prokuratury okręgowej.

§ 8. Jeżeli opinie nie zostaną wydane w terminie dwóch miesięcy, Prokurator Generalny może powołać zastępcę prokuratora rejonowego bez opinii.

§ 9. Zastępcę prokuratora rejonowego Prokurator Generalny odwołuje, na wniosek prokuratora rejonowego, po zasięgnięciu opinii kolegium prokuratury okręgowej i prokuratora okręgowego. Przepis § 8 stosuje się odpowiednio.

§ 10. Jednym z zastępców prokuratora rejonowego w prokuraturach rejonowych, w których utworzono wydziały właściwe w sprawach określonych w art. 8 § 2 jest prokurator wojskowy, którego powołuje i odwołuje Prokurator Generalny, na wniosek Naczelnego Prokuratora Wojskowego, po zasięgnięciu opinii właściwego prokuratora rejonowego.

§ 11. Prokurator rejonowy jest powoływany na czteroletnią kadencję i może być ponownie powołany tylko na jedną kolejną bezpośrednio następującą kadencję do pełnienia tej samej funkcji lub funkcji zastępcy prokuratora rejonowego przez okres czterech lat w obszarze prokuratury apelacyjnej, w której ostatnio pełnił funkcję.

Art. 39. § 1. Prokurator Generalny odwołuje prokuratora apelacyjnego przed upływem kadencji, jeżeli prokurator apelacyjny:

- 1) zrzekł się pełnienia funkcji;
- 2) stał się trwale niezdolny do pełnienia funkcji na skutek choroby lub utraty sił, stwierdzonej orzeczeniem lekarskim;
- 3) został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego albo złożył niezgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne, stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu.

§ 2. Prokurator Generalny odwołuje prokuratora okręgowego i prokuratora rejonowego z przyczyn określonych w § 1, przed upływem kadencji.

§ 3. Prokurator Generalny może odwołać prokuratora apelacyjnego, prokuratora okręgowego lub prokuratora rejonowego przed upływem kadencji, jeżeli w nienależyty sposób wypełnia obowiązki służbowe.

Art. 40. § 1. Do pełnienia w prokuraturze funkcji innych niż określone w art. 36-38, powołuje spośród prokuratorów i odwołuje z pełnienia tych funkcji prokurator kierujący daną jednostką organizacyjną prokuratury.

§ 2. Do pełnienia funkcji w komórkach organizacyjnych prokuratury właściwych w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2, powołuje spośród prokuratorów wojskowych i odwołuje z pełnienia tych funkcji prokurator kierujący daną jednostką organizacyjną prokuratury na wniosek odpowiednio Naczelnego Prokuratora Wojskowego, zastępcy prokuratora okręgowego lub rejonowego będącego prokuratorem wojskowym.

§ 3. Prokurator rejonowy powołuje do pełnienia funkcji w prokuraturze rejonowej po uzyskaniu akceptacji prokuratora okręgowego w zakresie wydatków budżetowych związanych z daną funkcją w prokuraturze rejonowej

Art. 41. Powszechnymi jednostkami organizacyjnymi prokuratury są: Prokuratura Generalna oraz prokuratury apelacyjne, prokuratury okręgowe i prokuratury rejonowe.

Art. 42. § 1. Do zadań Prokuratury Generalnej należy:

- 1) zapewnienie obsługi Prokuratora Generalnego;
- 2) udział w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, Sądem Najwyższym i Naczelnym Sądem Administracyjnym;
- 3) sprawowanie nadzoru instancyjnego i służbowego nad postępowaniami prowadzonymi w prokuraturach apelacyjnych;
- 4) koordynacja nadzoru służbowego nad postępowaniami przygotowawczymi prowadzonymi przez pozostałe jednostki organizacyjne prokuratury;

- 5) prowadzenie wizytacji i lustracji jednostek organizacyjnych prokuratury;
- 6) wykonywanie czynności w zakresie obrotu prawnego z zagranicą;
- 7) wykonywanie innych działań przewidzianych w ustawach.

§ 2. Prokuraturą Generalną kieruje Prokurator Generalny.

Art. 43. § 1. Prokurator Generalny prowadzi centralną bazę opinii prawnych, o których mowa w art. 10, oraz wytycznych i zarządzeń Prokuratora Generalnego.

§ 2. Opinie, wytyczne i zarządzenia zawarte w bazie, o której mowa w § 1, są udostępniane prokuratorom, asesorom powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (asesorom prokuratury) oraz asystentom prokuratorów za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, w sposób ułatwiający wyszukiwanie według kryterium przedmiotowego.

Art. 44. § 1. Do podstawowych zadań prokuratury apelacyjnej należy:

- 1) prowadzenie i nadzorowanie postępowań przygotowawczych w sprawach przestępczości zorganizowanej i w sprawach o poważne przestępstwa korupcyjne, z zastrzeżeniem art. 45 § 2 pkt 1;
- 2) udział w postępowaniu sądowym w sprawach, o których mowa w pkt 1, z wyjątkiem postępowania przed Sądem Najwyższym;
- 3) udział w postępowaniach prowadzonych przed sądem apelacyjnym, w przypadkach określonych w odrębnych ustawach, z zastrzeżeniem art. 45 § 6 i art. 46 § 6;
- 4) sprawowanie nadzoru instancyjnego i służbowego nad postępowaniami prowadzonymi w prokuraturach okręgowych;
- 5) prowadzenie wizytacji i lustracji prokuratur okręgowych i rejonowych.

§ 2. Prokuraturą apelacyjną kieruje prokurator apelacyjny.

§ 3. Zastępca prokuratora apelacyjnego kieruje prokuraturą apelacyjną w zakresie ustalonym przez prokuratora apelacyjnego.

Art. 45. § 1. Do podstawowych zadań prokuratury okręgowej należy:

- 1) prowadzenie i nadzorowanie postępowań przygotowawczych w sprawach o czyny z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1, art. 287 § 1 w zw. z art. 294 § 1, art. 296, art. 299 i art. 301-303 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553,

z późn. zm.¹⁾), zwanej dalej „Kodeksem karnym” oraz z art. 171 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1376, 1385 i 1529);

- 2) prowadzenie i nadzorowanie postępowań przygotowawczych w sprawach o poważne przestępstwa kryminalne, gospodarcze i skarbowe, z wyłączeniem spraw wymienionych w art. 44 § 1 pkt 1;
- 3) udział w postępowaniu sądowym w pierwszej instancji w sprawach, o których mowa w pkt 1 i 2;
- 4) udział w postępowaniach prowadzonych przed sądem okręgowym w przypadkach przewidzianych w odrębnych ustawach, z zastrzeżeniem art. 46 § 6;
- 5) sprawowanie nadzoru instancyjnego i służbowego nad postępowaniami prowadzonymi w prokuraturach rejonowych;
- 6) prowadzenie wizytacji i lustracji prokuratur rejonowych.

§ 2. Do podstawowych zadań prokuratury okręgowej, w wydziale właściwym w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2, należy również:

- 1) prowadzenie i nadzorowanie postępowań przygotowawczych w sprawach ścigania przestępczości zorganizowanej i korupcji – podlegających orzecznictwu sądów wojskowych,
- 2) prowadzenie i nadzorowanie postępowań przygotowawczych w sprawach, o których mowa w § 1 pkt 1 i 2 podlegających orzecznictwu sądów wojskowych oraz udział w tych sprawach w postępowaniu sądowym, z wyłączeniem udziału w postępowaniu przed Sądem Najwyższym;
- 3) prowadzenie i nadzorowanie postępowań przygotowawczych podlegających orzecznictwu wojskowych sądów okręgowych;
- 4) udział w postępowaniach prowadzonych przed wojskowym sądem okręgowym w przypadkach przewidzianych w odrębnych ustawach;

¹⁾ Zmiany tekstu wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602, z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 129, poz. 734, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 233, poz. 1381 i Nr 240, poz. 1431 oraz z 2012 r. poz. 611.

6) sprawowanie nadzoru instancyjnego i służbowego nad postępowaniami prowadzonymi w prokuraturach rejonowych.

§ 3. Prokuraturą okręgową kieruje prokurator okręgowy.

§ 4. Zastępca prokuratora okręgowego kieruje prokuraturą okręgową w zakresie ustalonym przez prokuratora okręgowego.

§ 5. Zastępca prokuratora okręgowego będący prokuratorem wojskowym kieruje wydziałem właściwym w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2.

§ 6. Prokurator okręgowy może zastrzec udział prokuratora wykonującego czynności w prokuraturze okręgowej w postępowaniu odwoławczym w sprawach, w których postępowanie przygotowawcze było prowadzone w prokuraturze okręgowej, z wyłączeniem postępowania przed Sądem Najwyższym.

Art. 46. § 1. Do podstawowych zadań prokuratury rejonowej należy:

- 1) prowadzenie i nadzorowanie postępowań przygotowawczych, z wyłączeniem spraw, o których mowa w art. 44 § 1 pkt 1 i art. 45 § 1 pkt 1 i 2;
- 2) udział w postępowaniu prowadzonym przed sądem rejonowym w przypadkach przewidzianych w odrębnych ustawach;
- 3) udział w postępowaniu przed sądem okręgowym jako sądem pierwszej instancji w sprawach, w których postępowanie przygotowawcze prowadzone było w prokuraturze rejonowej.

§ 2. Do podstawowych zadań prokuratury rejonowej w wydziale właściwym w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2, należy również:

- 1) prowadzenie i nadzorowanie postępowań przygotowawczych, z wyłączeniem spraw, o których mowa w art. 45 § 2 pkt 1-3 – podlegających orzecznictwu sądów wojskowych;
- 2) udział w postępowaniu przed sądem garnizonowym w przypadkach przewidzianych w odrębnych ustawach.

§ 3. Prokuraturą rejonową kieruje prokurator rejonowy.

§ 4. Zastępca prokuratora rejonowego kieruje prokuraturą rejonową w zakresie ustalonym przez prokuratora rejonowego.

§ 5. Zastępca prokuratora rejonowego będący prokuratorem wojskowym kieruje wydziałem właściwym w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2.

§ 6. Prokurator Rejonowy może zastrzec udział prokuratora wykonującego czynności w prokuraturze rejonowej w postępowaniu odwoławczym w sprawach, w których postępowanie przygotowawcze było prowadzone w prokuraturze rejonowej.

Art. 47. § 1. Prokuraturę apelacyjną tworzy się dla obszaru właściwości co najmniej dwóch prokuratur okręgowych, odpowiadającego obszarowi właściwości odpowiedniego sądu apelacyjnego. Odmienne ustalenie obszaru właściwości prokuratury apelacyjnej może nastąpić tylko wtedy, gdy przemawiają za tym szczególne względy organizacyjne związane z zapewnieniem właściwego funkcjonowania jednostek organizacyjnych prokuratury, a także skuteczność zwalczania przestępczości i sprawność postępowań. Prokuraturę okręgową tworzy się dla obszaru właściwości co najmniej dwóch prokuratur rejonowych. Prokuraturę rejonową tworzy się dla jednej lub większej liczby gmin; w uzasadnionych przypadkach w obrębie tej samej gminy może być utworzona więcej niż jedna prokuratura rejonowa.

§ 2. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego, w drodze rozporządzenia:

- 1) tworzy i znosi prokuratury apelacyjne, okręgowe i rejonowe oraz ośrodki zamiejscowe prokuratur okręgowych lub rejonowych poza siedzibą prokuratury;
- 2) ustala siedziby i obszary właściwości prokuratur apelacyjnych, okręgowych i rejonowych oraz ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych lub rejonowych poza siedzibą prokuratury;

– mając na względzie zapewnienie właściwego funkcjonowania tych jednostek, lokalizację sądów powszechnych, podział administracyjny kraju oraz skuteczność zwalczania przestępczości i sprawność postępowań.

§ 3. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego, w drodze rozporządzenia, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, określa właściwość powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury w sprawach o poszczególne rodzaje przestępstw niezależnie od właściwości miejscowej i rzeczowej oraz w sprawach cywilnych, administracyjnych, w sprawach o wykroczenia, a także w innych postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw, mając na względzie skuteczne zwalczanie przestępczości i zapewnienie sprawności postępowań - niezależnie od właściwości powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

§ 4. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego, w drodze rozporządzenia, określa

właściwość powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2, mając na względzie skuteczne zwalczanie przestępczości i zapewnienie sprawności postępowań w tych sprawach.

Art. 48. Urzędnicy i inni pracownicy prokuratury oraz asystenci prokuratora zniesionego ośrodka zamiejscowego stają się urzędnikami i innymi pracownikami prokuratury oraz asystentami prokuratora tej jednostki organizacyjnej prokuratury, której ośrodek zamiejscowy jest znoszony.

Art. 49. § 1. W Prokuraturze Generalnej tworzy się, w zależności od potrzeb, departamenty i biura. W ramach departamentów i biur mogą być tworzone wydziały lub inne komórki organizacyjne. Jednym z departamentów w Prokuraturze Generalnej jest departament właściwy w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2.

§ 2. W prokuraturach apelacyjnych, okręgowych i rejonowych mogą być tworzone wydziały, samodzielne lub wchodzące w skład wydziału sekcje, samodzielne stanowiska pracy, a także komórki obsługi organizacyjnofinansowej.

§ 3. W prokuraturach okręgowych i rejonowych, mogą być tworzone wydziały właściwe w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2.

§ 4. Wydział tworzy się dla nie mniej niż sześciu, a sekcje dla nie mniej niż czterech prokuratorów. W prokuraturach rejonowych o obsadzie kadrowej nieprzekraczającej dwunastu prokuratorów nie tworzy się wydziałów. Przepisu nie stosuje się w wypadku, o którym mowa w § 3.

§ 5. Departamentami i biurami kierują dyrektorzy, wydziałami – naczelnicy, a sekcjami – kierownicy. W zależności od potrzeb powołuje się zastępców dyrektorów departamentów i biur.

§ 6. Prokurator kierujący powszechną jednostką organizacyjną prokuratury określa, w drodze zarządzenia, strukturę organizacyjną jednostki oraz szczegółowy podział obowiązków służbowych w tej jednostce, mając na względzie obowiązek, o którym mowa w art. 8 § 1, konieczność zapewnienia równomiernego obciążenia obowiązkami służbowymi, o którym mowa w art. 34, oraz potrzebę efektywnej realizacji zadań, jak również uwzględniając doświadczenie zawodowe poszczególnych prokuratorów w prowadzeniu określonej kategorii spraw.

Art. 50. § 1. Do budynków jednostek organizacyjnych prokuratury nie wolno wносить broni ani amunicji, a także materiałów wybuchowych i innych środków

niebezpiecznych. Zakaz wnoszenia broni nie dotyczy prokuratorów oraz osób wykonujących w tych budynkach obowiązki służbowe wymagające posiadania broni.

§ 2. Prokurator apelacyjny i odpowiednio prokurator okręgowy może zarządzić stosowanie środków zapewniających bezpieczeństwo w budynkach podlegających mu jednostek organizacyjnych prokuratury oraz zapobiegających naruszeniu zakazu, o którym mowa w § 1. W takim przypadku do ochrony tych budynków oraz osób w nich przebywających stosuje się przepisy o ochronie osób i mienia.

Art. 51. § 1. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego, ustala, w drodze rozporządzenia, regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, Głównej Komisji i oddziałowych komisji oraz Biura Lustracyjnego i oddziałowych biur lustracyjnych określający:

- 1) szczegółowy podział zadań i czynności pomiędzy jednostkami organizacyjnymi prokuratury poszczególnych stopni z uwzględnieniem zadań i czynności realizowanych w departamencie i wydziałach, właściwych w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2;
- 2) organizację pracy i sposób kierowania pracą;
- 3) dysponentów środków budżetowych;
- 4) tryb sprawowania nadzoru służbowego, w tym poprzez wizytacje i lustracje;
- 5) tryb załatwiania spraw osobowych;
- 6) organizację pracy organów kolegialnych;
- 7) porządek wykonywania przez prokuratora czynności w sprawach o przestępstwa, przestępstwa skarbowe, wykroczenia i wykroczenia skarbowe;
- 8) sposób realizacji zadań związanych z udziałem prokuratora w sprawach cywilnych, w tym rodzinnych, opiekuńczych oraz ze stosunku pracy;
- 9) porządek wykonywania przez prokuratora czynności w postępowaniu administracyjnym i przed sądami administracyjnymi;
- 10) porządek czynności realizowanych przez prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej;
- 11) tryb działań podejmowanych przez prokuratora w zakresie współpracy z organami władzy publicznej, państwowymi i samorządowymi jednostkami organizacyjnymi oraz organizacjami społecznymi w zapobieganiu przestępczości i innym naruszeniom prawa;
- 12) działalność prokuratorów w przypadku użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa;
- 13) szczegółowy tryb i organizację przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków dotyczących działalności jednostek organizacyjnych prokuratury

– uwzględniając potrzebę zapewnienia skuteczności i sprawności postępowania we wszystkich rodzajach spraw, prowadzonych przez prokuratora lub z jego udziałem, w tym szybkość i efektywność działania, z uwzględnieniem funkcjonalności i racjonalności działań prokuratora, równomiernego rozłożenia obowiązków pomiędzy prokuratury apelacyjne, okręgowe i rejonowe, a także efektywności działań w zakresie nadzoru służbowego, sprawności działania organów kolegialnych oraz efektywności działań podejmowanych w celu zapobieganiu przestępczości i innym naruszeniom prawa, a także konieczność zapewnienia realizacji prawa do składania skarg i wniosków oraz rzetelności i wszechstronności ich rozpatrywania.

§ 2. Prokurator Generalny w porozumieniu z Naczelnym Dyrektorem Archiwów Państwowych określa, w drodze zarządzenia, organizację i zakres działania sekretariatów oraz innych działów administracji w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury, biorąc pod uwagę specyfikę zadań jednostek różnego stopnia i konieczność zapewnienia racjonalności funkcjonowania prokuratury.

§ 3. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego, w drodze rozporządzenia, określa strój urzędowy prokuratorów biorących udział w rozprawach sądowych, uwzględniając uroczysty charakter stroju, odpowiedni do powagi sądu i utrwalonej tradycji.

§ 4. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego, określa, w drodze rozporządzenia, sposób realizacji uprawnień prokuratora w zakresie nadzoru nad zgodnością z prawem inicjowania i przeprowadzania czynności operacyjno-rozpoznawczych przez organy ścigania w zakresie przewidzianym w ustawach regulujących organizację i przedmiot działania tych organów, mając na uwadze zapewnienie merytorycznej i efektywnej kontroli podstaw faktycznych wnioskowanych czynności oraz konieczność poszanowania podstawowych praw i wolności obywatelskich.

§ 5. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego, określa, w drodze rozporządzenia, sposób realizacji zadań związanych ze współpracą prokuratury z organizacjami międzynarodowymi działającymi na podstawie umów międzynarodowych, w tym umów konstytuujących organizacje międzynarodowe ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską, mając na uwadze konieczność prawidłowej realizacji obowiązków wynikających z tych umów lub aktów prawa stanowionego przez organizacje międzynarodowe powołane do zwalczania przestępczości, w szczególności określenia sposobu wymiany informacji między państwami członkowskimi tych organizacji

i organami tych organizacji, realizacji wniosków o pomoc prawną, ochrony przetwarzanych danych osobowych i bezpieczeństwa przetwarzanych danych.

Rozdział 3

Nadzór służbowy

Art. 52. § 1. Prokurator bezpośrednio przełożony może uchylić lub zmienić decyzję prokuratora podległego. Uchylając lub zmieniając decyzję prokurator bezpośrednio przełożony podejmuje nową decyzję osobiście, a w szczególnie uzasadnionych przypadkach może polecić opracowanie projektu nowej decyzji na podstawie pisemnych wytycznych prokuratorowi, którego decyzje uchyla lub zmienia. Nową decyzję podpisuje prokurator bezpośrednio przełożony, zaś polecenie i wytyczne włącza się do akt sprawy.

§ 2. Prokurator nadrzędny uprawniony jest do uchylenia lub zmiany:

- 1) postanowienia o przedstawieniu zarzutów albo postanowienia o zmianie lub uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów przed ich ogłoszeniem;
- 2) decyzji prokuratora podległego kończącej postępowanie w sprawie.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 2, prokurator nadrzędny przejmuje sprawę do dalszego prowadzenia.

§ 4. W przypadku, o którym mowa w § 2, jeżeli decyzję o uchyleniu lub zmianie decyzji prokuratora podległego podejmuje Prokurator Generalny, prokurator apelacyjny lub okręgowy, sprawę do dalszego prowadzenia przejmuje wyznaczony prokurator wykonujący czynności odpowiednio w Prokuraturze Generalnej, prokuraturze apelacyjnej lub prokuraturze okręgowej.

§ 5. Zmiana lub uchylenie decyzji doręczonej stronom, ich pełnomocnikom lub obrońcom oraz innym uprawnionym podmiotom, może nastąpić wyłącznie z zachowaniem trybu i zasad określonych w odrębnych ustawach.

Art. 53. § 1. Prokurator przełożony, w razie stwierdzenia oczywistej obrazy prawa przy prowadzeniu sprawy, niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie trzydziestu dni od dnia powzięcia wiadomości o uchybieniu, wytyka, niezależnie od innych uprawnień, właściwemu prokuratorowi uchybienie, po uprzednim zażądaniu złożenia pisemnych wyjaśnień. Stwierdzenie i wytknięcie uchybienia nie wpływa na rozstrzygnięcie sprawy. Przepis art. 173 § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Prokurator, któremu wytknięto uchybienie, może, w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia mu pisma wytykającego oczywistą obrazę prawa przy prowadzeniu sprawy,

złożyć pisemne zastrzeżenie do prokuratora przełożonego, który wytknął uchybienie. W razie wniesienia zastrzeżenia, prokurator przełożony w terminie czternastu dni uchyla wytknięcie uchybienia albo przekazuje sprawę do rozpoznania sądowi dyscyplinarnemu.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 2, sąd dyscyplinarny wydaje postanowienie po wysłuchaniu rzecznika dyscyplinarnego oraz prokuratora, któremu wytknięto uchybienie, chyba że nie jest to możliwe. Na postanowienie w przedmiocie zastrzeżenia prokuratorowi oraz prokuratorowi, który wytknął uchybienie przysługuje zażalenie. Zażalenie rozpatruje ten sam sąd dyscyplinarny w innym równorzędnym składzie.

§ 4. Odpis prawomocnego wytknięcia uchybienia oraz prawomocne orzeczenie sądu dyscyplinarnego kończące postępowanie dyscyplinarne, jak również złożone przez prokuratora zastrzeżenie dołącza się do akt osobowych prokuratora.

§ 5. Po upływie trzech lat od dnia uprawomocnienia się wytknięcia uchybienia, prokurator przełożony, na wniosek prokuratora, któremu wytknięto uchybienie, zarządza usunięcie z akt osobowych dokumentów, o których mowa w § 4, oraz wszelkich danych dotyczących wytknięcia z wykazu służbowego, o którym mowa w art. 120 jeżeli w tym okresie nie wytknięto prokuratorowi innego uchybienia.

§ 6. W razie stwierdzenia oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, prokurator przełożony jest obowiązany zawiadomić o tym rzecznika dyscyplinarnego.

Art. 54. § 1. Nadzór służbowy polega na zapewnieniu prawidłowej realizacji ustawowych zadań prokuratury przez prokuratora bezpośrednio przełożonego, zwierzchnika służbowego, a wyjątkowo również przez prokuratora nadrzędnego i prokuratora przełożonego.

§ 2. W ramach nadzoru służbowego prokurator bezpośrednio przełożony, zwierzchnik służbowy, prokurator nadrzędny i prokurator przełożony podejmują działania, w ramach przysługujących im uprawnień, mające na celu ujawnienie i wyeliminowanie stwierdzonych nieprawidłowości.

Art. 55. § 1. Prokurator bezpośrednio przełożony lub zwierzchnik służbowy jest uprawniony do:

- 1) zapoznawania się z aktami prowadzonych lub zakończonych postępowań;
- 2) żądania referatów o przebiegu postępowania;
- 3) kontrolowania poziomu merytorycznego wystąpień prokuratorów przed sądem;

4) udzielania pisemnych lub bezpośrednich konsultacji prokuratorowi prowadzącemu lub nadzorującemu postępowanie przygotowawcze.

§ 2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach prokurator bezpośrednio przełożony może w drodze zarządzenia przekazać sprawę do dalszego prowadzenia innemu prokuratorowi. Zarządzenie wymaga uzasadnienia, w którym powołuje się okoliczności wskazujące na konieczność przekazania sprawy innemu prokuratorowi. Zarządzenie dołącza się do akt sprawy.

Art. 56. § 1. W razie powzięcia informacji o istotnych nieprawidłowościach w postępowaniu przygotowawczym prokurator kierujący jednostką organizacyjną prokuratury wyższego stopnia może podjąć decyzję o objęciu nadzorem służbowym postępowania w sprawie prowadzonej w jednostce organizacyjnej prokuratury bezpośrednio niższego stopnia. Objęcie nadzorem postępowania przygotowawczego możliwe jest również na wniosek prokuratora prowadzącego postępowanie.

§ 2. Do sprawowania nadzoru służbowego prokurator kierujący jednostką organizacyjną prokuratury wyższego stopnia wyznacza prokuratora wykonującego czynności w kierowanej przez siebie jednostce oraz zawiadamia o tym kierownika jednostki organizacyjnej bezpośrednio podległej.

Art. 57. § 1. W przypadku podjęcia decyzji, o której mowa w art. 56 § 1, prokurator sprawujący nadzór może:

- 1) zapoznawać się z aktami sprawy w jednostce organizacyjnej prokuratury, w której prowadzone jest postępowanie albo poprzez uzyskanie dostępu do ich wersji elektronicznej;
- 2) żądać ustnych referatów o przebiegu postępowania;
- 3) udzielać pisemnych lub bezpośrednich konsultacji prokuratorowi prowadzącemu lub nadzorującemu postępowanie przygotowawcze.

§ 2. Prokurator sprawujący nadzór służbowy nie może żądać przedstawienia na piśmie informacji o aktualnym toku postępowania.

Art. 58. § 1. Prokurator przełożony jest uprawniony do kontroli akt prowadzonego lub zakończonego postępowania.

§ 2. Prokurator Generalny może zarządzić monitorowanie i koordynowanie prowadzenia spraw dotyczących określonej kategorii przestępstw ze względu na ich szczególną wagę lub stopień skomplikowania.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w art. 57 § 1, prokurator kierującemu jednostką, w której sprawowany jest nadzór oraz jego zastępcy mogą zapoznawać się z aktami sprawy w jednostce organizacyjnej prokuratury, w której prowadzone jest postępowanie, albo poprzez uzyskanie dostępu do ich wersji elektronicznej. .

Art. 59. O ustaleniach poczynionych w toku działań określonych w art. 56-58, w tym zwłaszcza o stwierdzonych uchybieniach, prokurator nadrzędny lub przełożony informuje prokuratora kierującego właściwą jednostką organizacyjną prokuratury.

Art. 60. § 1. Prokurator Generalny, a na obszarze swego działania również prokurator apelacyjny i okręgowy, może zarządzić w razie potrzeby, zwłaszcza gdy ujawnią się informacje o istotnych nieprawidłowościach w działalności danej jednostki organizacyjnej prokuratury, wizytację tej jednostki. Prokurator Generalny może zarządzić również wizytację Głównej Komisji, Biura Lustracyjnego, oddziałowej komisji lub oddziałowego biura lustracyjnego. Wizytację oddziałowej komisji lub oddziałowego biura lustracyjnego może zarządzić również odpowiednio Dyrektor Głównej Komisji lub Dyrektor Biura Lustracyjnego.

§ 2. Wizytacja jednostki organizacyjnej obejmuje w szczególności ocenę:

- 1) prawidłowości i efektywności realizacji zadań, o których mowa w art. 6 § 1 pkt 1;
- 2) prawidłowości, efektywności i sprawności w realizacji zadań, o których mowa w art. 6 § 1 pkt 2, 3-5;
- 3) prawidłowości realizacji zadań, o których mowa w art. 6 § 2;
- 4) ukształtowania wewnętrznej struktury jednostki organizacyjnej, z punktu widzenia zapewnienia prawidłowej realizacji jej zadań;
- 5) prawidłowości podziału czynności pomiędzy prokuratorów i pozostałych pracowników jednostki organizacyjnej, w tym przede wszystkim z punktu widzenia respektowania zasad, o których mowa w art. 8 § 1 i art. 34 ustawy;
- 6) sprawności i efektywności kierowania jednostką organizacyjną oraz komórkami organizacyjnymi;
- 7) prawidłowości, efektywności i sprawności realizacji nadzoru służbowego;
- 8) prawidłowości organizacji i pracy sekretariatu;
- 9) prawidłowości i sprawności postępowania w sprawach skarg i wniosków, prowadzenia spraw kadrowych, ochrony informacji niejawnych, administrowania danymi w systemach informatycznych.

§ 3. Wizytacja nie może trwać dłużej niż dwadzieścia jeden kolejnych dni roboczych.

§ 4. O planowanej wizytacji zawiadamia się prokuratora kierującego jednostką podlegającą wizytacji na co najmniej trzydzieści dni przed przystąpieniem do jej przeprowadzenia.

Art. 61. § 1. Prokurator Generalny, a na obszarze swego działania również prokurator apelacyjny i okręgowy, może zarządzić lustrację w jednostce organizacyjnej prokuratury. Prokurator Generalny może zarządzić również lustrację Głównej Komisji, Biura Lustracyjnego, oddziałowej komisji lub oddziałowego biura lustracyjnego. Lustrację oddziałowej komisji lub oddziałowego biura lustracyjnego może zarządzić również odpowiednio Dyrektor Głównej Komisji lub Dyrektor Biura Lustracyjnego.

§ 2. Lustrację przeprowadza się stosownie do potrzeb, zwłaszcza gdy ujawnią się informacje o nieprawidłowościach w działalności danej jednostki organizacyjnej prokuratury, w celu zbadania przyczyn nieprawidłowości. Lustracja obejmuje wybrane zagadnienia z działalności danej jednostki organizacyjnej prokuratury. Lustrację można przeprowadzić również w celu kontroli sprawności i efektywności kierowania jednostką organizacyjną oraz prawidłowości, efektywności i sprawności realizacji nadzoru służbowego.

§ 3. Lustracji w jednostce organizacyjnej nie może przeprowadzać prokurator będący małżonkiem, krewnym albo powinowatym jednego z prokuratorów jednostki, w której przeprowadza się lustrację lub pozostającego z jednym z prokuratorów tej jednostki w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości co do bezstronności prokuratora biorącego udział w lustracji.

Art. 62. § 1. Wizytacje i lustracje prokuratur apelacyjnych przeprowadzają wizytatorzy Prokuratury Generalnej i wyznaczeni prokuratorzy Prokuratury Generalnej lub prokuratur apelacyjnych, a w razie potrzeby także inni pracownicy tych prokuratur. Zespołowi wizytacyjnemu przewodniczy wizytator Prokuratury Generalnej.

§ 2. Wizytacje i lustracje prokuratur okręgowych przeprowadzają wizytatorzy prokuratury apelacyjnej i wyznaczeni prokuratorzy prokuratury apelacyjnej lub podległych prokuratur okręgowych, a w razie potrzeby także inni pracownicy tych prokuratur lub wizytatorzy, prokuratorzy i pracownicy prokuratury, o których mowa w § 1. Zespołowi wizytacyjnemu przewodniczy wizytator wyznaczony przez zarządzającego wizytację.

§ 3. Wizytacje i lustracje prokuratur rejonowych przeprowadzają wizytatorzy prokuratury okręgowej i wyznaczeni prokuratorzy prokuratury okręgowej, a w razie potrzeby także inni pracownicy prokuratury lub wizytatorzy, prokuratorzy i pracownicy prokuratury, o których mowa w § 1 i 2. Zespołowi wizytacyjnemu przewodniczy wizytator wyznaczony przez zarządzającego wizytację.

§ 4. Zarządzone przez Prokuratora Generalnego wizytacje i lustracje Głównej Komisji, Biura Lustracyjnego, oddziałowej komisji lub oddziałowego biura lustracyjnego przeprowadzają wizytatorzy i inni prokuratorzy wyznaczeni przez Prokuratora Generalnego, a w razie potrzeby także inni pracownicy prokuratury. Zespołowi wizytacyjnemu przewodniczy wizytator wyznaczony przez zarządzającego wizytację.

§ 5. Zarządzone przez Dyrektora Głównej Komisji lub Dyrektora Biura Lustracyjnego wizytacje i lustracje przeprowadzają wyznaczeni przez nich prokuratorzy odpowiednio Głównej Komisji i oddziałowych komisji lub Biura Lustracyjnego i oddziałowych biur lustracyjnych.

§ 6. Wizytacji jednostki organizacyjnej nie może przeprowadzać prokurator będący małżonkiem, krewnym albo powinowatym jednego z prokuratorów wizytowanej jednostki, lub pozostający z jednym z prokuratorów tej jednostki w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości co do bezstronności prokuratora biorącego udział w wizytacji.

Art. 63. Z przebiegu wizytacji i lustracji sporządza się sprawozdanie, które przekazuje się prokuratorowi kierującemu kontrolowaną jednostką organizacyjną; może on w terminie trzydziestu dni od dnia przekazania mu sprawozdania zgłosić uwagi.

Rozdział 4

Samorząd prokuratorski

Art. 64. Krajowa Rada Prokuratury stoi na straży niezależności prokuratorów.

Art. 65 § 1. Do zadań Krajowej Rady Prokuratury należy:

- 1) wyrażanie opinii co do projektów aktów normatywnych dotyczących prokuratury i związanych z jej działalnością, a w szczególności dotyczących jej ustroju, organizacji, funkcjonowania i współpracy z innymi organami, statusu zawodowego prokuratorów i innych pracowników prokuratury, a także uprawnień i obowiązków prokuratora w postępowaniach toczonych z jego udziałem;
- 2) wybór dwóch kandydatów na stanowisko Prokuratora Generalnego;

- 3) rozpatrywanie i ocenianie kandydatur do pełnienia stanowisk prokuratorskich oraz przedstawianie Prokuratorowi Generalnemu kandydata na każde wolne stanowisko prokuratorskie w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury oraz prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej.;
- 4) wyrażanie opinii dotyczącej sprawozdania Prokuratora Generalnego z rocznej działalności prokuratury;
- 5) rozpatrywanie corocznego sprawozdania z działalności rzecznika dyscyplinarnego w Prokuraturze Generalnej;
- 6) opiniowanie kandydata na Dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury;
- 7) wskazywanie trzech członków Rady Programowej Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury;
- 8) wydawanie opinii w innych sprawach przedstawionych przez Prokuratora Generalnego;
- 9) podejmowanie uchwał w sprawach, o których mowa w art. 18 § 3, art. 20 § 3, art. 21 § 2, art. 28 § 1, art. 105 § 6, art. 107 § 4;
- 10) wyznaczanie ze swojego składu przedstawiciela do występowania przed sądem dyscyplinarnym, w wypadku, o którym mowa w art. 18 § 4;
- 11) wyrażanie opinii o projektach wytycznych Prokuratora Generalnego;
- 12) rozpatrywanie skarg na naruszenie niezależności prokuratora, o których mowa w art. 68 § 1 i podejmowanie uchwał zobowiązujących rzecznika dyscyplinarnego do wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w wypadku, o którym mowa w art. 68 § 6;
- 13) występowanie z wnioskiem o odwołanie Prokuratora Generalnego w wypadku, o którym mowa w art. 20 § 1 pkt 2;
- 14) uchwalanie zbioru zasad etyki zawodowej prokuratorów oraz czuwanie nad ich przestrzeganiem.

§ 2. Krajowa Rada Prokuratury składa się z dwudziestu pięciu członków. W jej skład wchodzi:

- 1) przedstawiciel Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) Minister Sprawiedliwości;
- 3) Prokurator Generalny;
- 4) Naczelnny Prokurator Wojskowy;
- 5) czterech posłów,
- 6) dwóch senatorów;

- 7) prokurator wybrany przez obradujące wspólnie Zgromadzenie Prokuratorów Głównej Komisji i Zgromadzenie Prokuratorów Biura Lustracyjnego;
- 8) trzech prokuratorów wybranych przez zebranie prokuratorów Prokuratury Generalnej;
- 9) jedenastu prokuratorów wybranych przez zgromadzenia prokuratorów w prokuraturach apelacyjnych.

§ 3. Podmioty, o których mowa w § 3 pkt 2-4 mogą działać przez upoważnionych przedstawicieli.

§ 4. Kadencja Krajowej Rady Prokuratury trwa cztery lata.

§ 5. Krajowa Rada Prokuratury działa na podstawie uchwalonego przez siebie regulaminu.

§ 6. Osoba powołana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, pełni swoją funkcję w Krajowej Radzie Prokuratury bez oznaczenia okresu kadencji i może być odwołana w każdym czasie.

§ 7. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wybiera spośród posłów czterech członków Krajowej Rady Prokuratury na okres swojej kadencji. Senat Rzeczypospolitej Polskiej wybiera spośród senatorów dwóch członków Krajowej Rady Prokuratury na okres swojej kadencji.

§ 8. Prokurator może pełnić funkcję wybieranego członka Krajowej Rady Prokuratury tylko dwie kadencje.

Art. 66. § 1 Mandat wybieranego członka Krajowej Rady Prokuratury wygasa przed upływem kadencji w razie:

- 1) śmierci;
- 2) zrzeczenia się mandatu;
- 3) złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego, stwierdzonego prawomocnym orzeczeniem sądu;
- 4) odwołanie przez organ, który dokonał wyboru;
- 5) wygaśnięcia mandatu posła albo senatora;
- 6) wygaśnięcia albo rozwiązania stosunku służbowego prokuratora;
- 7) przeniesienia prokuratora w stan spoczynku.

§ 2. Mandat członków Krajowej Rady Prokuratury będących posłami lub senatorami, w razie upływu kadencji Sejmu i Senatu, wygasa wraz z wyborem członków Krajowej Rady Prokuratury wybranych przez Sejm i Senat w następnej kadencji.

§ 3. Zrzeczenie się mandatu w Krajowej Radzie Prokuratury jest skuteczne z chwilą powiadomienia o tym na piśmie Przewodniczącego Krajowej Rady Prokuratury.

Art. 67. § 1. Krajowa Rada Prokuratury powołuje i odwołuje ze swego grona Przewodniczącego, dwóch wiceprzewodniczących i sekretarza. Przewodniczący i wiceprzewodniczący Krajowej Rady Prokuratury nie mogą pełnić swoich funkcji dłużej niż przez dwie kadencje.

§ 2. Krajowa Rada Prokuratury obraduje na posiedzeniach. Posiedzenia Krajowej Rady Prokuratury zwołuje Przewodniczący Krajowej Rady Prokuratury z własnej inicjatywy co najmniej raz na dwa miesiące lub na wniosek jednej trzeciej jej członków albo na wniosek Prokuratora Generalnego.

§ 3. Koszty działalności Krajowej Rady Prokuratury finansowane są ze środków budżetowych przeznaczonych dla Prokuratury Generalnej. Obsługę finansowo-administracyjną i kancelaryjną Krajowej Rady Prokuratury zapewnia Prokuratura Generalna.

Art. 68. § 1. W razie naruszenia niezależności prokuratora, o której mowa w art. 9 § 1, prokurator, którego dotyczy naruszenie lub jego bezpośrednio przełożony, ma prawo wystąpić ze skargą do Krajowej Rady Prokuratury.

§ 2. Skargę, o której mowa w § 1 wnosi się w formie pisemnej powołując okoliczności wskazujące na naruszenie niezależności prokuratora.

§ 3. Krajowa Rada Prokuratury rozpatruje skargę w terminie trzech miesięcy od dnia jej wpływu.

§ 4. Krajowa Rada Prokuratury wyznacza ze swojego składu zespół trzech do pięciu członków będących prokuratorami w celu wyjaśnienia okoliczności podnoszonych w skardze, o której mowa w § 1. Mogą oni żądać nadesłania lub przedstawienia akt oraz dokumentów, pisemnych wyjaśnień a także przesłuchać świadków.

§ 5. Członkami zespołu, o którym mowa w § 4 nie mogą być prokuratorzy jednostki organizacyjnej prokuratury, z której działalnością sprawa jest związana oraz jednostki organizacyjnej prokuratury z obszaru tej samej prokuratury apelacyjnej.

§ 6. Do czynności wymienionych w § 4 stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.²⁾), zwanej dalej „Kodeksem postępowania karnego”.

§ 7. W razie potwierdzenia okoliczności podniesionych w skardze Krajowa Rada Prokuratury stwierdza naruszenie niezależności prokuratora, a w razie potrzeby zobowiązuje rzecznika dyscyplinarnego do wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Art. 69. § 1. Zgromadzenie prokuratorów w prokuraturze apelacyjnej składa się z prokuratorów prokuratury apelacyjnej, delegatów prokuratorów prokuratur okręgowych działających na obszarze apelacji, w liczbie odpowiadającej liczbie prokuratorów prokuratury apelacyjnej, oraz delegatów prokuratorów prokuratur rejonowych działających na obszarze apelacji, w tej samej liczbie. Liczbę delegatów prokuratorów poszczególnych prokuratur okręgowych oraz liczbę delegatów prokuratorów prokuratur rejonowych, działających w poszczególnych okręgach prokuratur, ustala kolegium prokuratury apelacyjnej, proporcjonalnie do liczby prokuratorów, odpowiednio, w danej prokuraturze okręgowej lub w prokuraturach rejonowych działających w danym okręgu. Delegatów prokuratorów prokuratur okręgowych i rejonowych wybierają na okres trzech lat liczony od dnia rozpoczęcia pierwszego posiedzenia zgromadzenia po wyborze wszystkich delegatów, odpowiednio zebrania prokuratorów prokuratur okręgowych i zebrania przedstawicieli prokuratorów prokuratur rejonowych wybranych w poszczególnych prokuraturach rejonowych spośród prokuratorów prokuratur rejonowych. Prokuratorów danej prokuratury rejonowej reprezentuje jeden przedstawiciel.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307, z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430, 1431 i 1438 i Nr 279, poz. 1645 oraz z 2012 r., poz. 1091, 1101, 1327 i 1529.

§ 2. Jeżeli zgromadzenie prokuratorów, utworzone na podstawie § 1, miałyby liczyć więcej niż stu dwudziestu członków, liczbę jego członków ogranicza się do stu dwudziestu, przyjmując, że w jego skład wchodzi czterdziestu delegatów prokuratorów prokuratury apelacyjnej, czterdziestu delegatów prokuratorów prokuratur okręgowych i czterdziestu delegatów prokuratorów prokuratur rejonowych działających na obszarze apelacji. Liczbę delegatów prokuratorów poszczególnych prokuratur okręgowych oraz liczbę delegatów prokuratorów prokuratur rejonowych działających w poszczególnych prokuraturach okręgowych ustala kolegium w prokuraturze apelacyjnej, proporcjonalnie do liczby prokuratorów, odpowiednio, w danej prokuraturze okręgowej i w poszczególnych prokuraturach rejonowych, działających w danym okręgu. Delegatów prokuratorów prokuratury apelacyjnej oraz prokuratur okręgowych i rejonowych wybierają na okres trzech lat liczony od dnia rozpoczęcia pierwszego posiedzenia zgromadzenia po wyborze wszystkich delegatów, odpowiednio zebranie prokuratorów prokuratury apelacyjnej, zebrania prokuratorów prokuratur okręgowych i zebrania przedstawicieli prokuratorów prokuratur rejonowych wybranych w poszczególnych prokuraturach rejonowych spośród prokuratorów prokuratur rejonowych. Prokuratorów danej prokuratury rejonowej reprezentuje jeden przedstawiciel.

§ 3. Posiedzenie zgromadzenia prokuratorów zwołuje prokurator apelacyjny z inicjatywy własnej lub Prokuratora Generalnego, kolegium prokuratury apelacyjnej lub okręgowej albo jednej piątej liczby członków zgromadzenia.

§ 4. Przewodniczącym zgromadzenia prokuratorów jest prokurator apelacyjny.

Art. 70. Zgromadzenie prokuratorów w prokuraturze apelacyjnej:

- 1) wysłuchuje informacji prokuratora apelacyjnego o działalności prokuratury apelacyjnej oraz prokuratur okręgowych i rejonowych z obszaru działania danej jednostki oraz wyraża opinię w tym zakresie;
- 2) rozpatruje coroczne sprawozdania z działalności rzecznika dyscyplinarnego w prokuraturze apelacyjnej;
- 3) rozpatruje sprawozdania z działalności kolegium prokuratury apelacyjnej;
- 4) wyraża opinie o kandydatach na prokuratora apelacyjnego, prokuratorów okręgowych i rejonowych;
- 5) wyraża opinie w innych sprawach przedstawionych przez prokuratora apelacyjnego lub kolegium prokuratury apelacyjnej;
- 6) wybiera członka Krajowej Rady Prokuratury;

7) podejmuje uchwały w sprawach określonych w art. 36 § 1 i 4, art. 37 § 1 i 4, art. 38 § 1 i 4, art. 71 § 1, art. 114 § 1, art. 177 § 2 i art. 182 § 3.

§ 2 Uchwała w sprawie, o której mowa w § 1 pkt 6 podejmowana jest większością dwóch trzecich głosów w obecności co najmniej połowy członków zgromadzenia.

Art. 71. § 1. Kolegium prokuratury apelacyjnej składa się z dziewięciu członków, z których sześciu jest wybieranych przez zgromadzenie prokuratorów oraz z prokuratora apelacyjnego i powołanych przez niego dwóch prokuratorów. Przewodniczącym kolegium jest prokurator apelacyjny.

§ 2. Kadencja kolegium prokuratury apelacyjnej trwa trzy lata i jest liczona od dnia rozpoczęcia pierwszego posiedzenia kolegium.

§ 3. Posiedzenia kolegium prokuratury apelacyjnej zwołuje prokurator apelacyjny z własnej inicjatywy lub na wniosek jednej trzeciej liczby członków kolegium.

Art. 72. Kolegium prokuratury apelacyjnej:

- 1) rozpatruje wnioski wynikające z wizytacji i lustracji jednostek organizacyjnych prokuratur;
- 2) wyraża opinię o kandydatach do pełnienia funkcji zastępcy prokuratora apelacyjnego i zastępcy prokuratora okręgowego;
- 3) wyraża opinię o kandydacie do pełnienia funkcji rzecznika dyscyplinarnego prokuratury apelacyjnej;
- 4) wyraża opinie o kandydatach na stanowiska prokuratora prokuratury apelacyjnej i prokuratora prokuratury okręgowej;
- 5) wnosi do prokuratora apelacyjnego o zwołanie zgromadzenia prokuratorów;
- 6) wyraża opinię w innych sprawach przedstawionych przez prokuratora apelacyjnego.

Art. 73. § 1. Kolegium prokuratury okręgowej składa się z sześciu członków, z których czterech jest wybieranych przez zebranie prokuratorów prokuratury okręgowej i delegatów prokuratur rejonowych oraz z prokuratora okręgowego i powołanego przez niego prokuratora. Przewodniczącym kolegium jest prokurator okręgowy.

§ 2. Kadencja kolegium prokuratury okręgowej trwa trzy lata i jest liczona od dnia rozpoczęcia pierwszego posiedzenia kolegium.

§ 3. Posiedzenia kolegium prokuratury okręgowej zwołuje prokurator okręgowy z własnej inicjatywy lub na wniosek jednej trzeciej liczby członków kolegium.

Art. 74. Kolegium prokuratury okręgowej:

- 1) rozpatruje wnioski wynikające z wizytacji i lustracji jednostek organizacyjnych prokuratur;
- 2) wyraża opinię o kandydatach na asesorów prokuratury;
- 3) wyraża opinię o kandydacie do pełnienia funkcji zastępcy prokuratora rejonowego;
- 4) wyraża opinię o kandydatach na stanowiska prokuratorów prokuratur rejonowych;
- 5) występuje z wnioskiem do prokuratora apelacyjnego o zwołanie zgromadzenia prokuratorów w prokuraturze apelacyjnej;
- 6) wyraża opinię w innych sprawach przedstawionych przez prokuratora okręgowego.

Rozdział 5

Finansowanie działalności prokuratury

Art. 75. § 1. Dochody i wydatki powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury stanowią w budżecie państwa odrębną część.

§ 2. Wydatki na szkolenie i doskonalenie zawodowe kadr powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury realizowane przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury pokrywane są z budżetu państwa z części, której dysponentem jest Minister Sprawiedliwości.

Art. 76. Dysponentem części budżetowej odpowiadającej powszechnym jednostkom organizacyjnym prokuratury jest Prokurator Generalny.

Art. 77. § 1. Działalność powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury w zakresie spraw, o których mowa w art. 8 § 2, w tym uposażenia prokuratorów wojskowych oraz wynagrodzenia urzędników i innych pracowników, jest finansowana z wyodrębnionych środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie potrzeb obronnych Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Minister Obrony Narodowej w ramach środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie potrzeb obronnych Rzeczypospolitej Polskiej, planuje w porozumieniu z Prokuratorem Generalnym, będącym dysponentem części, o której mowa w art. 75 § 1 kwotę wydatków na działalność, o której mowa w § 1, z wyjątkiem należności i świadczeń, określonych w art. 74 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593 z późn. zm.³⁾).

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 107, poz. 679, Nr 113, poz. 745, Nr 127, poz. 857, Nr 182, poz. 1228 i Nr 238, poz. 1578 oraz z 2011 r. Nr 22, poz. 114, Nr 122, poz. 696, Nr 171, poz. 1016 i Nr 236, poz. 1396.

DZIAŁ III

Działalność prokuratury

Rozdział 1

Postępowanie przygotowawcze

Art. 78. § 1. Prokurator, stosownie do przepisów ustaw, wszczyna i prowadzi postępowanie przygotowawcze albo poleca wszczęcie takiego postępowania lub powierza jego prowadzenie innemu uprawnionemu organowi.

§ 2. W toku postępowania przygotowawczego prokurator stosuje, w przypadkach przewidzianych w ustawach, środki zapobiegawcze wobec podejrzanych.

Art. 79. § 1. Prokurator sprawuje nadzór nad postępowaniem przygotowawczym prowadzonym przez uprawniony do tego inny organ. Zarządzenia prokuratora w postępowaniu przygotowawczym są wiążące.

§ 2. W razie niewykonania przez funkcjonariusza zarządzenia, o którym mowa w § 1, na żądanie prokuratora, przełożony funkcjonariusza wszczyna przeciwko niemu postępowanie służbowe lub dyscyplinarne.

Art. 80. § 1. W razie gdy postępowanie przygotowawcze ujawni istnienie okoliczności utrudniających ujawnianie przestępstw, prokurator kieruje wystąpienie do odpowiedniego organu.

§ 2. W wystąpieniu prokurator może żądać również przeprowadzenia kontroli, a także wszczęcia odpowiedniego postępowania w przedmiocie odpowiedzialności dyscyplinarnej, służbowej, materialnej lub innej przewidzianej w przepisach dotyczących stosunków pracy.

§ 3. Organ, do którego zwrócił się prokurator, jest obowiązany w terminie trzydziestu dni od daty otrzymania wystąpienia zawiadomić prokuratora o podjętych środkach lub zajęтым stanowisku bądź o sposobie zakończenia kontroli lub postępowania.

Art. 81 § 1. W razie umorzenia postępowania przygotowawczego prokurator może, stosownie do okoliczności, przesłać sprawę właściwemu organowi w celu wszczęcia postępowania służbowego, dyscyplinarnego lub w celu rozpatrzenia sprawy przez właściwą organizację społeczną lub zawodową albo wystąpić z wnioskiem o ukaranie do właściwego sądu lub przekazać sprawę właściwemu organowi w celu wszczęcia postępowania o wykroczenie.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie odmowy wszczęcia postępowania przygotowawczego, a także w razie skierowania sprawy do sądu z aktem oskarżenia lub z wnioskiem o warunkowe umorzenie postępowania.

Art. 82. § 1. Wytyczne Prokuratora Generalnego w zakresie postępowania przygotowawczego są wiążące dla wszystkich organów uprawnionych do prowadzenia postępowania przygotowawczego.

§ 2. Projekty aktów normatywnych dotyczących postępowania przygotowawczego wymagają opinii Prokuratora Generalnego.

§ 3. Centralne organy administracji rządowej uprawnione do prowadzenia postępowań przygotowawczych przedstawiają Prokuratorowi Generalnemu coroczne informacje o działalności tych organów w zakresie postępowania przygotowawczego.

§ 4. Informacje, o których mowa w § 3, Prokurator Generalny przekazuje prokuratorom apelacyjnym i okręgowym.

§ 5. Informacje, o których mowa w § 3, składane są do końca stycznia roku następnego.

Art. 83. § 1. Prokurator Generalny może występować do centralnych organów administracji publicznej o podjęcie środków w celu usprawnienia działalności podległych im organów w zakresie postępowania przygotowawczego.

§ 2. Uprawnienia określone w § 1 przysługują prokuratorom apelacyjnym, okręgowym i rejonowym w stosunku do wojewodów oraz organów jednostek samorządu terytorialnego.

§ 3. Organ, do którego zwrócił się prokurator, jest obowiązany w terminie trzydziestu dni od daty otrzymania wystąpienia zawiadomić prokuratora o podjętych środkach, o których mowa w § 1.

Art. 84. § 1. Postępowania przygotowawcze są prowadzone lub nadzorowane w prokuraturach rejonowych, okręgowych i apelacyjnych, z uwzględnieniem zakresu zadań określonych w art. 44 § 1, art. 45 § 1 i 2 oraz art. 46 § 1 i 2.

§ 2. Postępowanie przygotowawcze może być prowadzone lub nadzorowane w Prokuraturze Generalnej lub Głównej Komisji wyłącznie w wypadku podjęcia decyzji, o której mowa w art. 52 § 2 przez prokuratora nadrzędnego w Prokuraturze Generalnej lub Głównej Komisji.

Art. 85. § 1. Postępowanie przygotowawcze prowadzi się lub nadzoruje w jednostce organizacyjnej prokuratury, na obszarze właściwości której popełniono przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

§ 2. Jeżeli przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełniono na polskim statku wodnym lub powietrznym, a § 1 nie może mieć zastosowania, właściwa jest prokuratura macierzystego portu statku.

§ 3. Jeżeli nie można ustalić miejsca popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, właściwa jest prokuratura, w której okręgu:

- 1) ujawniono przestępstwo lub przestępstwo skarbowe,
- 2) ujęto oskarżonego,
- 3) oskarżony przed popełnieniem przestępstwa lub przestępstwa skarbowego stale mieszkał lub czasowo przebywał

– zależnie od tego, gdzie najpierw wszczęto postępowanie przygotowawcze.

Art. 86. § 1. W sprawach o przestępstwo określone w art. 209 Kodeksu karnego, postępowanie przygotowawcze prowadzi się lub nadzoruje w jednostce organizacyjnej prokuratury, na obszarze właściwości której stale mieszka lub czasowo przebywa pokrzywdzony.

§ 2. W sprawach o przestępstwo popełnione za pośrednictwem sieci teleinformatycznej lub telekomunikacyjnej postępowanie przygotowawcze prowadzi się lub nadzoruje w jednostce organizacyjnej prokuratury, na obszarze właściwości której sprawca działał.

§ 3. W sprawach o kradzież w transporcie lądowym, wodnym i powietrznym oraz o przestępstwo na szkodę pasażerów korzystających ze środków tego transportu, postępowanie przygotowawcze prowadzi się lub nadzoruje w jednostce organizacyjnej prokuratury, na obszarze właściwości której ujawniono przestępstwo lub przyjęto zawiadomienie o jego popełnieniu.

Art. 87. Jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej według art. 85 i art. 86, postępowanie przygotowawcze prowadzi się lub nadzoruje w jednostce organizacyjnej wyznaczonej przez prokuratora apelacyjnego, na obszarze właściwości której najwcześniej uzyskano informację o popełnieniu przestępstwa lub przestępstwa skarbowego.

Art. 88. § 1. Jeżeli czyn popełniono na obszarze właściwości kilku jednostek organizacyjnych prokuratury, postępowanie przygotowawcze prowadzi się lub nadzoruje

w tej jednostce, na obszarze właściwości której najpierw wszczęto postępowanie przygotowawcze.

§ 2. Jeżeli w toku postępowania przygotowawczego ujawnione zostaną czyny należące do właściwości jednostek organizacyjnych prokuratury różnego stopnia, postępowanie przygotowawcze co do wszystkich czynów prowadzi jednostka organizacyjna prokuratury wyższego stopnia.

§ 3. W jednostce organizacyjnej prokuratury właściwej zgodnie z § 1 prowadzi się lub nadzoruje postępowanie przygotowawcze także po wyłączeniu do prowadzenia w odrębnym postępowaniu sprawy poszczególnych osób lub o poszczególne czyny, chyba że przekazanie wyłączonej sprawy innej jednostce organizacyjnej prokuratury w istotny sposób przyczyni się do przyspieszenia lub usprawnienia postępowania przygotowawczego w tej sprawie.

Art. 89. § 1. Spór o właściwość miejscową między równorzędnymi jednostkami organizacyjnymi prokuratury rozstrzyga prokurator kierujący jednostką organizacyjną prokuratury wyższego stopnia nad jednostką organizacyjną prokuratury, która wszczęła spór.

§ 2. Prokurator kierujący jednostką organizacyjną prokuratury wyższego stopnia może przekazać sprawę innej jednostce organizacyjnej prokuratury równorzędnej, jeżeli większość dowodów w toku postępowania przygotowawczego należy przeprowadzić w obszarze właściwości tej jednostki, a z dala od jednostki właściwej.

§ 3. Jeżeli z powodu wyłączenia prokuratorów rozpoznanie sprawy w danej jednostce organizacyjnej prokuratury jest niemożliwe, prokurator kierujący jednostką organizacyjną prokuratury wyższego stopnia przekazuje sprawę innej równorzędnej jednostce organizacyjnej prokuratury.

§ 4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, ze względu na dobro prowadzonego postępowania, Prokurator Generalny może wskazać jednostkę organizacyjną prokuratury właściwą do prowadzenia lub nadzoru sprawy z pominięciem właściwości miejscowej.

Art. 90. § 1. Prokurator kierujący jednostką organizacyjną prokuratury z urzędu bada, czy sprawa podlega rozpoznaniu w kierowanej przez niego jednostce organizacyjnej prokuratury, a w razie stwierdzenia niewłaściwości tej jednostki przekazuje sprawę właściwej jednostce organizacyjnej prokuratury lub innemu organowi. Właściwość jednostki organizacyjnej prokuratury bada również prokurator prowadzący lub nadzorujący

postępowanie, a w razie stwierdzenia niewłaściwości zawiadamia o tym prokuratora kierującego jednostką organizacyjną prokuratury, w której prowadzone jest postępowanie.

§ 2. Przed przekazaniem sprawy według właściwości miejscowej lub rzeczowej innej jednostce organizacyjnej prokuratury dokonuje się czynności niecierpiących zwłoki w celu zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa lub przestępstwa skarbowego.

Art. 91. § 1. Spór o właściwość rzeczową między powszechnymi jednostkami organizacyjnymi prokuratury rozstrzyga prokurator kierujący powszechną jednostką organizacyjną prokuratury wyższego stopnia wspólną dla jednostek pozostających w sporze.

§ 2. Spór o właściwość rzeczową między powszechną jednostką organizacyjną prokuratury a oddziałową komisją lub Główną Komisją rozpoznaje Prokurator Generalny.

Art. 92. Śledztwo lub dochodzenie wszczęte w sprawie prowadzi się w stosunku do wszystkich czynów ujawnionych w jego toku.

Art. 93. Jednym postępowaniem przygotowawczym obejmuje się wszystkie czyny pozostające w związku podmiotowym lub przedmiotowym z czynem stanowiącym podstawę jego wszczęcia, chyba że zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 34 § 3 Kodeksu postępowania karnego.

Rozdział 2

Udział prokuratora w postępowaniu sądowym

Art. 94. § 1. Prokurator wykonuje czynności oskarżyciela publicznego przed wszystkimi sądami. Może również wykonywać te czynności w sprawach wniesionych do sądu przez innych oskarżycieli.

§ 2. Jeżeli wyniki postępowania sądowego nie potwierdzają zarzutów oskarżenia, prokurator odstępuje od oskarżenia.

§ 3. Prokurator wnosi, w wypadkach przewidzianych w ustawach, środki zaskarżenia od orzeczeń sądowych.

Rozdział 3

Nadzór nad wykonywaniem decyzji o pozbawieniu wolności

Art. 95. Prokurator sprawuje, w granicach przewidzianych ustawami, nadzór nad wykonywaniem postanowień o tymczasowym aresztowaniu i decyzji o pozbawieniu wolności.

Art. 96. Prokurator Generalny przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wnioski w przedmiocie ułaskawienia osób skazanych przez sądy.

Rozdział 4

Udział prokuratora w innych postępowaniach

Art. 97. Udział prokuratora w postępowaniu cywilnym, administracyjnym, w sprawach o wykroczenia oraz w innych postępowaniach określają odrębne ustawy.

Art. 98. § 1. Jeżeli wymaga tego ochrona praworządności w sprawach, o których mowa w art. 97, prokurator może żądać nadesłania lub przedstawienia akt oraz dokumentów i pisemnych wyjaśnień, przesłuchać świadków i zasięgnąć opinii biegłych, a także przeprowadzić oględziny w celu wyjaśnienia sprawy.

§ 2. Do czynności wymienionych w § 1 stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267).

Art. 99. Jeżeli uchwała lub zarządzenie organu samorządu terytorialnego albo rozporządzenie porządkowe wojewody są niezgodne z prawem, prokurator zwraca się do organu, który je wydał, o ich zmianę lub uchylenie albo kieruje wniosek o ich uchylenie do właściwego organu nadzoru; w wypadku uchwały lub zarządzenia organu samorządu terytorialnego prokurator może także wystąpić o stwierdzenie ich nieważności do sądu administracyjnego.

Art. 100. § 1. Dane do składania podpisu elektronicznego są udzielane prokuratorom po złożeniu stosownego wniosku za pośrednictwem odpowiednio właściwego prokuratora apelacyjnego lub Prokuratora Generalnego.

§ 2. Dopuszcza się również komunikowanie się prokuratora z innymi organami przy wykorzystaniu bezpiecznego podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu.

§ 3. Wnioski prokuratorów o udzielenie danych wskazanych w § 1 złożone odpowiednio do właściwego prokuratora apelacyjnego lub Prokuratora Generalnego będą przesyłane właściwemu organowi wraz z potwierdzeniem zatrudnienia prokuratora odpowiednio we właściwej podległej prokuratorowi apelacyjnemu jednostce organizacyjnej prokuratury lub w Prokuraturze Generalnej. Osoby zamierzające komunikować się z innymi organami w sposób wskazany w § 2 zawiadamiają o tym właściwy organ za pośrednictwem

odpowiednio właściwego prokuratora apelacyjnego lub Prokuratora Generalnego, podając dane do weryfikacji podpisu elektronicznego.

§ 4. Informacje, o których mowa w § 3, odpowiednio właściwy prokurator apelacyjny lub Prokurator Generalny przesyła właściwemu organowi w terminie czternastu dni od daty złożenia wniosku.

Rozdział 5

Współdziałanie z innymi podmiotami służące zwalczaniu i zapobieganiu przestępczości

Art. 101. § 1. Jeżeli w toku działań podejmowanych przez prokuratorów ujawnione zostaną istotne okoliczności sprzyjające popełnianiu przestępstw Prokurator Generalny może wystąpić z wnioskiem do właściwego organu o podjęcie odpowiednich działań, w tym o rozważenie zasadności wydania lub zmiany określonych przepisów, w celu przeciwdziałania przestępczości.

§ 2. Zadania określone w § 1 wykonują również prokuratorzy okręgowi i rejonowi w stosunku do wojewodów i terenowych organów administracji niezespołonej oraz innych o terenowym zakresie działania.

§ 3. Organ, do którego zwrócił się prokurator, jest obowiązany, w terminie trzydziestu dni od daty otrzymania wniosku, zawiadomić prokuratora o podjętych działaniach lub braku podstaw do ich podjęcia.

§ 4. Prokurator okręgowy lub rejonowy, z własnej inicjatywy bądź na wniosek organów jednostek samorządu terytorialnego albo właściwego wojewody, przedkłada im informację o stanie przestępczości i jej zwalczaniu w województwie, powiecie lub gminie (mieście, dzielnicy).

DZIAŁ IV

Prokuratorzy

Rozdział 1

Powołanie i odwołanie prokuratora

Art. 102. § 1. Prokuratorem może być powołany ten, kto:

- 1) posiada obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich;
- 2) jest nieskazitelnego charakteru;
- 3) ukończył wyższe studia prawnicze w Polsce i uzyskał tytuł magistra lub zagraniczne studia prawnicze uznane w Polsce;

- 4) jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków prokuratora;
- 5) ukończył dwadzieścia sześć lat;
- 6) złożył egzamin prokuratorski lub sędziowski;
- 7) pracował w charakterze asesora prokuratury lub sądowego co najmniej rok albo odbył w wojskowych jednostkach organizacyjnych prokuratury okres służby przewidziany w przepisach o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

§ 2. Na stanowisko prokuratora wojskowego może być powołany tylko oficer zawodowy.

§ 3. Wymagania, o których mowa w § 1 pkt 6 i 7, nie dotyczą:

- 1) osób, które pracowały w polskiej szkole wyższej, w Polskiej Akademii Nauk, w instytucie badawczym lub innej placówce naukowej i mają tytuł naukowy profesora albo stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych;
- 2) sędziów;
- 3) adwokatów, radców prawnych, notariuszy oraz prezesa, wiceprezesa, starszych radców lub radców Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa, którzy wykonywali ten zawód lub zajmowali takie stanowisko przez co najmniej trzy lata.

Art. 103. § 1. Na stanowisko prokuratora Prokuratury Generalnej może być powołany ten, kto, spełniając warunki do objęcia stanowiska prokuratora prokuratury powszechnej, ma co najmniej dwunastoletni okres pracy na stanowisku prokuratora lub sędziego, albo dziesięcioletni okres pracy na stanowisku prokuratora lub sędziego, w tym nie mniej niż sześcioletni okres pracy na stanowisku prokuratora Prokuratury Krajowej, prokuratury apelacyjnej lub okręgowej, Naczelnej Prokuratury Wojskowej, prokuratora wojskowej prokuratury okręgowej lub prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej, sędziego sądu apelacyjnego lub okręgowego bądź wojskowego sądu okręgowego albo co najmniej przez okres dwunastu lat przed powołaniem wykonywał zawód adwokata, radcy prawnego, notariusza lub zajmował stanowisko prezesa, wiceprezesa, starszego radcy lub radcy Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa.

§ 2. Na stanowisko prokuratora prokuratury apelacyjnej może być powołany ten, kto, spełniając warunki do objęcia stanowiska prokuratora prokuratury powszechnej, ma co najmniej ośmioletni okres pracy na stanowisku prokuratora lub sędziego, albo sześcioletni okres pracy na stanowisku prokuratora lub sędziego, w tym co najmniej trzyletni okres pracy na stanowisku prokuratora prokuratury okręgowej, prokuratora wojskowej prokuratury okręgowej lub prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej, sędziego sądu okręgowego lub

wojskowego sądu okręgowego, albo co najmniej przez okres ośmiu lat przed powołaniem wykonywał zawód adwokata, radcy prawnego, notariusza lub zajmował stanowisko prezesa, wiceprezesa, starszego radcy lub radcy Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa.

§ 3. Na stanowisko prokuratora prokuratury okręgowej może być powołany ten, kto, spełniając warunki do objęcia stanowiska prokuratora prokuratury powszechnej, ma co najmniej czteroletni okres pracy na stanowisku prokuratora prokuratury rejonowej, prokuratora wojskowej prokuratury garnizonowej, prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej, sędziego sądu powszechnego lub wojskowego, albo co najmniej przez okres czterech lat przed powołaniem wykonywał zawód adwokata, radcy prawnego, notariusza lub zajmował stanowisko prezesa, wiceprezesa, starszego radcy lub radcy Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa.

§ 4. Wymagany okres pracy, o którym mowa w § 1-3, nie dotyczy osób wskazanych w art. 102 § 3 pkt 1.

§ 5. Warunkiem powołania prokuratora wojskowego na stanowisko prokuratora nie przeznaczone dla prokuratora wojskowego jest zwolnienie tego prokuratora z zawodowej służby wojskowej.

Art. 104. § 1. Prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury powołuje Prokurator Generalny na wniosek Krajowej Rady Prokuratury.

§ 2. W wypadku nieprzedstawienia przez Krajową Radę Prokuratury wniosku, o którym mowa w § 1, w terminie sześciu miesięcy od daty przedstawienia zgłoszenia Krajowej Radzie Prokuratury, Prokurator Generalny może powołać na wolne stanowisko prokuratorskie osobę, która spełnia warunki do objęcia danego stanowiska prokuratora i zgłosiła swoją kandydaturę w trybie, o którym mowa w art. 105 § 4.

§ 3. Kandydat na stanowisko prokuratorskie przedstawia informację z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącą jego osoby i zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków prokuratora, z zastrzeżeniem § 6. Wydanie zaświadczenia oraz badanie kandydata na stanowisko prokuratorskie odbywa się na zasadach dotyczących kandydata na stanowisko sędziowskie.

§ 4. Kandydat na stanowisko prokuratorskie urodzony przed dniem 1 sierpnia 1972 r. przedstawia również oświadczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa

państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425, z późn. zm.⁴⁾) albo informację, o której mowa w art. 7 ust. 3a tej ustawy.

§ 5. Prokurator Generalny zasięga od właściwego komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji informacji o kandydatach do objęcia stanowiska prokuratorskiego zaopiniowanych przez Krajową Radę Prokuratury, z zastrzeżeniem § 6. Informacje o kandydacie do objęcia stanowiska prokuratorskiego uzyskuje się i sporządza na zasadach określonych dla informacji o kandydacie do objęcia stanowiska sędziowskiego.

§ 6. Przedstawianie informacji i zaświadczenia, o których mowa w § 3, a także zasięganie informacji, o której mowa w § 5, nie dotyczy kandydatów zajmujących stanowisko prokuratora oraz stanowisko sędziego sądu powszechnego, administracyjnego lub wojskowego.

§ 7. Przedstawiając informację, o której mowa w § 5, komendant wojewódzki (Stołeczny) Policji przekazuje Prokuratorowi Generalnemu wszystkie zebrane materiały służące do sporządzenia informacji.

§ 8. Prokurator Generalny, przed rozpatrzeniem kandydatury, zawiadamia kandydata na stanowisko prokuratorskie o treści informacji uzyskanej od komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji.

§ 9. Kandydat na stanowisko prokuratora wojskowego, niebędący oficerem, spełniający wymagania stawiane kandydatom na żołnierzy zawodowych określone w ustawie z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, wskazany przez Prokuratora Generalnego, kierowany jest przez właściwy organ wojskowy, na wniosek Prokuratora Generalnego, na szkolenie w uczelni wojskowej. Przepis art. 158 § 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

§ 10. Prokurator Generalny kieruje do właściwego organu wojskowego wniosek wybranego kandydata o powołanie do zawodowej służby wojskowej.

§ 11. Prokurator Generalny odmawia powołania kandydata na stanowisko prokuratora wojskowego, jeżeli kandydat nie spełnił warunku, o którym mowa w art. 102 § 2. W takim przypadku Prokurator Generalny niezwłocznie obwieszcza o wolnym

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 83, poz. 561, Nr 85, poz. 571, Nr 115, poz. 789, Nr 165, poz. 1171 i Nr 176, poz. 1242, z 2009 r. Nr 178, poz. 1375, z 2010 r. Nr 79, poz. 522, Nr 96, poz. 620, Nr 127, poz. 857, Nr 155, poz. 1036 i Nr 182, poz. 1228 z 2011 r. Nr 21, poz. 113, Nr 76, poz. 408 i Nr 84, poz. 455 oraz z 2012 r. poz. 1529.

stanowisku prokuratora w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 105. § 1. Prokurator Generalny, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr prokuratury, potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych jednostek organizacyjnych prokuratury, przydziela tym jednostkom nowe stanowiska prokuratorskie.

§ 2. W razie zwolnienia stanowiska prokuratorskiego w jednostkach organizacyjnych prokuratury Prokurator Generalny, w oparciu o kryteria wymienione w § 1, przydziela stanowisko do danej lub innej jednostki organizacyjnej prokuratury albo stanowisko znosi.

§ 3. O wolnym stanowisku prokuratorskim Prokurator Generalny niezwłocznie obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, chyba że obsadzenie tego stanowiska następuje w drodze przeniesienia służbowego prokuratora równorzędnej jednostki organizacyjnej prokuratury lub w trybie określonym w art. 74 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 427).

§ 4. Każdy, kto spełnia warunki do objęcia stanowiska prokuratora może zgłosić swoją kandydaturę na jedno wolne stanowisko prokuratorskie w tej samej jednostce organizacyjnej prokuratury w ciągu miesiąca od obwieszczenia, o którym mowa w § 1. Kandydat zobowiązany jest do wskazania adresu poczty elektronicznej, na który kierowana będzie adresowana do niego korespondencja. Dowodem doręczenia jest potwierdzenie transmisji danych.

§ 5. Kandydaturę zgłasza się prokuratorowi okręgowemu – gdy zgłoszenie dotyczy stanowiska prokuratora prokuratury rejonowej, prokuratorowi apelacyjnemu – gdy zgłoszenie dotyczy stanowiska prokuratora prokuratury okręgowej albo prokuratora prokuratury apelacyjnej, Prokuratorowi Generalnemu – gdy zgłoszenie dotyczy stanowiska prokuratora Prokuratury Generalnej, Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu – gdy zgłoszenie dotyczy stanowiska prokuratora wojskowego prokuratury okręgowej lub prokuratury rejonowej oraz Prezesowi Instytutu Pamięci Narodowej – gdy zgłoszenie dotyczy stanowiska prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej.

§ 6. Właściwy prokurator albo Prezes Instytutu Pamięci Narodowej pozostawia zgłoszenie, o którym mowa w § 3, bez rozpatrzenia jeżeli:

- 1) kandydaturę zgłosiła osoba, która nie spełnia warunków do objęcia stanowiska prokuratora, o których mowa w art. 102 § 1 pkt 1 oraz 3-7 lub § 2, art. 103;

- 2) zgłoszenie nastąpiło po upływie terminu, o którym mowa w § 4;
- 3) zgłoszenie nie spełnia wymogów formalnych określonych w art. 104 § 3 i 4;
- 4) kandydat w terminie czternastu dni od dnia doręczenia mu wezwania do uzupełnienia zgłoszenia, nie przedstawi danych, o których mowa w art. 106 § 1-6

- zawiadamiając zgłaszającego o pozostawieniu zgłoszenia bez rozpatrzenia z podaniem przyczyny. Osoba, której zgłoszenie pozostawiono bez rozpatrzenia, może, w terminie siedmiu dni złożyć pisemne zastrzeżenie. Jeżeli właściwy prokurator albo Prezes Instytutu Pamięci Narodowej nie uwzględni zastrzeżenia, niezwłocznie przekazuje je wraz ze zgłoszeniem Krajowej Radzie Prokuratury. W przedmiocie pozostawienia zgłoszenia bez rozpatrzenia rozstrzyga Krajowa Rada Prokuratury.

§ 7. Prokurator okręgowy, po stwierdzeniu spełnienia wymogów formalnych zgłoszenia złożonego w terminie oraz stwierdzeniu spełniania przez kandydata warunków do objęcia stanowiska prokuratora prokuratury rejonowej zarządza, w terminie nie dłuższym niż siedem dni od dnia zgłoszenia lub dnia uzupełnienia zgłoszenia, sporządzenie oceny kwalifikacji przez wyznaczonego prokuratora prokuratury okręgowej.

§ 8. Prokurator apelacyjny, po stwierdzeniu spełnienia wymogów formalnych zgłoszenia złożonego w terminie oraz stwierdzeniu spełniania przez kandydata warunków do objęcia stanowiska prokuratora prokuratury okręgowej albo prokuratora prokuratury apelacyjnej zarządza, w terminie nie dłuższym niż siedem dni od dnia zgłoszenia lub uzupełnienia zgłoszenia, sporządzenie oceny kwalifikacji przez wyznaczonego prokuratora prokuratury apelacyjnej.

§ 9. Prokurator Generalny, po stwierdzeniu spełnienia wymogów formalnych zgłoszenia złożonego w terminie oraz stwierdzeniu spełniania przez kandydata warunków do objęcia stanowiska prokuratora Prokuratury Generalnej zarządza, w terminie nie dłuższym niż siedem dni od dnia zgłoszenia lub uzupełnienia zgłoszenia, sporządzenie oceny kwalifikacji kandydata przez wyznaczonego prokuratora Prokuratury Generalnej.

§ 10. Naczelny Prokurator Wojskowy, po stwierdzeniu spełnienia wymogów formalnych zgłoszenia złożonego w terminie oraz stwierdzeniu spełniania przez kandydata warunków do objęcia stanowiska prokuratora wojskowego, zarządza, w terminie nie dłuższym niż siedem dni od dnia zgłoszenia lub uzupełnienia zgłoszenia, sporządzenie oceny kwalifikacji kandydata przez wyznaczonego prokuratora Prokuratury Generalnej będącego prokuratorem wojskowym.

§ 11. Prezes Instytutu Pamięci Narodowej, po stwierdzeniu spełnienia wymogów formalnych zgłoszenia złożonego w terminie oraz stwierdzeniu spełniania przez kandydata warunków do objęcia stanowiska prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej zarządza, w terminie nie dłuższym niż siedem dni od dnia zgłoszenia lub uzupełnienia zgłoszenia, sporządzenie oceny kwalifikacji kandydata przez wyznaczonego prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej.

§ 12. Ocenę kwalifikacji sporządza się w terminie trzydziestu dni od dnia jej zarządzenia. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin sporządzenia oceny kwalifikacji może być przedłużony na dalszy czas oznaczony, nie dłuższy jednak niż kolejne 30 dni, przez organ zarządzający sporządzenie oceny kwalifikacji.

§ 13. Prokurator Generalny, Naczelny Prokurator Wojskowy, Prezes Instytutu Pamięci Narodowej przedstawiają Krajowej Radzie Prokuratury zgłoszenia kandydatów na stanowiska odpowiednio prokuratora Prokuratury Generalnej, prokuratora wojskowego, prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej wraz z oceną kwalifikacji i własną opinią.

§ 14. Prokurator apelacyjny oraz prokurator okręgowy przedstawiają Krajowej Radzie Prokuratury zgłoszenia kandydatów na stanowiska odpowiednio prokuratora prokuratury apelacyjnej, prokuratora prokuratury okręgowej albo prokuratora prokuratury rejonowej wraz z opinią odpowiednio kolegium prokuratury apelacyjnej albo kolegium prokuratury okręgowej i oceną kwalifikacji.

Art. 106. § 1. Kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie, który zajmuje stanowisko prokuratora albo asesora prokuratury, do zgłoszenia dołącza wykaz sygnatur akt stu spraw z okresu trzech lat poprzedzających zgłoszenie, w których prowadził lub nadzorował postępowanie przygotowawcze, sporządził akt oskarżenia lub środki zaskarżenia, występował przed sądem lub składał pisma procesowe, bądź wykonywał inne zadania wymienione w art. 6, a w przypadku mniejszej liczby takich spraw – wykaz sygnatur akt wszystkich tych spraw.

§ 2. Kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie, który zajmuje stanowisko sędziego, do zgłoszenia dołącza wykaz sygnatur akt stu spraw sądowych różnych kategorii z okresu trzech lat poprzedzających zgłoszenie, w których rozpoznawaniu brał udział, a w przypadku mniejszej liczby takich spraw – wykaz sygnatur akt wszystkich tych spraw.

§ 3. Kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie, który wykonuje zawód adwokata lub radcy prawnego bądź zajmuje stanowisko starszego radcy lub radcy Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, do zgłoszenia dołącza wykaz sygnatur akt stu spraw

sądowych różnych kategorii z okresu trzech lat poprzedzających zgłoszenie, w których występował w charakterze zastępcy procesowego, a jeżeli występował w mniejszej liczbie spraw – wykaz sygnatur akt wszystkich tych spraw, ze wskazaniem sądów, w których sprawy te toczyły się lub toczą, lub odpisy wszystkich, jednak nie więcej niż stu, opinii prawnych i innych dokumentów sporządzonych w związku ze stosowaniem lub tworzeniem prawa; starszy radca i radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa dołącza ponadto opinię przełożonego.

§ 4. Kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie, który wykonuje zawód notariusza, do zgłoszenia dołącza wykaz stu aktów notarialnych z okresu trzech lat poprzedzających zgłoszenie, obejmujących różne kategorie spraw, a jeżeli sporządził mniejszą ich liczbę – wykaz wszystkich tych aktów.

§ 5. Kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie, który ma tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych, do zgłoszenia dołącza wykaz publikacji wraz z opiniami recenzentów, jeżeli były sporządzone, odpisy sporządzonych opinii prawnych oraz charakterystykę osiągnięć w zakresie kształcenia kadr lub dorobku naukowego.

§ 6. Kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie, zajmujący stanowisko prokuratora bądź sędziego, który w okresie trzech lat poprzedzających obwieszczenie był delegowany do Prokuratury Generalnej lub Ministerstwa Sprawiedliwości albo innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej, do zgłoszenia dołącza wykaz stu spraw prowadzonych w Prokuraturze Generalnej lub Ministerstwie Sprawiedliwości albo innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej lub opis czynności wykonywanych w okresie delegowania wraz z opinią przełożonego, a w przypadku mniejszej liczby takich spraw – wykaz wszystkich tych spraw. Jeżeli okres delegowania był krótszy niż trzy lata prokurator lub sędzia do zgłoszenia może dołączyć wykaz spraw, o którym mowa w § 1 lub 2. Łączna liczba spraw zamieszczonych w wykazach nie może przekraczać stu.

§ 7. Przepis § 6 stosuje się odpowiednio w przypadku delegowania do:

- 1) prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury;
- 2) pełnienia obowiązków w międzynarodowej prokuratorskiej lub sędziowskiej organizacji pozarządowej;
- 3) pełnienia obowiązków lub pełnienia określonej funkcji poza granicami państwa w ramach działań podejmowanych przez organizacje międzynarodowe oraz zespoły

międzynarodowe, działające na podstawie umów międzynarodowych, w tym umów konstytuujących organizacje międzynarodowe, ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską.

§ 8. Przełożonym, o którym mowa w § 6, jest osoba kierująca jednostką, do której delegowanie nastąpiło, a w przypadku podziału tej jednostki na departamenty, biura bądź inne równorzędne komórki organizacyjne - osoba kierująca tymi komórkami. W stosunku do osób kierujących daną jednostką lub komórką organizacyjną za przełożonego uznaje się osobę sprawującą funkcję nadrzędną.

§ 9. Do kandydata na wolne stanowisko prokuratorskie, który zajmuje stanowisko prezesa lub wiceprezesa Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa, stosuje się odpowiednio, stosownie do zawodu wykonywanego przed powołaniem na to stanowisko, przepisy § 1-6.

§ 10. Do kandydata na wolne stanowisko prokuratorskie, który wykonywał więcej niż jeden z zawodów wskazanych w przepisach § 1-5 stosuje się przepisy § 1-6, z tym że łączna liczba zamieszczonych w wykazie sygnatur akt spraw lub odpisów opinii prawnych i innych dokumentów, o których mowa w tych przepisach, nie może przekraczać dwustu.

§ 11. Do zgłoszenia kandydat może dołączyć także inne dokumenty popierające jego kandydaturę, w szczególności opinie i rekomendacje.

Art. 107. § 1. Oceny kwalifikacji na wolne stanowisko prokuratorskie nie może dokonywać prokurator będący małżonkiem, krewnym albo powinowatym kandydata lub pozostający z kandydatem w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności.

§ 2. Prokurator Generalny, Naczelny Prokurator Wojskowy, Prezes Instytutu Pamięci Narodowej, prokurator apelacyjny lub okręgowy, któremu złożono zgłoszenie, doręcza kandydatowi ocenę kwalifikacji. Kandydat w terminie siedmiu dni od daty doręczenia mu oceny ma prawo złożyć pisemne uwagi do oceny kwalifikacji.

§ 3. Uwagi złożone po terminie pozostawia się bez rozpatrzenia, podając tego przyczynę. Kandydat, którego uwagi pozostawiono bez rozpatrzenia, w terminie tygodnia może złożyć pisemne zastrzeżenie.

§ 4. Jeżeli Prokurator Generalny, Naczelny Prokurator Wojskowy, Prezes Instytutu Pamięci Narodowej, prokurator apelacyjny lub okręgowy nie uwzględni zastrzeżenia, przekazuje je, wraz z uwagami Krajowej Radzie Prokuratury, która rozstrzyga w przedmiocie pozostawienia uwag bez rozpatrzenia.

§ 5. Po stwierdzeniu, że uwagi wniesiono prawidłowo, Prokurator Generalny, Naczelny Prokurator Wojskowy, Prezes Instytutu Pamięci Narodowej, prokurator apelacyjny lub okręgowy niezwłocznie zarządza ich rozpatrzenie przez wyznaczonego wizytatora, z wyłączeniem prokuratora, który dokonał oceny kwalifikacji. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio. Wizytator rozpatruje uwagi w terminie nie dłuższym niż czternaście dni. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin rozpatrzenia uwag może być przedłużony na dalszy czas oznaczony, nie dłuższy jednak niż kolejne 30 dni, przez organ zarządzający rozpatrzenie uwag.

§ 6. Wizytator po rozpatrzeniu uwag podtrzymuje ocenę kwalifikacji kandydata, do której uwagi zgłoszono, albo dokonuje oceny odmiennej. Stanowisko wizytatora sporządza się na piśmie wraz z uzasadnieniem i doręcza się kandydatowi.

Art. 108. § 1. Ocena kwalifikacji kandydata zajmującego stanowisko prokuratora albo asesora prokuratury obejmuje prawidłowość i poziom merytoryczny, jak również efektywność wykonywania powierzonych obowiązków służbowych, z uwzględnieniem stopnia obciążenia nimi i ich złożoności, a także podnoszenie kwalifikacji zawodowych i kulturę osobistą.

§ 2. Ocena kwalifikacji, o której mowa w § 1, jest dokonywana w oparciu o badanie co najmniej dwudziestu akt spraw różnych kategorii, wybranych losowo spośród wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 106 § 1, a także na podstawie danych ewidencjonowanych w prokuraturze, w tym na potrzeby statystyki.

§ 3. Do oceny kwalifikacji kandydata, o którym mowa w § 1, dołącza się oceny okresowe prokuratora, o których mowa w art. 165, a także odpisy znajdujących się w aktach osobowych prokuratora prawomocnych wyroków orzekających karę dyscyplinarną lub prawomocnych decyzji o wymierzeniu kary porządkowej upomnienia, jak również odpisy prawomocnych decyzji prokuratora przełożonego, zawierających wyknięcie uchybienia w razie oczywistej obrazy prawa.

Art. 109. § 1. Ocena kwalifikacji kandydata zajmującego stanowisko sędziego obejmuje analizę sprawności i efektywności w podejmowaniu czynności i kierowaniu postępowaniem, kultury osobistej, umiejętności jasnego i kompletnego formułowania wypowiedzi przy wydawaniu i uzasadnianiu orzeczeń, podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

§ 2. Ocena kwalifikacji, o której mowa w § 1, jest dokonywana w oparciu o badanie co najmniej dwudziestu akt spraw różnych kategorii, wybranych losowo spośród wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 106 § 2, a także na podstawie danych ewidencjonowanych w sądach, w tym na potrzeby statystyki sądowej.

§ 3. Do oceny kwalifikacji kandydata, o którym mowa w § 1, dołącza się okresowe oceny pracy oraz indywidualne plany rozwoju zawodowego sędziego, o których mowa w art. 106c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, opinię prezesa sądu, w którym orzeka, a także odpisy znajdujących się w aktach osobowych sędziego prawomocnych wyroków orzekających karę dyscyplinarną oraz dokumentów, dotyczących zwrócenia uwagi lub wytknięcia uchybienia, o których mowa w art. 37 § 4 i art. 40 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, a także art. 65 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r., poz. 499).

Art. 110. § 1. Jeżeli ze względu na szczególny zakres czynności prokuratora lub sędziego albo z innych przyczyn zbadanie liczby spraw wskazanych w art. 108 § 2 i art. 109 § 2 nie jest możliwe, przyjmuje się, z podaniem przyczyn, inną liczbę.

§ 2. Prokurator dokonujący oceny kwalifikacji kandydata zajmującego stanowisko prokuratora, asesora prokuratury albo sędziego może objąć badaniem także akta spraw nieujęte w wykazie oraz zwracać się do prezesa sądu lub kierownika jednostki organizacyjnej prokuratury o wskazanie sygnatur i przedstawienie akt takich spraw.

Art. 111. § 1. Ocena kwalifikacji kandydata wykonującego zawód adwokata, radcy prawnego, notariusza albo zajmującego stanowisko starszego radcy lub radcy Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa jest dokonywana w oparciu o badanie poziomu merytorycznego, sprawności, rzetelności i terminowości dokonywanych czynności bądź poziomu merytorycznego i rzetelności sporządzonych opinii prawnych lub innych dokumentów sporządzonych w związku ze stosowaniem lub tworzeniem prawa, a także podnoszenia kwalifikacji zawodowych i kultury urzędowania, obejmującej kulturę osobistą oraz sposób zachowania wobec uczestników postępowania i współpracowników.

§ 2. Ocena kwalifikacji kandydata wykonującego zawód adwokata lub radcy prawnego albo zajmującego stanowisko starszego radcy lub radcy Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa jest dokonywana w oparciu o badanie co najmniej dwudziestu akt spraw różnych kategorii lub opinii prawnych i innych dokumentów sporządzonych w związku ze stosowaniem lub tworzeniem prawa, wybranych losowo spośród wymienionych w wykazie,

o którym mowa w art. 106 § 3. Przepis art. 110 § 1 stosuje się odpowiednio. Prokurator dokonujący oceny kwalifikacji może z urzędu objąć badaniem także akta spraw sądowych, w których kandydat występował w charakterze zastępcy procesowego, a których nie ujęto w wykazie, oraz zwracać się do prezesów sądów o wskazanie sygnatur i przedstawienie akt takich spraw.

§ 3. Ocena kwalifikacji kandydata wykonującego zawód notariusza jest dokonywana w oparciu o badanie co najmniej dwudziestu aktów notarialnych, obejmujących różne kategorie spraw, wybranych losowo spośród wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 106 § 4. Przepis art. 110 § 1 stosuje się odpowiednio. Prokurator dokonujący oceny kwalifikacji może z urzędu objąć badaniem także nieujęte w wykazie akty notarialne lub akta spraw sądowych, w których rozpoznano środki odwoławcze na odmowę dokonania wpisu lub odmowę dokonania czynności, oraz zwracać się do prezesów sądów o wskazanie sygnatur i przedstawienie akt takich spraw.

§ 4. Do oceny kwalifikacji kandydata wykonującego zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza dołącza się wykaz prawomocnych orzeczeń bądź decyzji o ukaraniu karą dyscyplinarną.

§ 5. Do oceny kwalifikacji kandydata wykonującego zawód adwokata lub radcy prawnego dołącza się także wykaz ostrzeżeń udzielonych przez właściwe organy samorządu zawodowego oraz zawiadomień o naruszeniu obowiązków procesowych dokonanych przez sąd lub prokuratora.

§ 6. Do oceny kwalifikacji kandydata zajmującego stanowisko starszego radcy lub radcy Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa dołącza się protokoły okresowych ocen kwalifikacyjnych, o których mowa w art. 42 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417, z późn. zm.⁵⁾), oraz odpisy prawomocnych orzeczeń o ukaraniu karą dyscyplinarną, chyba że kara została uznana za niebyłą.

§ 7. Do oceny kwalifikacji kandydata wykonującego zawód adwokata, radcy prawnego albo notariusza dołącza się protokoły wizytacji, kontroli lub ocen przeprowadzonych, w trybie art. 36 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 264, poz. 2205, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 i Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 25, poz. 162, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 z 2009 r. Nr 26, poz. 156, Nr 79, poz. 660, Nr 216, poz. 1676, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2012 r., poz. 1544.

(Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188, z późn. zm.⁶⁾), art. 221 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65, z późn. zm.⁷⁾) albo art. 44 § 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1158, z późn. zm.⁸⁾).

§ 8. Ocena kwalifikacji kandydata mającego tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych jest dokonywana z uwzględnieniem osiągnięć naukowych, rodzaju i jakości publikacji, opinii recenzentów, jakości i rzetelności opinii prawnych bądź innych dokumentów sporządzonych w związku ze stosowaniem lub tworzeniem prawa.

§ 9. Do oceny kwalifikacji kandydata, o którym mowa w § 8, dołącza się odpisy prawomocnych orzeczeń o udzieleniu kary dyscyplinarnej, chyba że kara uległa zatarciu.

Art. 112. Do oceny kandydata, który zajmuje stanowisko prezesa lub wiceprezesa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, stosuje się odpowiednio, stosownie do zawodu wykonywanego przed powołaniem na to stanowisko, przepisy art. 108-111.

Art. 113. § 1. Przy ocenie kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko prokuratorskie uwzględnia się predyspozycje osobowościowe kandydata do zawodu prokuratora, w tym umiejętność podejmowania decyzji i współpracy, odporność na stres oraz przestrzeganie zasad etyki wykonywanego zawodu.

§ 2. Prokurator dokonujący oceny kwalifikacji zwraca się do organów sprawujących nadzór administracyjny nad sądami, prokuratora kierującego jednostką organizacyjną prokuratury, w której pełni służbę kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie, Prezesa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, organów sprawujących nadzór nad działalnością notariuszy, organów samorządów zawodowych adwokatów i radców prawnych, a w przypadku kandydata mającego tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych – kierownika danej polskiej szkoły wyższej, Polskiej Akademii Nauk, instytutu badawczego lub innej placówki naukowej, o udzielenie informacji

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 166, poz. 1317, Nr 210, poz. 1628 i Nr 216, poz. 1676, z 2010 r. Nr 7, poz. 45, Nr 47, poz. 278, Nr 200, poz. 1326 i Nr 217, poz. 1429 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622 i Nr 142, poz. 830.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 216, poz. 1676, z 2010 r. Nr 47, poz. 278, Nr 200, poz. 1326 i Nr 217, poz. 1429 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622 i Nr 142, poz. 830.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 37, poz. 286 i Nr 166, poz. 1317, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 85, poz. 458, Nr 87, poz. 483 i Nr 106, poz. 622 i Nr 142, poz. 830.

lub nadesłanie dokumentów niezbędnych do przeprowadzenia tej oceny, w tym zwłaszcza informacje o skierowanych wobec kandydata skargach, oraz opinie na temat kandydata.

§ 3. Do oceny kwalifikacji dołącza się informację o postępowaniach karnych, dyscyplinarnych bądź wyjaśniających toczących się przeciwko kandydatowi.

§ 4. Jeżeli kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie zgłasza swoją kandydaturę na więcej niż jedno wolne stanowisko prokuratorskie w obszarze danej prokuratury apelacyjnej lub na więcej niż jedno wolne stanowisko prokuratorskie w Prokuraturze Generalnej w okresie trzech lat od daty pierwszego zgłoszenia, sporządza się ocenę kwalifikacji tylko przy pierwszym zgłoszeniu kandydata. Ocenę tę wykorzystuje się przy kolejnych zgłoszeniach kandydata, chyba że kandydat w zgłoszeniu, o którym mowa w art. 105 § 5 wniosie o sporządzenie nowej oceny kwalifikacji lub przeciwko kandydatowi w okresie trzech lat od daty pierwszego zgłoszenia wszczęto postępowanie karne, dyscyplinarne lub wyjaśniające albo podmiot przyjmujący zgłoszenie tak postanowi.

§ 5. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i sposób dokonywania oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko prokuratorskie, mając na uwadze konieczność zachowania metodyki uwzględniającej specyfikę wykonywanego przez kandydata zawodu lub zajmowanego stanowiska oraz potrzebę jej dostosowania do zakresu badań i kryteriów wskazanych w ustawie, zachowania jednolitości kryteriów dla kandydatów ubiegających się o równorzędne stanowiska w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury oraz w Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – przy uwzględnieniu zróżnicowania kwalifikacji niezbędnych do prawidłowego wypełniania zadań na poszczególnych stanowiskach i szczeblach organizacyjnych.

Art. 114. § 1. Prokurator Generalny może odwołać prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury lub prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej, jeżeli prokurator, mimo dwukrotnego ukarania przez sąd dyscyplinarny karą wymienioną w art. 172 § 1 pkt 2-4, popełnił przewinienie służbowe, w tym dopuścił się oczywistej obrazy przepisów prawa lub uchybił godności urzędu prokuratorskiego; przed podjęciem decyzji Prokurator Generalny wysłuchuje wyjaśnień prokuratora, chyba że nie jest to możliwe, oraz zasięga odpowiednio opinii zebrania prokuratorów Prokuratury Generalnej, Zgromadzenia Prokuratorów Głównej Komisji, Zgromadzenia Prokuratorów Biura Lustracyjnego albo właściwego zgromadzenia prokuratorów w prokuraturze apelacyjnej.

§ 2. Prokurator Generalny odwołuje prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, który zrzekł się stanowiska prokuratora.

§ 3. Stosunek służbowy prokuratora wygasa po upływie trzech miesięcy od doręczenia zawiadomienia o odwołaniu, chyba że na wniosek zainteresowanego prokuratora określono krótszy termin.

§ 4. Prawomocne orzeczenie sądu dyscyplinarnego o wydaleniu ze służby prokuratorskiej oraz prawomocne orzeczenie sądu orzekające wobec prokuratora środek karny pozbawienia praw publicznych, zakazu zajmowania stanowiska prokuratora, degradacji lub wydalenia z zawodowej służby wojskowej, pociąga za sobą z mocy prawa utratę stanowiska prokuratora; stosunek służbowy prokuratora wygasa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia.

§ 5. W przypadku uchylecia orzeczenia sądu dyscyplinarnego o wydaleniu ze służby prokuratorskiej w wyniku kasacji prokuratora przywraca się do służby na dotychczas zajmowanym stanowisku z zachowaniem ciągłości stosunku służbowego i z prawem do wynagrodzenia za okres faktycznego pozostawania poza służbą.

§ 6. W przypadku uchylecia, w trybie określonym w § 5, orzeczenia sądu dyscyplinarnego o wydaleniu ze służby prokuratorskiej, wydanego w stosunku do prokuratora wojskowego, przywrócenie do tej służby następuje na równorzędne stanowisko przeznaczone dla osoby niebędącej oficerem.

§ 7. Stosunek służbowy prokuratora wygasa z dniem utraty przez niego obywatelstwa polskiego.

Art. 115. § 1. Prokuratora wojskowego zwalnia się z zawodowej służby wojskowej w razie odwołania ze stanowiska prokuratora przeznaczonego dla oficerów zawodowych, zrzeczenia się tego stanowiska lub powołania na stanowisko prokuratora nieprzeznaczone dla oficerów zawodowych, przejścia lub przeniesienia w stan spoczynku, a także w przypadkach określonych w ustawie z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

§ 2. W sytuacji określonej w § 1 do zwolnienia z zawodowej służby wojskowej prokuratora wojskowego stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Art. 116. § 1. Przeniesienie prokuratora na inne miejsce służbowe może nastąpić tylko za jego zgodą.

§ 2. Zgoda prokuratora na przeniesienie na inne miejsce służbowe nie jest wymagana w przypadkach:

- 1) zniesienia stanowiska wywołanego zmianą w organizacji prokuratury lub zniesienia danej jednostki organizacyjnej prokuratury albo przeniesienia jej siedziby;
- 2) przeniesienia w wyniku kary dyscyplinarnej;
- 3) zniesienia lub zmniejszenia stanu etatowego komórki organizacyjnej, w której prokurator wojskowy pełnił służbę.

§ 3. Do przeniesienia, o którym mowa w § 1 i 2, stosuje się odpowiednio przepis art. 104 § 1.

Art. 117. W razie przeniesienia prokuratora na inne miejsce służbowe prokuratorowi nie przysługuje ekwiwalent pieniężny za dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Prokurator zachowuje prawo do wykorzystania tego urlopu w czasie pełnienia służby w miejscu, do którego przeniesienie nastąpiło.

Rozdział 2

Prawa i obowiązki prokuratorów

Art. 118. § 1. Prokurator jest obowiązany postępować zgodnie ze ślubowaniem prokuratorowskim.

§ 2. Prokurator powinien w służbie i poza służbą strzec powagi sprawowanego urzędu i unikać wszystkiego, co mogłoby przynieść ujmę godności prokuratora lub osłabiać zaufanie do jego bezstronności.

§ 3. W okresie zajmowania stanowiska prokurator nie może należeć do partii politycznej ani brać udziału w działalności politycznej.

§ 4. Prokuratorowi ubiegającemu się o urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, mandat posła, senatora albo radnego lub urząd wójta (burmistrza, prezydenta miasta) udziela się urlopu bezpłatnego na czas kampanii wyborczej.

Art. 119. § 1. Prokurator jest obowiązany stale podnosić kwalifikacje zawodowe, w tym uczestniczyć w szkoleniach i innych formach doskonalenia zawodowego.

§ 2. Po objęciu pierwszego stanowiska prokuratorowskiego prokurator odbywa trzymiesięczne szkolenie z zakresu metodyki pracy prokuratora, organizowane przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury. Z obowiązku tego jest zwolniony prokurator, który ukończył aplikację prokuratorowską lub odbył asesurę w prokuraturze.

Art. 120. § 1. Właściwy prokurator okręgowy prowadzi dla każdego prokuratora prokuratury rejonowej i okręgowej osobny wykaz służbowy zawierający podstawowe dane dotyczące jego stosunków służbowych, a także dane na temat odbytych szkoleń i form doskonalenia zawodowego oraz innych okoliczności wskazujących na specjalizację w poszczególnych dziedzinach prawa lub prowadzeniu poszczególnych rodzajów spraw, z zastrzeżeniem § 2. Właściwy prokurator apelacyjny prowadzi taki wykaz dla prokuratorów prokuratury apelacyjnej.

§ 2. Prokurator Generalny prowadzi wykaz, o którym mowa w § 1, dla prokuratorów Prokuratury Generalnej, Naczelnego Prokuratora Wojskowy – dla prokuratorów wojskowych, Prezes Instytutu Pamięci Narodowej – dla prokuratorów Głównej Komisji, prokuratorów oddziałowych komisji, prokuratorów Biura Lustracyjnego oraz prokuratorów oddziałowych biur lustracyjnych.

§ 3. Prokurator Generalny określi, w drodze zarządzenia, wzór wykazu służbowego oraz sposób jego prowadzenia.

Art. 121. § 1. Stosunek służbowy prokuratora nawiązuje się z chwilą doręczenia zawiadomienia o powołaniu.

§ 2. Prokurator powinien zgłosić się w celu objęcia stanowiska w ciągu czternastu dni od otrzymania zawiadomienia o powołaniu, jeżeli nie oznaczono innego terminu.

§ 3. W razie nieusprawiedliwionego nieobjęcia stanowiska w terminie określonym w § 2, powołanie traci moc; okoliczność tę stwierdza Prokurator Generalny.

Art. 122. § 1. Przy powołaniu prokurator składa ślubowanie wobec Prokuratora Generalnego według następującej roty:

„Ślubuję uroczyście na powierzonym mi stanowisku prokuratora służyć wiernie Rzeczypospolitej Polskiej, stać na straży prawa i strzec praworządności, obowiązki mojego urzędu wypełniać sumiennie, dochować tajemnicy prawnie chronionej, a w postępowaniu kierować się zasadami godności i uczciwości”; składający ślubowanie może dodać na końcu zwrot: „Tak mi dopomóż Bóg”.

§ 2. Prokurator powołany na kolejne stanowisko prokuratorowskie ślubowania nie składa.

Art. 123. Czas pracy prokuratora jest określony wymiarem jego zadań.

Art. 124. § 1. Prokurator otrzymuje legitymację służbową, określającą zajmowane przez niego stanowisko służbowe.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do prokuratora w stanie spoczynku.

§ 3. Prokurator Generalny określi, w drodze zarządzenia, wzór legitymacji służbowej prokuratora.

Art. 125. § 1 W sprawach o roszczenia ze stosunku pracy prokuratorowi przysługuje droga sądowa.

§ 2 Żądania i zażalenia związane ze swoim stanowiskiem służbowym prokurator powinien wnosić w pierwszej kolejności w drodze służbowej.

Art. 126. Prokurator powinien niezwłocznie zawiadomić przełożonego o toczącym się postępowaniu sądowym, w którym występuje w charakterze strony lub uczestnika postępowania.

Art. 127. § 1. Prokurator jest obowiązany zachować w tajemnicy okoliczności sprawy, o których w postępowaniu przygotowawczym, a także poza jawną rozprawą sądową, powziął wiadomość ze względu na swoje stanowisko prokuratora.

§ 2. Obowiązek zachowania tajemnicy trwa także po ustaniu stosunku służbowego.

§ 3. Obowiązek zachowania tajemnicy ustaje, gdy prokurator składa zeznania jako świadek w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem, chyba że ujawnienie tajemnicy zagraża dobru Państwa albo takiemu ważnemu interesowi prywatnemu, który nie jest sprzeczny z celami wymiaru sprawiedliwości. W takich przypadkach od obowiązku zachowania tajemnicy może zwolnić prokuratora Prokurator Generalny.

Art. 128. § 1. Prokurator nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia, z wyjątkiem zatrudnienia na stanowisku dydaktycznym, naukowo-dydaktycznym lub naukowym w łącznym wymiarze nieprzekraczającym pełnego wymiaru czasu pracy pracowników zatrudnionych na tych stanowiskach, jeżeli wykonywanie tego zatrudnienia nie przeszkadza w pełnieniu obowiązków prokuratora.

§ 2. Prokuratorowi nie wolno także podejmować innego zajęcia ani sposobu zarobkowania, które by przeszkadzało w pełnieniu obowiązków prokuratora, mogło osłabiać zaufanie do jego bezstronności lub przynieść ujmę godności urzędu prokuratora.

§ 3. Prokurator nie może:

- 1) być członkiem zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółki prawa handlowego;
- 2) być członkiem zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółdzielni;
- 3) być członkiem zarządu fundacji prowadzącej działalność gospodarczą;

- 4) posiadać w spółce prawa handlowego więcej niż 10% akcji lub udziały przedstawiające więcej niż 10% kapitału zakładowego;
- 5) prowadzić działalności gospodarczej na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami, a także zarządzać taką działalnością lub być przedstawicielem bądź pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności.

§ 4. O zamiarze podjęcia dodatkowego zatrudnienia, o którym mowa w § 1, a także o podjęciu innego zajęcia lub sposobu zarobkowania, prokurator prokuratury apelacyjnej oraz prokurator prokuratury okręgowej zawiadamia właściwego prokuratora apelacyjnego albo okręgowego, a prokuratorzy Prokuratury Generalnej, prokuratorzy apelacyjni i prokuratorzy okręgowi – Prokuratora Generalnego. Prokurator prokuratury rejonowej kieruje zawiadomienie do właściwego prokuratora okręgowego.

§ 5. Właściwy prokurator apelacyjny albo okręgowy w stosunku do podległego mu prokuratora, a Prokurator Generalny w stosunku do prokuratora Prokuratury Generalnej, prokuratora apelacyjnego i prokuratora okręgowego wnosi sprzeciw w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia wobec zamiaru podjęcia zatrudnienia na stanowisku dydaktycznym, naukowo-dydaktycznym lub naukowym w szkole wyższej, jeżeli uzna, że będzie ono przeszkadzało w pełnieniu obowiązków prokuratora, oraz wobec podejmowania lub kontynuowania innego zajęcia, które przeszkadza w pełnieniu obowiązków prokuratora albo przynosi ujmę godności jego urzędu lub osłabia zaufanie do jego bezstronności. W razie wniesienia sprzeciwu prokuratorowi przysługuje zażalenie do Prokuratora Generalnego, a w przypadku, gdy sprzeciw wniósł Prokurator Generalny prokuratorowi przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

§ 6. Prokuratorzy Instytutu Pamięci Narodowej kierują zawiadomienie, o którym mowa w § 4:

- 1) prokuratorzy oddziałowych komisji – do Dyrektora Głównej Komisji;
- 2) prokuratorzy oddziałowych biur lustracyjnych – do Dyrektora Biura Lustracyjnego;
- 3) Dyrektor Głównej Komisji, prokuratorzy Głównej Komisji i naczelnicy oddziałowych komisji – do Prokuratora Generalnego;
- 4) Dyrektor Biura Lustracyjnego, prokuratorzy Biura Lustracyjnego i naczelnicy oddziałowych biur lustracyjnych – do Prokuratora Generalnego.

§ 7. Uprawnienia, o których mowa w § 5, służą:

- 1) Dyrektorowi Głównej Komisji – wobec prokuratorów oddziałowych komisji;

- 2) Dyrektorowi Biura Lustracyjnego – wobec prokuratorów oddziałowych biur lustracyjnych;
- 3) Prokuratorowi Generalnemu – wobec Dyrektora Głównej Komisji, Dyrektora Biura Lustracyjnego, prokuratorów Głównej Komisji, prokuratorów Biura Lustracyjnego, naczelników oddziałowych komisji i naczelników oddziałowych biur lustracyjnych.

§ 8. Zawiadomienie, o którym mowa w § 4, prokurator wojskowy kieruje do Naczelnego Prokuratora Wojskowego, a Naczelnny Prokurator Wojskowy do Prokuratora Generalnego. Uprawnienia przewidziane w § 5, w stosunku do prokuratorów wojskowych przysługują Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu, a w stosunku do Naczelnego Prokuratora Wojskowego – Prokuratorowi Generalnemu.

§ 9. Przepisy § 1 – 8 stosuje się do prokuratorów w stanie spoczynku.

Art. 129. § 1. Prokuratorzy są obowiązani do złożenia oświadczenia o swoim stanie majątkowym. Oświadczenie o stanie majątkowym dotyczy majątku odrębnego oraz objętego małżeńską wspólnością majątkową. Oświadczenie to powinno zawierać w szczególności informacje o posiadanych zasobach pieniężnych, nieruchomościach, udziałach i akcjach w spółkach prawa handlowego, a ponadto o nabytym przez tę osobę albo jej małżonka od Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego, ich związku, państwowej lub samorządowej osoby prawnej mieniu, które podlegało zbyciu w drodze przetargu.

§ 2. Oświadczenie, o którym mowa w § 1, składa się w dwóch egzemplarzach.

§ 3. Oświadczenia, o których mowa w § 1, prokuratorzy składają odpowiednio właściwemu prokuratorowi apelacyjnemu, naczelnikowi oddziałowej komisji lub naczelnikowi oddziałowego biura lustracyjnego, który dokonuje analizy danych zawartych w oświadczeniach w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku.

§ 4. Naczelnny Prokurator Wojskowy, Dyrektor Głównej Komisji, Dyrektor Biura Lustracyjnego, prokuratorzy Prokuratury Generalnej, prokuratorzy Głównej Komisji, prokuratorzy Biura Lustracyjnego, prokuratorzy apelacyjni, prokuratorzy okręgowi, oraz naczelnicy oddziałowych komisji i naczelnicy oddziałowych biur lustracyjnych oświadczenie, o którym mowa w § 1, składają Prokuratorowi Generalnemu, który dokonuje analizy danych zawartych w oświadczeniach w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku.

§ 5. Oświadczenie, o którym mowa w § 1, składa się przed objęciem stanowiska, a następnie co roku do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego, a także w dniu opuszczenia stanowiska prokuratora.

§ 6. Informacje zawarte w oświadczeniu o stanie majątkowym stanowią tajemnicę prawnie chronioną i podlegają ochronie przewidzianej dla informacji niejawnych o klauzuli tajności „zastrzeżone” określonej w przepisach o ochronie informacji niejawnych, chyba że prokurator, który złożył oświadczenie, wyraził pisemną zgodę na ich ujawnienie. W szczególnie uzasadnionych przypadkach podmiot uprawniony, zgodnie z § 3 lub 4, do odebrania oświadczenia może je ujawnić mimo braku zgody składającego oświadczenie. Oświadczenie przechowuje się przez sześć lat.

§ 7. Jeden egzemplarz oświadczenia o stanie majątkowym podmiot uprawniony do odebrania oświadczenia zgodnie z § 3 lub 4 przekazuje do urzędu skarbowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania prokuratora. Właściwy urząd skarbowy jest uprawniony do analizy danych zawartych w oświadczeniu, w tym również do porównania jego treści z treścią uprzednio złożonych oświadczeń oraz rocznych zeznań podatkowych (PIT). Jeżeli wynik analizy budzi uzasadnione wątpliwości co do legalności pochodzenia majątku ujawnionego w oświadczeniu, urząd skarbowy kieruje sprawę do właściwego postępowania, prowadzonego na podstawie odrębnych przepisów.

§ 8. Podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w oświadczeniu, o którym mowa w § 1 powoduje odpowiedzialność na podstawie art. 233 § 1 Kodeksu karnego.

Art. 130. Do złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 129 § 1, stosuje się formularz, określony przepisami wydanymi na podstawie art. 11 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 216, poz. 1584, z 2008 r. Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 178, poz. 1375 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228), dotyczącymi oświadczenia, o którym mowa w art. 10 ust. 1 tej ustawy.

Art. 131. § 1. Prokurator Generalny może delegować prokuratora do innej jednostki organizacyjnej prokuratury, a na wniosek Ministra Sprawiedliwości także do Ministerstwa Sprawiedliwości lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej, zgodnie z kwalifikacjami prokuratora. Delegowanie na okres dłuższy niż sześć miesięcy w ciągu roku może nastąpić tylko za zgodą prokuratora.

§ 2. Prokurator Generalny może delegować prokuratora, za jego zgodą, do wykonywania czynności w Radzie Programowej Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury lub prowadzenia zajęć szkoleniowych w tej szkole.

§ 3. Do Ministerstwa Sprawiedliwości albo Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury może być delegowany jedynie prokurator wyróżniający się wysokim poziomem wiedzy prawniczej oraz wykazujący znajomość problematyki w zakresie powierzanych mu obowiązków.

§ 4. Prokurator apelacyjny może delegować prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury do innej jednostki organizacyjnej prokuratury na obszarze apelacji na okres do dwóch miesięcy w ciągu roku.

§ 5. Prokurator okręgowy może delegować prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury do innej jednostki organizacyjnej prokuratury na obszarze okręgu na okres do dwóch miesięcy w ciągu roku.

§ 6. Prokurator Generalny może delegować prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków lub pełnienia określonej funkcji poza granicami państwa w ramach działań podejmowanych przez organizacje międzynarodowe oraz zespoły międzynarodowe, działające na podstawie umów międzynarodowych, w tym umów konstytuujących organizacje międzynarodowe, ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską, zgodnie z kwalifikacjami prokuratora, na czas określony, nie dłuższy niż cztery lata, z możliwością ponownego delegowania na kolejny okres, nieprzekraczający czterech lat.

§ 7. Do okresu delegowania, o którym mowa w § 1, 4 i 5, nie wlicza się okresu, w którym prokurator delegowany nie pełnił obowiązków służbowych z powodu choroby.

Art. 132. § 1. Prokurator delegowany na podstawie art. 131 § 1 – na czas nieokreślony lub na podstawie art. 131 § 6 – na okres dłuższy niż rok może być odwołany z delegacji względnie z niej ustąpić za trzymiesięcznym uprzedzeniem. Prokurator delegowany na podstawie art. 131 § 6 – na okres nie dłuższy niż rok może ustąpić z delegacji za miesięcznym uprzedzeniem. Odwołanie prokuratora z delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej następuje w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

§ 2. Prokurator Generalny odwołuje prokuratora delegowanego na podstawie art. 131 § 6 z delegacji przed wyznaczonym terminem w przypadku:

1) gdy stan jego zdrowia uniemożliwia dalsze pełnienie obowiązków lub funkcji;

- 2) wniosku uprawnionego organu organizacji lub zespołu, o których mowa w art. 131 § 6;
- 3) gdy dalsza delegacja staje się bezprzedmiotowa;
- 4) zaistnienia innej, niż określone w pkt 1-3, ważnej przyczyny, jeżeli dalsza delegacja prokuratora nie gwarantuje należytego wykonywania przez niego powierzonych obowiązków lub funkcji.

Art. 133. § 1. Prokurator delegowany do innej jednostki organizacyjnej prokuratury, z wyjątkiem Prokuratury Generalnej, po sześciu miesiącach delegowania uzyskuje na pozostały okres delegacji prawo do wynagrodzenia zasadniczego w stawce podstawowej, przewidzianego dla prokuratora tej jednostki.

§ 2. W razie delegowania prokuratora, za jego zgodą, na czas nieokreślony do równorzędnej jednostki organizacyjnej prokuratury, mającej siedzibę poza miejscem zamieszkania delegowanego oraz jego dotychczasowym miejscem pełnienia służby, prokuratorowi przysługuje dodatek funkcyjny wizytatora prokuratury okręgowej.

Art. 134. § 1. Jeżeli delegowanie następuje do innej miejscowości, niż miejscowość będąca siedzibą jednostki organizacyjnej prokuratury, w której prokurator pełni służbę, niebędącej miejscem jego stałego zamieszkania, prokuratorowi delegowanemu w okresie delegowania, jako pracownikowi w podróży służbowej, przysługują następujące należności, rekompensujące niedogodności wynikające z delegowania poza stałe miejsce pełnienia służby:

- 1) prawo do nieodpłatnego zakwaterowania, w warunkach odpowiadających godności urzędu albo zwrot kosztów zamieszkania w miejscu delegowania, w jednej z następujących form:
 - a) zwrotu kosztów faktycznie poniesionych – w wysokości określonej w fakturze,
 - b) miesięcznego ryczałtu – w kwocie nie wyższej niż 78% podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora, o której mowa w art. 148;
- 2) zwrot kosztów pierwszego przejazdu z miejsca stałego zamieszkania do miejsca delegowania, zwrot kosztów ostatniego przejazdu z miejsca delegowania do miejsca stałego zamieszkania oraz zwrot kosztów przejazdów odbywanych nie częściej niż raz w tygodniu do miejsca stałego zamieszkania i z powrotem – w wysokości nie większej niż równowartość ceny przejazdu środkami komunikacji kolejowej, z uwzględnieniem przysługującej prokuratorowi delegowanemu ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulga ta przysługuje;

- 3) ryczałt na pokrycie kosztów dojazdów środkami komunikacji miejscowej, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.⁹⁾) zwanej dalej „Kodeksem pracy”;
- 4) diety, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 Kodeksu pracy;
- 5) zwrot kosztów poniesionych z tytułu używania pojazdów, stanowiących własność pracownika, do celów służbowych, o którym mowa w przepisach w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy;
- 6) zwrot kosztów codziennych dojazdów do miejscowości delegowania, o których mowa w § 3.

§ 2. Świadczenia i należności, o których mowa w § 1 pkt 1 i 2, nie przysługują w przypadkach, gdy odległość od miejscowości w której prokurator delegowany ma miejsce stałego zamieszkania do miejscowości delegowania nie przekracza sześćdziesięciu kilometrów, chyba że organ powołany do kierowania jednostką do której delegowanie następuje, na wniosek prokuratora delegowanego uzna, że nie jest celowy codzienny dojazd prokuratora delegowanego do miejscowości delegowania.

§ 3. Prokurator delegowany, o którym mowa w § 2, któremu nie przysługują świadczenia i należności, o których mowa w § 1 pkt 1 i 2, ma prawo do zwrotu kosztów codziennych dojazdów do miejscowości delegowania w wysokości nie wyższej niż równowartość ceny przejazdu środkami komunikacji kolejowej lub innym środkiem komunikacji publicznej, z uwzględnieniem przysługującej prokuratorowi delegowanemu ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulga ta przysługuje.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152, z 2000 r. Nr 19, poz. 239, Nr 43, poz. 489, Nr 107, poz. 1127 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 28, poz. 301, Nr 52, poz. 538, Nr 99, poz. 1075, Nr 111, poz. 1194, Nr 123, poz. 1354, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1805, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135, poz. 1146, Nr 196, poz. 1660, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 166, poz. 1608 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252 i Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 10, poz. 71, Nr 68, poz. 610, Nr 86, poz. 732 i Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 217, poz. 1587 i Nr 221, poz. 1615, z 2007 r. Nr 64, poz. 426, Nr 89, poz. 589, Nr 176, poz. 1239, Nr 181, poz. 1288 i Nr 225, poz. 1672, z 2008 r. Nr 93, poz. 586, Nr 116, poz. 740, Nr 223, poz. 1460 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 56, poz. 458, Nr 58, poz. 485, Nr 98, poz. 817, Nr 99, poz. 825, Nr 115, poz. 958, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1704, z 2010 r. Nr 105, poz. 655, Nr 135, poz. 912, Nr 182, poz. 1228, Nr 224, poz. 1459, Nr 249, poz. 1655 i Nr 254, poz. 1700 oraz z 2011 r. Nr 36, poz. 181, Nr 63, poz. 322, Nr 80, poz. 432, Nr 144, poz. 855, Nr 149, poz. 887 i Nr 232, poz. 1378, z 2012 r. poz. 908 i 1110 oraz z 2013 r., poz. 2.

Art. 135. Świadczenia i należności związane z delegowaniem prokuratorów wojskowych są pokrywane z wyodrębnionych środków budżetowych Ministerstwa Obrony Narodowej. Przepisy art. 134 § 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 136. § 1. Prokuratorowi delegowanemu do Ministerstwa Sprawiedliwości mogą być powierzone obowiązki na stanowiskach urzędniczych, z wyłączeniem stanowiska dyrektora generalnego urzędu.

§ 2. Obowiązki, o których mowa w § 1 mogą być powierzone prokuratorowi delegowanemu do Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury.

Art. 137. § 1. Prokurator delegowany do Ministerstwa Sprawiedliwości, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury lub Prokuratury Generalnej ma prawo do wynagrodzenia zasadniczego przysługującego mu na zajmowanym stanowisku prokuratorskim oraz dodatku za długoletnią pracę. W okresie delegowania prokurator otrzymuje dodatek funkcyjny określony w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 149 § 12.

§ 2. W okresie delegowania, o którym mowa § 1, ze względu na charakter pracy i zakres wykonywanych zadań, prokuratorowi może być przyznany odpowiednio przez Ministra Sprawiedliwości lub Prokuratora Generalnego dodatek specjalny w kwocie nieprzekraczającej 40% łącznie wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego. Dodatek przyznaje się na czas określony, a w indywidualnych przypadkach – także na czas nieokreślony.

Art. 138. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, tryb i szczególne warunki delegowania prokuratorów do Ministerstwa Sprawiedliwości, Prokuratury Generalnej oraz Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury oraz tryb i szczególne warunki realizacji prawa do nieodpłatnego zakwaterowania i zwrotu kosztów zamieszkania w miejscu delegowania, w tym maksymalną wysokość zwrotu kosztów faktycznie poniesionych oraz wysokość miesięcznego ryczałtu, przy uwzględnieniu możliwości różnicowania jego wysokości w zależności od miejscowości delegowania, a także tryb, szczególne warunki i wysokość świadczeń, o których mowa w art. 134 § 1 pkt 2-6, mając na względzie wysokość świadczeń przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej wynikającą z przepisów wydanych na podstawie Kodeksu pracy oraz konieczność zapewnienia warunków do prawidłowego wykonywania obowiązków i powierzonej

prokuratorowi funkcji, jak również konieczność zwrotu wydatków poniesionych przez prokuratora, przy uwzględnieniu przeciętnych kosztów zakwaterowania i utrzymania się.

Art. 139. § 1. Prokurator delegowany na podstawie art. 131 § 6 ma prawo do wynagrodzenia zasadniczego albo uposażenia prokuratora określonego zgodnie z art. 162 § 2-3, przysługującego na zajmowanym stanowisku prokuratorskim oraz dodatku za długoletnią pracę, a także do świadczeń odszkodowawczych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jeżeli zdarzenie powodujące powstanie prawa do tych świadczeń zaistniało w czasie pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa. W okresie delegowania prokurator delegowany do pełnienia funkcji otrzymuje dodatek funkcyjny określony w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 149 § 12.

§ 2. Prokuratorowi delegowanemu w czasie pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa przysługują, wypłacane w walucie polskiej lub obcej:

- 1) dodatek zagraniczny na pokrycie zwiększonych kosztów związanych z pełnieniem obowiązków lub funkcji poza granicami państwa, ustalany odpowiednio do warunków i zakresu ich pełnienia;
- 2) w przypadku powierzenia pełnienia obowiązków lub funkcji pociągających za sobą zmianę miejsca pobytu trwającą co najmniej rok:
 - a) jednorazowy dodatek adaptacyjny,
 - b) pokrycie kosztów podróży przesiedleniowej prokuratora delegowanego i każdego przenoszącego się z nim członka rodziny, w tym przewozu ich mienia, niezależnie od terminów ich faktycznego przesiedlenia,
 - c) pokrycie, raz na dwa lata, kosztów przejazdu prokuratora delegowanego oraz członków jego rodziny przebywających z nim na stałe poza granicami państwa, z miejsca delegacji do miejsca stałego zamieszkania na urlop wypoczynkowy i z powrotem;
- 3) zwrot kosztów podróży w związku z rozpoczęciem i zakończeniem pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa, podróży służbowej na terytorium obcego państwa poza miejscem delegowania, przejazdu z miejsca delegowania do kraju i z powrotem w uzasadnionych przypadkach służbowych lub losowych;
- 4) zwrot kosztów leczenia, gdy delegacja następuje do państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej;
- 5) pokrycie kosztów zamieszkania w miejscu delegacji do wysokości udokumentowanych wydatków, nieprzekraczających wysokości ustalonego limitu.

§ 3. Sumę należności, o których mowa w § 2, zmniejsza się o kwotę środków pieniężnych otrzymanych przez prokuratora delegowanego od strony zagranicznej na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem przez niego obowiązków lub funkcji poza granicami państwa. Należności te nie przysługują, jeżeli prokurator delegowany nie ponosi kosztów, na pokrycie których są one przeznaczone.

§ 4. Wydatki związane z delegacją prokuratorów wojskowych są pokrywane z wyodrębnionych środków budżetowych Ministerstwa Obrony Narodowej.

§ 5. Wydatki, o których mowa w § 4, mogą być również pokrywane w całości lub w części ze środków przeznaczonych na ten cel przez organizację międzynarodową, którymi dysponowanie powierzono odpowiednio Ministrowi Sprawiedliwości lub Ministrowi Obrony Narodowej.

§ 6. Do wydatków, o których mowa w § 4, nie zalicza się wynagrodzenia zasadniczego albo uposażenia prokuratora oraz dodatku za długoletnią pracę przysługujących na zajmowanym stanowisku prokuratorowskim, do których prokurator zachowuje prawo w czasie delegacji do pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa.

§ 7. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, tryb, wysokość i szczegółowe warunki przyznawania i wypłaty należności, o których mowa w § 2, limity, do wysokości których podlegają zwrotowi koszty zamieszkania, oraz walutę, w której należności takie są wypłacane, uwzględniając zakres ich przyznawania zależnie od miejsca pełnienia obowiązków i powierzonej prokuratorowi funkcji, a także potrzebę zapewnienia warunków do prawidłowego ich wykonywania oraz konieczność pokrycia zwiększonych kosztów związanych z wykonywaniem tych obowiązków lub funkcji poza granicami państwa i z sytuacjami szczególnymi, w tym zdarzeniami losowymi, przy uwzględnieniu przeciętnych kosztów zakwaterowania i utrzymania się.

Art. 140. W przypadkach, o których mowa w art. 131 § 1 i 2, prokuratorowi delegowanemu do wykonania czynności służbowych w innej miejscowości niż miejscowość będąca siedzibą jednostki organizacyjnej prokuratury, w której prokurator pełni służbę lub miejscowość delegowania, przysługują należności określone w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ Kodeksu pracy.

Art. 141. Naczelny Prokurator Wojskowy może delegować prokuratora wojskowego, na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy w roku kalendarzowym, do innej

prokuratury okręgowej lub prokuratury rejonowej. Delegowanie następuje do wydziału właściwego w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2. Za zgodą prokuratora okres delegowania może trwać dłużej niż sześć miesięcy.

Art. 142. § 1. W okresie nieobecności w pracy z powodu choroby, prokurator otrzymuje 80% wynagrodzenia, nie dłużej jednak niż przez okres roku.

§ 2. Jeżeli nieobecność prokuratora w pracy nastąpiła z powodu:

- 1) wypadku przy pracy albo w drodze do pracy lub z pracy;
- 2) choroby przypadającej w okresie ciąży;
- 3) choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami wykonywania czynności prokuratora;
- 4) choroby spowodowanej przez inną osobę w wyniku popełnienia przez nią umyślnego czynu zabronionego, w związku z wykonywaniem czynności prokuratora, stwierdzonego orzeczeniem wydanym przez uprawniony organ;
- 5) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów

- prokurator zachowuje prawo do 100% wynagrodzenia.

§ 3. W razie niemożności wykonywania pracy z innych przyczyn, uprawniających do uzyskania świadczeń określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, prokuratorowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, przez okres przewidziany w tych przepisach.

§ 4. Okres nieobecności w pracy z powodu choroby oraz niemożności wykonywania pracy, o której mowa w § 3, stwierdza zaświadczenie lekarskie wystawione zgodnie z przepisami art. 55 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512, z późn. zm.¹⁰⁾), z tym że w przypadku:

- 1) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów – zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku, zgodnie z art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 225, poz. 1463, z 2011 r. Nr 113, poz. 657 i Nr 149, poz. 887 oraz z 2012 r. poz. 622.

świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa;

- 2) o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa – decyzja wydana przez właściwy organ albo uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi;
- 3) urlopu macierzyńskiego – zaświadczenie lekarskie wystawione na zwykłym druku określające przewidywaną datę porodu – za okres przed porodem, skrócony odpis aktu urodzenia dziecka lub jego kopia – za okres po porodzie;
- 4) konieczność osobistego sprawowania przez prokuratora opieki nad dzieckiem w wieku do ukończenia przez nie 8 lat w przypadku nieprzewidzianego zamknięcia żłobka, przedszkola lub szkoły, do których dziecko uczęszcza – oświadczenie prokuratora.

§ 5. Prokurator jest obowiązany dostarczyć prokuratorowi bezpośrednio przełożonemu zaświadczenie lekarskie, decyzję, skrócony odpis aktu urodzenia dziecka lub jego kopię, w terminie 7 dni od dnia ich otrzymania.

§ 6. Prokurator jest obowiązany złożyć prokuratorowi bezpośrednio przełożonemu oświadczenie o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w § 4 pkt 4, w terminie 7 dni od dnia ich zaistnienia.

§ 7. W przypadku niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w § 5 i 6 nieobecność uznaje się za nieusprawiedliwioną, chyba że niedostarczenie zaświadczenia, decyzji, skróconego odpisu aktu urodzenia dziecka lub jego kopii, lub niezłożenie oświadczenia, nastąpiło z przyczyn niezależnych od prokuratora.

§ 8. Za inną usprawiedliwioną nieobecność w pracy prokuratorowi przysługuje wynagrodzenie.

§ 9. W przypadkach, w których pracownikom podlegającym ubezpieczeniu społecznemu przysługują zasiłki niezależnie od prawa do wynagrodzenia, prokuratorowi przysługuje świadczenie pieniężne w wysokości zasiłku z ubezpieczenia społecznego.

Art. 143. § 1. Jednorazowe odszkodowanie przyznaje lub odmawia przyznania oraz ustala jego wysokość, w drodze decyzji:

- 1) właściwy prokurator okręgowy – z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej prokuratora prokuratury rejonowej i okręgowej;
- 2) właściwy prokurator apelacyjny – z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej prokuratora prokuratury apelacyjnej oraz prokuratora okręgowego;

- 3) Dyrektor Głównej Komisji – z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej prokuratora Głównej Komisji i prokuratora oddziałowej komisji;
- 4) Dyrektor Biura Lustracyjnego – z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej prokuratora Biura Lustracyjnego i prokuratora oddziałowego biura lustracyjnego;
- 5) Prokurator Generalny – z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej prokuratora apelacyjnego, prokuratora Prokuratury Generalnej, Dyrektora Głównej Komisji, Dyrektora Biura Lustracyjnego, prokuratora delegowanego do Ministerstwa Sprawiedliwości lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości lub przez niego nadzorowanej, prokuratora delegowanego na podstawie art. 131 § 6 lub do Prokuratury Generalnej.

§ 2. Świadczenia, o których mowa w § 1 wypłaca organ wydający decyzję. Jeżeli decyzja dotyczy prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej świadczenie wypłaca Prezes Instytutu Pamięci Narodowej.

§ 3. Do prokuratorów stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem § 1, przepisy art. 94a i art. 94b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Art. 144. § 1. Na wniosek prokuratora przełożonego Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest uprawniony do kontrolowania prawidłowości wykorzystywania przez prokuratora zwolnienia lekarskiego od pracy z powodu choroby zgodnie z jego celem oraz kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby.

§ 2. Prokurator wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie lekarskie od pracy z powodu choroby niezgodnie z jego celem traci prawo do wynagrodzenia za cały okres tego zwolnienia.

§ 3. Prokurator traci prawo do wynagrodzenia w razie odmowy poddania się badaniom kontrolnym lub w razie niedostarczenia dokumentacji medycznej lekarzowi orzecznikowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od dnia następującego po upływie wyznaczonego terminu badania lub po upływie wyznaczonego terminu dostarczenia dokumentacji medycznej. Utratę wynagrodzenia stwierdza prokurator przełożony.

§ 4. Koszty postępowań kontrolnych pokrywa Skarb Państwa ze środków pozostających w dyspozycji prokuratora przełożonego, o którym mowa w § 1.

§ 5. W zakresie dotyczącym kontrolowania prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego oraz kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz zasad utraty prawa do wynagrodzenia stosuje się odpowiednio

przepisy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Art. 145. § 1. Prokuratorowi przysługuje corocznie dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze:

- 1) sześciu dni roboczych – po dziesięciu latach pracy;
- 2) dwunastu dni roboczych – po piętnastu latach pracy.

§ 2. Do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu dodatkowego, wlicza się wszystkie okresy zatrudnienia w prokuraturze lub sądzie na stanowiskach: prokuratorów i sędziów, asesorów, aplikantów, w Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa na stanowisku: prezesa, wiceprezesa, starszego radcy lub radcy Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, a także okresy wykonywania zawodu adwokata, radcy prawnego lub zajmowania samodzielnego stanowiska w organach władzy publicznej, z którym związana była praktyka prawnicza, oraz inne okresy zatrudnienia, jeżeli z tego tytułu przysługiwał zwiększony wymiar urlopu.

§ 3. Prokuratorowi przysługuje gratyfikacja jubileuszowa w wysokości:

- 1) po dwudziestu latach pracy – 100% wynagrodzenia miesięcznego;
- 2) po dwudziestu pięciu latach pracy – 150% wynagrodzenia miesięcznego;
- 3) po trzydziestu latach pracy – 200% wynagrodzenia miesięcznego;
- 4) po trzydziestu pięciu latach pracy – 250% wynagrodzenia miesięcznego;
- 5) po czterdziestu latach pracy – 350% wynagrodzenia miesięcznego;
- 6) po czterdziestu pięciu latach pracy – 400% wynagrodzenia miesięcznego.

§ 4. Do okresu pracy uprawniającego do gratyfikacji jubileuszowej wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

§ 5. Do obliczania i wypłacania gratyfikacji jubileuszowej stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące nagród jubileuszowych, o których mowa w przepisach o pracownikach urzędów państwowych.

Art. 146. § 1. Prokurator powinien mieszkać w miejscowości będącej siedzibą jednostki organizacyjnej prokuratury, w której pełni służbę.

§ 2. Przełożony prokurator, w uzasadnionych przypadkach, może wyrazić zgodę na zamieszkanie prokuratora w innej miejscowości.

§ 3. W razie uzyskania zgody, o której mowa w § 2, prokuratorowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania do jednostki organizacyjnej prokuratury, ustalonych na zasadach obowiązujących przy ustalaniu wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju. Zwrot kosztów nie przysługuje, jeżeli zmiana miejsca służbowego nastąpiła w wyniku orzeczenia kary dyscyplinarnej wymienionej w art. 172 § 1 pkt 4.

Art. 147. § 1. Prokuratorowi może być przyznana, jako pożyczka, pomoc finansowa na zaspokojenie jego potrzeb mieszkaniowych.

§ 2. Środki na pomoc finansową, o której mowa w § 1, stanowią do 6% rocznego funduszu wynagrodzeń osobowych prokuratorów.

§ 3. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, sposób planowania i wykorzystywania środków na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych prokuratorów oraz warunki przyznawania pomocy, o której mowa w § 1, z uwzględnieniem zaangażowania środków własnych prokuratora, udziału kolegów prokuratorów w przyznawaniu pomocy oraz zasady racjonalności gospodarowania środkami, przy przyjęciu zasady, że w razie wygaśnięcia stosunku służbowego prokuratora w sposób, o którym mowa w art. 114, pożyczka podlega zwrotowi wraz z oprocentowaniem w wysokości uwzględniającej średnie oprocentowanie kredytów złotych dla gospodarstw domowych na nieruchomości mieszkaniowe, publikowane przez Narodowy Bank Polski.

§ 4. Przepisów § 1 i 2 nie stosuje się do prokuratorów wojskowych.

Art. 148. § 1. Podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora w danym roku stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.¹¹⁾), z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. Jeżeli przeciętne wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, jest niższe od przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za drugi kwartał roku poprzedzającego - przyjmuje

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203, z 2012 r. poz. 118, 251, 637, 664 i 1548 oraz z 2013 r., poz. 240.

się podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora w dotychczasowej wysokości.

Art. 149. § 1. Wynagrodzenie zasadnicze prokuratorów zajmujących równorzędne stanowiska prokuratorskie jest równe; wysokość wynagrodzenia prokuratorów zajmujących równorzędne stanowiska prokuratorskie różnicuje staż pracy lub pełnione funkcje. Wynagrodzenie zasadnicze prokuratorów jest równe wynagrodzeniu zasadniczemu sędziów w takich samych jednostkach organizacyjnych sądów powszechnych. Wynagrodzenie zasadnicze Prokuratora Generalnego i prokuratorów Prokuratury Generalnej jest równe wynagrodzeniu zasadniczemu sędziów Sądu Najwyższego. Stawki dodatków funkcyjnych Prokuratora Generalnego i jego zastępców są równe dodatkom funkcyjnym odpowiednio Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Prezesa Sądu Najwyższego.

§ 2. Wynagrodzenie zasadnicze prokuratora określa się w stawkach, których wysokość ustala się z zastosowaniem mnożników podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, o której mowa w art. 148.

§ 3. Prokuratorowi obejmującemu stanowisko w prokuraturze rejonowej przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce pierwszej. Prokuratorowi obejmującemu stanowisko w prokuraturze okręgowej przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce czwartej, a jeżeli na niższym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie w stawce czwartej albo piątej – przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio, piątej albo szóstej. Prokuratorowi obejmującemu stanowisko w prokuraturze apelacyjnej przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce siódmej, a jeżeli na niższym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie w stawce siódmej albo ósmej – przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio, ósmej albo dziewiątej.

§ 4. Jeżeli przed objęciem stanowiska prokuratorskiego prokurator zajmował inne, odpowiednio równorzędne, stanowisko prokuratorskie lub sędziowskie, na obejmowanym stanowisku przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce nie niższej od stawki, w której przysługiwało mu na stanowisku zajmowanym poprzednio.

§ 5. Wynagrodzenie zasadnicze prokuratora określa się w stawce bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych pięciu lat pracy na danym stanowisku prokuratorskim.

§ 6. Do okresu pracy na stanowisku prokuratora prokuratury rejonowej dolicza się okres powierzenia pełnienia czynności prokuratorskich na stanowisku asesora prokuratury.

§ 7. Prokuratorowi, któremu z chwilą objęcia stanowiska w prokuraturze okręgowej przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce czwartej albo piątej, a także

prokuratorowi, któremu z chwilą objęcia stanowiska w prokuraturze apelacyjnej przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce siódmej albo ósmej, do okresu pracy niezbędnego do uzyskania wynagrodzenia w stawce bezpośrednio wyższej zalicza się okres pracy na stanowisku bezpośrednio niższym, w którym prokuratorowi przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio, trzeciej albo czwartej, szóstej albo siódmej.

§ 8. Okres pracy, o którym mowa w § 5, ulega wydłużeniu o trzy lata w razie ukarania prokuratora w tym czasie karą dyscyplinarną lub dwukrotnego wytknięcia uchybienia, o którym mowa w art. 53 § 1.

§ 9. W związku z pełnioną funkcją prokuratorowi przysługuje dodatek funkcyjny.

§ 10. Prokuratorowi przysługuje dodatek za długoletnią pracę wynoszący, począwszy od szóstego roku pracy, 5% aktualnie pobieranego przez prokuratora wynagrodzenia zasadniczego i wzrastający po każdym kolejnym roku pracy o 1% tego wynagrodzenia, aż do osiągnięcia 20% wynagrodzenia zasadniczego. Po dwudziestu latach pracy dodatek wypłacany jest, bez względu na staż pracy powyżej tego okresu, w wysokości 20% aktualnie pobieranego przez prokuratora wynagrodzenia zasadniczego.

§ 11. Przepisów § 2-8 nie stosuje się do prokuratorów Prokuratury Generalnej.

§ 12. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) stawki wynagrodzenia zasadniczego na poszczególnych stanowiskach prokuratorskich oraz mnożniki, służące do ustalenia wysokości wynagrodzenia zasadniczego prokuratorów w poszczególnych stawkach, mając na względzie zasady określone w § 1;
- 2) wykaz funkcji pełnionych przez prokuratorów oraz wysokość dodatków funkcyjnych przysługujących w związku z tym prokuratorom, w tym prokuratorom delegowanym do Prokuratury Generalnej, Ministerstwa Sprawiedliwości lub Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, oraz sposób ich ustalania, biorąc pod uwagę zakres obowiązków, rodzaj funkcji oraz wielkość jednostki organizacyjnej.

Art. 150. § 1. Od wynagrodzenia prokuratorów nie odprowadza się składek na ubezpieczenie społeczne.

§ 2. W razie wygaśnięcia stosunku służbowego prokuratora w sposób, o którym mowa w art. 114, od wypłaconego prokuratorowi w okresie służby wynagrodzenia, od którego nie odprowadzono składki na ubezpieczenie społeczne, przekazuje się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składkę przewidzianą za ten okres w przepisach o ubezpieczeniu społecznym.

§ 3. Składka na ubezpieczenie społeczne, o której mowa w § 2, podlega waloryzacji:

- 1) za okres do 31 grudnia 1998 r. – wskaźnikiem wzrostu płac wynikającym ze wzrostu prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia, określanego corocznie w ustawie budżetowej, które stanowiło podstawę do ustalania środków i limitów na wynagrodzenia sędziów;
- 2) za okres od 1 stycznia 1999 r. – wskaźnikiem waloryzacji składek określonym na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 4. Przy obliczaniu kwoty należnych składek, waloryzowanych na podstawie § 3 pkt 2, stosuje się odpowiednio art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.¹²⁾).

§ 5. Składki, o której mowa w § 2, nie przekazuje się, jeżeli prokurator zrzekł się urzędu w związku z powołaniem na stanowisko sędziowskie. Jeżeli stosunek służbowy sędziego ulega następnie rozwiązaniu lub wygaśnięciu w sposób, o którym mowa w art. 68 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, składkę należną za okres służby na stanowisku prokuratorowskim przekazuje się na zasadach określonych w § 2-4.

Art. 151. § 1. Do prokuratorów stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem § 3 - 8, przepisy art. 69-71, art. 74, art. 76, art. 85 § 4, art. 99-102 i art. 104 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Jeżeli przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej, przewidziane w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych uprawnienia Krajowej Rady Sądownictwa i Ministra Sprawiedliwości przysługują w stosunku do prokuratorów odpowiednio Krajowej Radzie Prokuratury i Prokuratorowi Generalnemu, a uprawnienia kolegiów i prezesów właściwych sądów – właściwym prokuratorom przełożonym.

§ 2. Prokurator może dalej zajmować stanowisko jeżeli Prokurator Generalny na wniosek prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków prokuratora, oraz po zasięgnięciu opinii

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 218, poz. 1690, z 2010 r. Nr 105, poz. 668, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474, Nr 254, poz. 1700 i Nr 257, poz. 1725, z 2011 r. Nr 45, poz. 235, Nr 75, poz. 398, Nr 138, poz. 808, Nr 171, poz. 1016, Nr 197, poz. 1170, Nr 199, poz. 1175 i Nr 232, poz. 1378 i Nr 291, poz. 1706 oraz z 2012 r. poz. 611, 637., 769, 1342 i 1548.

właściwego prokuratora przełożonego, wyrazi prokuratorowi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska.

§ 3. Wniosek i zaświadczenie, o których mowa w § 2, składa się Prokuratorowi Generalnemu najpóźniej na sześć miesięcy przed ukończeniem 67 roku życia albo przed osiągnięciem wieku przewidzianego odpowiednio w art. 69 § 1a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych W razie niezakończenia postępowania związanego z rozpoznaniem wniosku, prokurator pozostaje w służbie do czasu zakończenia postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym.

§ 4. Od decyzji Prokuratora Generalnego w sprawie, o której mowa w § 2, przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego.

Art. 152. § 1. W razie zwolnienia prokuratora wojskowego z zawodowej służby wojskowej Prokurator Generalny przenosi go na równorzędne stanowisko w danej powszechnej jednostce organizacyjnej prokuratury, niezależnie od liczby stanowisk prokuratorskich.

§ 2. W razie zbiegu prawa do uposażenia w stanie spoczynku z prawem do emerytury lub renty wojskowej, wypłaca się osobie uprawnionej wyłącznie świadczenie wyższe albo przez nią wybrane.

§ 3. Prawo do emerytury lub renty wojskowej ulega zawieszeniu, jeżeli osoba, o której mowa w § 1, po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej pozostaje na stanowisku prokuratora.

§ 4. Wobec prokuratorów wojskowych o niezdolności do pełnienia obowiązków prokuratora orzeka wojskowa komisja lekarska.

Art. 153. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb ustalania i wypłacania uposażeń oraz uposażeń rodzinnych prokuratorom w stanie spoczynku i członkom ich rodzin oraz terminy przekazania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek, o których mowa w art. 150 § 2 i 3, mając na względzie w szczególności konieczność zapewnienia osobom uprawnionym ciągłości źródeł utrzymania oraz udogodnień w odbiorze uposażeń i uposażeń rodzinnych.

Art. 154. W razie utraty uprawnień do stanu spoczynku i uposażenia w przypadkach, o których mowa w art. 104 § 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, stosuje się odpowiednio przepis art. 150 § 2 i 3 oraz przepisy

rozporządzenia wydanego na podstawie art. 153, a w odniesieniu do prokuratorów w stanie spoczynku wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury przepisy ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, z późn. zm.¹³⁾).

Art. 155. § 1. Prokurator Generalny może udzielić prokuratorowi płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

§ 2. Urlop dla poratowania zdrowia nie może przekraczać sześciu miesięcy i nie może być udzielony, jeżeli prokurator nie wykonywał czynności przez okres roku z powodu choroby.

Art. 156. § 1. Prokurator nie może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani tymczasowo aresztowany bez zezwolenia sądu dyscyplinarnego, a zatrzymany – bez zgody przełożonego dyscyplinarnego. Nie dotyczy to zatrzymania na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa. Do wydania zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej wolno przedsięwziąć tylko czynności niecierpiące zwłoki, zawiadamiając o tym niezwłocznie prokuratora przełożonego.

§ 2. Do czasu rozstrzygnięcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej lub łącznego wniosku o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej i tymczasowe aresztowanie prokuratora, sąd dyscyplinarny może polecić niezwłoczne zwolnienie prokuratora zatrzymanego na gorącym uczynku.

§ 3. Wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym.

§ 4. Jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej lub wniosek o zezwolenie na tymczasowe aresztowanie prokuratora nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego określonym w Kodeksie postępowania karnego, przewodniczący sądu dyscyplinarnego odmawia jego przyjęcia. Na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku przysługuje zażalenie do sądu dyscyplinarnego w terminie siedmiu dni od daty jego doręczenia.

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1264 i Nr 191, poz. 1954, z 2005 r. Nr 10, poz. 65 i Nr 130, poz. 1085, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 82, poz. 559, z 2008 r. Nr 208, poz. 1308, z 2009 r. Nr 24, poz. 145, Nr 79, poz. 669, Nr 95, poz. 785 i Nr 161, poz. 1278, z 2010 r. Nr 27, poz. 141, Nr 36, poz. 204, Nr 113, poz. 745 i Nr 167, poz. 1130 oraz z 2012 r. poz. 664 i 1529.

§ 5. Uchwałę zezwalającą na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej oraz uchwałę zezwalającą na tymczasowe aresztowanie prokuratora wydaje się, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Sąd dyscyplinarny rozpoznaje wniosek na posiedzeniu, w terminie czternastu dni od daty jego otrzymania.

§ 6. Sąd dyscyplinarny orzeka na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę, a w uzasadnionych przypadkach może przeprowadzić dowód lub zlecić jego przeprowadzenie prokuratorowi, który z wnioskiem wystąpił. Sąd dyscyplinarny wzywa prokuratora, którego wniosek dotyczy, do złożenia pisemnego oświadczenia lub do osobistego stawiennictwa celem odebrania od niego ustnego oświadczenia.

§ 7. Prokurator, którego dotyczy postępowanie, ma prawo wglądu do dokumentów, które zostały załączone do wniosku. Jeżeli prokurator, kierując wniosek do sądu dyscyplinarnego zastrzegł, że dokumenty te lub ich część nie mogą być udostępnione z uwagi na dobro postępowania przygotowawczego, w przedmiocie zastrzeżenia rozstrzyga sąd dyscyplinarny. Orzeczenie sądu dyscyplinarnego jest ostateczne.

§ 8. Rozstrzygając w przedmiocie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, wniosku o zezwolenie na tymczasowe aresztowanie prokuratora lub zastrzeżenia, o którym mowa w § 7, sąd dyscyplinarny podejmuje uchwałę większością głosów. Uchwała zawiera rozstrzygnięcie wraz z uzasadnieniem.

§ 9. Uchwałę doręcza się niezwłocznie wnioskodawcy, prokuratorowi, którego wniosek dotyczy, i rzecznikowi dyscyplinarnemu.

§ 10. W terminie siedmiu dni od dnia doręczenia uchwały odmawiającej zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej lub zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania, wnioskodawcy oraz rzecznikowi dyscyplinarnemu przysługuje zażalenie do sądu dyscyplinarnego drugiej instancji. W tym samym terminie prokuratorowi przysługuje zażalenie na uchwałę zezwalającą na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej lub zastosowanie wobec niego tymczasowego aresztowania.

§ 11. Przewodniczący sądu dyscyplinarnego drugiej instancji przesyła odpisy odwołań pozostałym podmiotom uczestniczącym w postępowaniu, którym przysługuje prawo do pisemnego ustosunkowania się do odwołania w terminie siedmiu dni od dnia ich doręczenia.

§ 12. Sąd dyscyplinarny drugiej instancji orzeka na posiedzeniu z udziałem wnioskodawcy, prokuratora, którego wniosek dotyczy, oraz rzecznika dyscyplinarnego.

Niestawiennictwo stron nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy, chyba że sąd postanowi inaczej.

§ 13. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym artykule, w sprawach o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej oraz zastosowanie wobec niego tymczasowego aresztowania lub orzeczenia w przedmiocie zastrzeżenia, o którym mowa w § 7, stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu dyscyplinarnym.

Art. 157. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub w przepisach szczególnych, do prokuratorów stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, a w sprawach nieuregulowanych także w przepisach tej ustawy – przepisy Kodeksu pracy. Przepisu nie stosuje się do prokuratorów wojskowych.

Art. 158. § 1. W razie powołania prokuratora do niezawodowej służby wojskowej, jego prawa i obowiązki służbowe ulegają zawieszeniu na czas trwania służby. Prokurator zachowuje jednak swoje stanowisko i prawo do wynagrodzenia, a czas służby wojskowej wlicza się do okresu stosunku służbowego na stanowisku prokuratora.

§ 2. Inne szczególne uprawnienia związane ze stosunkiem służbowym prokuratora powołanego do czynnej służby wojskowej i zwolnionego z tej służby normują przepisy o powszechnym obowiązku obrony lub przepisy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

§ 3. Prokurator powołany do niezawodowej służby wojskowej odbywa ją w wydziałach powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury właściwych w sprawach, o których mowa w art. 8 § 2, sądach wojskowych lub wojskowych jednostkach obsługi prawnej.

§ 4. Przepis § 3 nie dotyczy przeszkolenia wojskowego w celu mianowania na pierwszy stopień oficerski.

Art. 159. § 1. Prokurator, a także prokurator w stanie spoczynku, mianowany, powołany lub wybrany do pełnienia funkcji w organach państwowych, samorządu terytorialnego, służby dyplomatycznej, konsularnej lub w organach organizacji międzynarodowych działających na podstawie umów międzynarodowych ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską jest obowiązany zrzec się swojego stanowiska.

§ 2. Prokurator, który zrzekł się stanowiska z przyczyn określonych w § 1, może powrócić na poprzednio zajmowane stanowisko prokuratora, jeżeli przerwa w pełnieniu

obowiązków prokuratora nie przekracza dwunastu lat, chyba że pełnił funkcje sędziowskie lub prokuratorskie w międzynarodowych organach sądowych.

§ 3. Prokurator w stanie spoczynku, który zrzekł się stanowiska z przyczyn określonych w § 1, może powrócić na poprzednio zajmowane stanowisko prokuratora z jednoczesnym przejściem w stan spoczynku.

§ 4. W przypadku przewidzianym w § 2 Prokurator Generalny, na wniosek prokuratora, który zrzekł się stanowiska, powołuje go na poprzednio zajmowane stanowisko, a prokuratora wojskowego na równorzędne stanowisko prokuratora niezależnie od liczby stanowisk prokuratorskich w danej powszechnej jednostce organizacyjnej prokuratury, chyba że nie spełnia on warunków wymaganych do powołania na stanowisko prokuratora.

§ 5. W razie odmowy powołania, o którym mowa w § 4, zainteresowanemu służy skarga do Sądu Najwyższego.

Art. 160. Postępowanie przygotowawcze przeciwko prokuratorowi wszczyna i prowadzi wyłącznie prokurator.

Art. 161. § 1. Przepisów art. 125 § 1, art. 142, 143 i 144 nie stosuje się do prokuratorów wojskowych. W razie zbiegu prawa do urlopu, o którym mowa w art. 145, z prawem do dodatkowego urlopu wypoczynkowego, określonego w ustawie z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, przysługuje jeden urlop w najwyższym wymiarze.

§ 2. W razie zbiegu uprawnień przysługujących prokuratorowi wojskowemu przeniesionemu w stan spoczynku do świadczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 95 pkt 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych i uposażenia w stanie spoczynku, prokuratorowi wojskowemu przysługuje, według jego wyboru, tylko jedno z tych świadczeń.

Art. 162. § 1. Do prokuratorów wojskowych, w sprawach nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy dotyczące żołnierzy zawodowych, z zastrzeżeniem § 2 i 3.

§ 2. Uposażenie prokuratorów wojskowych określają przepisy o uposażeniu żołnierzy.

§ 3. Uposażenie prokuratorów wojskowych jest równe wynagrodzeniu prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury na równorzędnych stanowiskach i funkcjach, w tym również w okresie delegowania prokuratorów na podstawie art. 131 § 1 lub art. 141 albo powierzenia pełnienia obowiązków.

§ 4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy wykaz stanowisk i funkcji prokuratorów wojskowych równorzędnych pod względem uposażenia ze stanowiskami i funkcjami prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, mając na względzie zakres wykonywanych przez prokuratorów obowiązków służbowych.

Rozdział 3

Ocena okresowa prokuratora

Art. 163. § 1. Efektywność wykonywania zadań oraz kompetencje zawodowe prokuratora podlegają ocenie okresowej (ocena okresowa prokuratora).

§ 2. Oceny okresowej prokuratora dokonuje się z punktu widzenia:

- 1) prawidłowości i poziomu merytorycznego podejmowanych decyzji, w tym umiejętności prawidłowej wykładni przepisów prawa, stosowanej argumentacji prawniczej oraz zasad logicznego rozumowania;
- 2) racjonalności, sprawności i efektywności działań przy wykonywaniu powierzonych zadań lub funkcji.

§ 3. Dodatkowymi kryteriami oceny okresowej prokuratora są:

- 1) kultura urzędowania, obejmująca kulturę osobistą i kulturę organizacji pracy, oraz respektowanie praw uczestników postępowania i zasad współpracy przy wykonywaniu powierzonych zadań lub funkcji;
- 2) sposób formułowania wypowiedzi przy wydawaniu i uzasadnianiu decyzji;
- 3) proces doskonalenia zawodowego, w tym uzyskane stopnie i tytuły naukowe oraz znajomość języków obcych.

§ 4. Przy dokonywaniu oceny okresowej prokuratora uwzględnia się rodzaj i stopień zawilości przydzielonych prokuratorowi spraw lub powierzonych zadań bądź funkcji, obciążenie pracą oraz warunki pracy w całym okresie objętym oceną.

Art. 164. Ocenę okresową prokuratora przeprowadza się co cztery lata.

Art. 165. § 1. Prokurator bezpośrednio przełożony sporządza ocenę okresową, w której uwzględnia własną ocenę pracy prokuratora oraz jego samoocenę, w oparciu o kryteria, o których mowa w art. 163 § 2 i 3 oraz zapoznaje prokuratora z tą oceną, opracowując na tej podstawie zalecenia co do potrzeby odbycia określonych szkoleń zawodowych oraz zmian w zakresie organizacji pracy prokuratora.

§ 2. Ocenę okresową prokuratora apelacyjnego sporządza i zapoznaje z nią wyznaczony przez Prokuratora Generalnego zastępca Prokuratora Generalnego.

§ 3. W przypadku, gdy w okresie czterech lat przed dokonaniem oceny okresowej prokurator podlegający ocenie wykonywał czynności w różnych jednostkach organizacyjnych prokuratury, prokurator bezpośrednio przełożony występuje do prokuratorów kierujących jednostkami organizacyjnymi prokuratury, w których prokurator wykonywał czynności z wnioskiem o nadesłanie opinii o prokuratorze. Opinia powinna być sporządzona w oparciu o kryteria oceny, o których mowa w art. 163 § 2 i 3.

§ 4. Prokurator, w terminie dwóch tygodni od zapoznania się z oceną, ma prawo zgłosić pisemne uwagi wraz z uzasadnieniem. W razie nieuwzględnienia uwag prokurator bezpośrednio przełożony przekazuje je prokuratorowi kierującemu jednostką organizacyjną prokuratury bezpośrednio wyższego stopnia.

§ 5. W przypadku, o którym mowa w § 4, prokurator kierujący jednostką organizacyjną prokuratury bezpośrednio wyższego stopnia wyznacza wizytatora tej jednostki organizacyjnej prokuratury, w celu rozpatrzenia zgłoszonych uwag. Wizytator może zażądać przedstawienia akt lub informacji niezbędnych do rozpatrzenia uwag. Prokurator bezpośrednio przełożony wizytatora na podstawie jego pisemnego sprawozdania z rozpatrzenia uwag podtrzymuje ocenę okresową, do której uwagi zgłoszono, albo ją zmienia.

§ 6. Jeżeli prokurator apelacyjny zgłosił uwagi do oceny okresowej, Prokurator Generalny po rozpatrzeniu uwag podtrzymuje ocenę okresową do której uwagi zgłoszono albo ją zmienia.

Art. 166. Prokurator przełożony podejmuje działania w celu umożliwienia odbycia przez prokuratora szkoleń zawodowych wskazanych w zaleceniach, o których mowa w art. 165 § 1.

Art. 167. Prokurator Generalny, nie później niż do końca października każdego roku, przekazuje Dyrektorowi Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury informację o potrzebach szkoleniowych prokuratorów i asesorów prokuratury.

Art. 168. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego, określi, w drodze rozporządzenia szczegółowy sposób dokonywania oceny okresowej prokuratora i formularz stosowany przy dokonywaniu tej oceny, mając na względzie konieczność sprawnego i rzetelnego przeprowadzenia oceny, charakter

obowiązków prokuratorów, rodzaje przydzielanych do rozpoznania spraw lub powierzanych zadań bądź funkcji.

Art. 169. Ocena okresowa prokuratora oraz opracowane na jej podstawie zalecenia stanowią tajemnicę prawnie chronioną i podlegają ochronie przewidzianej dla informacji niejawnych o klauzuli tajności „zastrzeżone”, określonej w przepisach o ochronie informacji niejawnych, chyba że prokurator, którego dotyczą, wyraził pisemną zgodę na ich ujawnienie.

Art. 170. Ocenie okresowej prokuratora nie podlegają Prokurator Generalny i jego zastępcy, prokuratorzy Prokuratury Generalnej lub prokuratorzy w okresie delegowania do Prokuratury Generalnej, prokuratorzy Głównej Komisji i Biura Lustracyjnego oraz prokuratorzy w okresie delegowania do Ministerstwa Sprawiedliwości lub Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, a także do prowadzenia zajęć szkoleniowych w tej szkole oraz w okresie delegowania do pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa.

Rozdział 4

Odpowiedzialność dyscyplinarna

Art. 171. § 1. Prokurator odpowiada dyscyplinarnie za przewinienia służbowe, w tym za oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa i uchybienia godności urzędu prokuratorskiego.

§ 2. Prokurator odpowiada dyscyplinarnie także za swoje postępowanie przed objęciem stanowiska, jeżeli uchybił godności piastowanego wówczas urzędu państwowego lub okazał się niegodnym urzędu prokuratorskiego.

§ 3. Za nadużycie wolności słowa przy wykonywaniu obowiązków służbowych, stanowiące ściganą z oskarżenia prywatnego zniewagę strony, jej pełnomocnika lub obrońcy, kuratora, świadka, biegłego lub tłumacza, prokurator odpowiada tylko dyscyplinarnie.

§ 4. Za wykroczenie prokurator odpowiada tylko dyscyplinarnie.

Art. 172. § 1. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) usunięcie z zajmowanej funkcji;
- 4) przeniesienie na inne miejsce służbowe;
- 5) wydalenie ze służby prokuratorskiej.

§ 2. Wymierzenie kary określonej w § 1 pkt 2-4 pociąga za sobą pozbawienie możliwości awansowania przez okres trzech lat oraz niemożność udziału w tym okresie w kolegium prokuratury okręgowej, w kolegium prokuratury apelacyjnej, w zgromadzeniu prokuratorów w prokuraturze apelacyjnej, Zgromadzeniu Ogólnym i w sądzie dyscyplinarnym.

§ 3. W przypadku przewinienia dyscyplinarnego lub wykroczenia mniejszej wagi sąd dyscyplinarny może odstąpić od wymierzenia kary.

Art. 173. § 1. Po upływie trzech lat od czasu popełnienia czynu nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, a w razie wszczęcia ulega ono umorzeniu.

§ 2. Jeżeli jednak czyn zawiera znamiona przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, przedawnienie dyscyplinarne nie może nastąpić wcześniej niż przedawnienie przewidziane w przepisach Kodeksu karnego lub ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2013 r., poz. 186)

§ 3. W razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w § 1, przedawnienie następuje z upływem pięciu lat od chwili popełnienia czynu.

§ 4. W zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej za wykroczenia przedawnienie dyscyplinarne następuje jednocześnie z przedawnieniem przewidzianym dla wykroczeń.

Art. 174. Przełożonym dyscyplinarnym jest Prokurator Generalny w stosunku do prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury i prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej oraz prokurator apelacyjny w stosunku do prokuratorów prokuratury apelacyjnej, prokuratorów prokuratur okręgowych i prokuratur rejonowych na obszarze działania prokuratury apelacyjnej, a także prokurator okręgowy w stosunku do prokuratorów prokuratury okręgowej i prokuratorów prokuratur rejonowych na obszarze działania prokuratury okręgowej.

Art. 175. § 1. Sądami dyscyplinarnymi w sprawach dyscyplinarnych prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej są:

- 1) w pierwszej instancji – Sąd Dyscyplinarny w Prokuraturze Generalnej oraz sądy dyscyplinarne w prokuraturach apelacyjnych;
- 2) w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w sprawach rozpoznawanych przez sąd dyscyplinarny w Prokuraturze Generalnej oraz sądy apelacyjne w sprawach

rozpoznawanych w pierwszej instancji przez sądy dyscyplinarne w prokuraturach apelacyjnych.

§ 2. Sądy dyscyplinarne są ponadto właściwe do orzekania w sprawach, o których mowa w art. 18, 53 § 2, 156, 171 § 4 oraz 179.

§ 3. Obsługę organizacyjno-kancelaryjną zapewniają Sądowi Dyscyplinarnemu w Prokuraturze Generalnej – Prokurator Generalny, a sądom dyscyplinarnym w prokuraturach apelacyjnych – właściwi prokuratorzy apelacyjni.

Art. 176. § 1. Sąd Dyscyplinarny w Prokuraturze Generalnej rozpoznaje sprawy przeciwko Prokuratorowi Generalnemu, prokuratorom Prokuratury Generalnej, Dyrektorowi Głównej Komisji, Dyrektorowi Biura Lustracyjnego, prokuratorom apelacyjnym i ich zastępcom, prokuratorom okręgowym i ich zastępcom, prokuratorom delegowanym do Prokuratury Generalnej, do Ministerstwa Sprawiedliwości, do Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, jeżeli przewinienia dyscyplinarnego dopuścili się w okresie delegowania. W zakresie spraw przeciwko pozostałym prokuratorom właściwy jest sąd dyscyplinarny w prokuraturze apelacyjnej.

§ 2. Właściwym miejscowo sądem dyscyplinarnym w prokuraturze apelacyjnej jest sąd miejsca czynu będącego przedmiotem postępowania przed sądem dyscyplinarnym. Jeżeli jednak sprawa dotyczy prokuratora wykonującego czynności w prokuraturze apelacyjnej, lub w prokuraturze okręgowej, a czyn został popełniony w obszarze prokuratury apelacyjnej w którym prokurator pełni służbę, właściwy jest inny sąd dyscyplinarny, wyznaczony – na wniosek rzecznika dyscyplinarnego, przez Przewodniczącego Sądu Dyscyplinarnego w Prokuraturze Generalnej.

§ 3. Jeżeli z powodu wyłączenia członków Sądu Dyscyplinarnego w Prokuraturze Generalnej rozpoznanie sprawy w tym sądzie jest niemożliwe, sprawę rozpoznaje Sąd Dyscyplinarny w Prokuraturze Apelacyjnej w Warszawie.

§ 4. Jeżeli z powodu wyłączenia członków sądu dyscyplinarnego w prokuraturze apelacyjnej rozpoznanie sprawy w danym sądzie jest niemożliwe, Przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego w Prokuraturze Generalnej wskazuje sąd właściwy do rozpoznania sprawy.

Art. 177. § 1. Członkami Sądu Dyscyplinarnego w Prokuraturze Generalnej są prokuratorzy Prokuratury Generalnej z wyłączeniem Prokuratora Generalnego i jego zastępców oraz rzecznika dyscyplinarnego.

§ 2. Członkami sądu dyscyplinarnego w prokuraturze apelacyjnej są prokuratorzy danej prokuratury apelacyjnej z wyłączeniem prokuratora apelacyjnego i jego zastępców oraz rzecznika dyscyplinarnego, a także prokuratorzy prokuratur okręgowych działających na obszarze apelacji w liczbie odpowiadającej liczbie prokuratorów prokuratury apelacyjnej oraz prokuratorów prokuratur rejonowych działających na obszarze apelacji w tej samej liczbie, wybieranych przez zgromadzenie prokuratorów w prokuraturze apelacyjnej, a nadto wybrani wspólnie przez Zgromadzenie Prokuratorów Głównej Komisji i Zgromadzenie Prokuratorów Biura Lustracyjnego prokuratorzy Instytutu Pamięci Narodowej w liczbie odpowiadającej liczbie prokuratur apelacyjnych. Prezes Instytutu Pamięci Narodowej wyznacza po jednym z wybranych prokuratorów do sądów dyscyplinarnych w poszczególnych prokuraturach apelacyjnych. Kadencja wybieranych członków sądu dyscyplinarnego trwa 4 lata.

§ 3. Członkowie sądów dyscyplinarnych wybierani są przez zgromadzenie prokuratorów w prokuraturze apelacyjnej spośród prokuratorów prokuratur rejonowych i okręgowych z obszaru danej apelacji, a także wspólnie przez Zgromadzenie Prokuratorów Głównej Komisji i Zgromadzenie Prokuratorów Biura Lustracyjnego prokuratorzy Instytutu Pamięci Narodowej spośród prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej. Wybór prokuratora na członka sądu dyscyplinarnego nie wymaga jego zgody, a pełnienie funkcji członka sądu dyscyplinarnego należy do obowiązków służbowych prokuratora.

§ 4. Członek sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji jest wyłączony od orzekania, jeżeli został zawieszony w czynnościach prokuratora, a także jeżeli wszczęto przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne lub karne.

§ 5. Sąd dyscyplinarny pierwszej instancji może orzekać na sesjach wyjazdowych w prokuraturze okręgowej, w okręgu której obwiniony zajmuje stanowisko prokuratora, chyba że sprzeciwia się temu dobro postępowania dyscyplinarnego.

§ 6. Członkowie sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji wybierają ze swojego grona przewodniczącego i jego zastępcę. Kadencja przewodniczącego sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji i jego zastępcy trwa cztery lata.

§ 7. Przewodniczący sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji kieruje pracami sądu. Pod nieobecność przewodniczącego jego obowiązki wykonuje zastępca przewodniczącego.

§ 8. Sądy dyscyplinarne pierwszej instancji orzekają w składzie trzech członków.

§ 9. W skład sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji wchodzi prokurator prokuratury apelacyjnej, prokurator prokuratury okręgowej i prokurator prokuratury

rejonowej wyłonieni w drodze losowania spośród członków danego sądu, z tym że jeżeli sprawa dotyczy prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej w skład sądu w miejsce prokuratora prokuratury rejonowej wchodzi członek tego sądu będący prokuratorem Instytutu Pamięci Narodowej. Składowi sądu przewodniczy najstarszy służbą prokurator.

§ 10. Losowanie składu sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji zarządza przewodniczący sądu niezwłocznie po wpłynięciu wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej.

§ 11. Członkowie sądów dyscyplinarnych w zakresie orzekania są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji i ustawom.

§ 12. Jeżeli wyłączeniu podlega członek sądu dyscyplinarnego będący prokuratorem Instytutu Pamięci Narodowej, Prezes Instytutu Pamięci Narodowej wyznacza innego prokuratora spośród prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej wybranych w sposób określony w § 2.

Art. 178. § 1. Właściwym miejscowo sądem apelacyjnym będącym sądem dyscyplinarnym drugiej instancji jest sąd, w którego okręgu orzekał sąd dyscyplinarny pierwszej instancji.

§ 2. Przewodniczącym sądu dyscyplinarnego drugiej instancji, gdy jest nim Sąd Najwyższy – jest Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, zaś gdy jest nim sąd apelacyjny – prezes tego sądu.

§ 3. Sądy dyscyplinarne w drugiej instancji orzekają w składzie trzech sędziów.

§ 4. Skład sądu dyscyplinarnego drugiej instancji wyznacza się w drodze losowania, z listy wszystkich sędziów danego sądu, z tym że w składzie sądu zasiada przynajmniej jeden sędzia stale orzekający w sprawach karnych. Składowi tego sądu dyscyplinarnego przewodniczy sędzia stale orzekający w sprawach karnych.

Art. 179. § 1. Prokurator może być zawieszony w czynnościach na okres trzech miesięcy, jeżeli z uwagi na charakter przewinienia konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków.

§ 2. Prawo zawieszenia w czynnościach przysługuje przełożonemu dyscyplinarnemu. Na decyzję przełożonego dyscyplinarnego o zawieszeniu w czynnościach przysługuje zażalenie do sądu dyscyplinarnego.

§ 3. Zawieszenie prokuratora w czynnościach, w uzasadnionych przypadkach, może być przedłużone w toku postępowania, o którym mowa w art. 185, na wniosek

prokuratora apelacyjnego lub Naczelnego Prokuratora Wojskowego, przez sąd dyscyplinarny na dalsze sześć miesięcy. Na postanowienie sądu o przedłużeniu okresu zawieszenia w czynnościach przysługuje zażalenie do sądu dyscyplinarnego w drugiej instancji na zasadach ogólnych.

§ 4. Zawieszenie w czynnościach ustaje z mocy prawa, jeżeli w terminie dziewięciu miesięcy od dnia zawieszenia nie wszczęto przeciwko prokuratorowi postępowania dyscyplinarnego, a także, z zastrzeżeniem § 6 i 7, z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania.

§ 5. W toku postępowania dyscyplinarnego sąd dyscyplinarny decyduje o przedłużeniu zawieszenia w czynnościach na dalszy czas oznaczony i może w każdym czasie uchylić zawieszenie w czynnościach. Na postanowienie sądu o przedłużeniu okresu zawieszenia w czynnościach przysługuje zażalenie do sądu dyscyplinarnego w drugiej instancji na zasadach ogólnych.

§ 6. Sąd dyscyplinarny drugiej instancji, wydając orzeczenie dyscyplinarne, może orzec o utrzymaniu w mocy zawieszenia w czynnościach do dnia wniesienia kasacji lub upływu terminu do jej wniesienia.

§ 7. W razie wniesienia kasacji zawieszenie w czynnościach pozostaje w mocy do czasu jej rozpoznania, chyba że Sąd Najwyższy uchyli je wcześniej.

§ 8. Przełożony dyscyplinarny może w każdym czasie uchylić zawieszenie w czynnościach, także w przypadkach, o których mowa w § 6 i 7.

§ 9. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo prokuratora, którego dotyczy wnioszek, o którym mowa w § 3, na posiedzeniu sądu dyscyplinarnego nie tamuje rozpoznania wniosku.

§ 10. Prokurator, którego dotyczy postępowanie, o którym mowa w art. 181 obowiązany jest wskazać przełożonemu dyscyplinarnemu adres dla doręczeń w kraju. W przypadku niedopełnienia tego obowiązku pismo wysłane na ostatnio znany adres zamieszkania prokuratora w kraju uważa się za doręczone.

Art. 180. § 1. W przypadku zawieszenia prokuratora w czynnościach sąd dyscyplinarny obniża wysokość jego wynagrodzenia lub uposażenia o 25% na czas trwania tego zawieszenia; nie dotyczy to prokuratorów, w stosunku do których wszczęto postępowanie o ubezwłasnowolnienie.

§ 2. W okresie zawieszenia w czynnościach służbowych prokurator nie nabywa prawa do urlopu wypoczynkowego. Przepisy art. 155¹ § 1 i art. 155² § 2 Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio.

§ 3. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne nie zostało wszczęte w ciągu **dziewięciu** miesięcy od dnia zawieszenia w czynnościach albo zostało umorzone lub zakończyło się uniewinnieniem, prokuratorowi wypłaca się zatrzymane wynagrodzenie lub uposażenie.

§ 4. W okresie zawieszenia w czynnościach służbowych prokurator nie może brać udziału w kolegium prokuratury okręgowej, w kolegium prokuratury apelacyjnej, w zgromadzeniu prokuratorów w prokuraturze apelacyjnej, Krajowej Radzie Prokuratury, w sądzie dyscyplinarnym oraz w kolegiach i zgromadzeniach prokuratorów w Instytucie Pamięci Narodowej.

Art. 181. § 1. Za przewinienia dyscyplinarne mniejszej wagi, nieuzasadniające wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, przełożony prokurator wymierza podległym prokuratorom karę porządkową upomnienia.

§ 2. Ukarany może, w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia mu upomnienia, o którym mowa w § 1, wnieść sprzeciw do prokuratora bezpośrednio przełożonego nad prokuratorem, który tę karę wymierzył.

§ 3. W razie wniesienia sprzeciwu prokurator przełożony, o którym mowa w § 2, uchyla karę porządkową upomnienia lub przekazuje sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu z żądaniem, o którym mowa w art. 185.

Art. 182. § 1. Uprawnionym oskarżycielem przed sądem dyscyplinarnym w sprawach prokuratorów Prokuratury Generalnej, Dyrektora Głównej Komisji, Dyrektora Biura Lustracyjnego, prokuratorów apelacyjnych, ich zastępców, prokuratorów okręgowych i ich zastępców oraz prokuratorów delegowanych do Prokuratury Generalnej, do Ministerstwa Sprawiedliwości i do Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury jest rzecznik dyscyplinarny w Prokuraturze Generalnej. W sprawach dyscyplinarnych prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej uprawnionym oskarżycielem jest rzecznik dyscyplinarny dla prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej lub jego zastępca. W sprawach pozostałych prokuratorów uprawnionym oskarżycielem jest rzecznik dyscyplinarny w prokuraturze apelacyjnej, w której sąd dyscyplinarny w pierwszej instancji właściwy jest do orzekania w danej sprawie.

§ 2. Rzecznika dyscyplinarnego w Prokuraturze Generalnej wybiera zebranie prokuratorów Prokuratury Generalnej spośród kandydatów zgłoszonych przez Prokuratora Generalnego.

§ 3. Rzecznika dyscyplinarnego w prokuraturze apelacyjnej wybiera zgromadzenie w prokuraturze apelacyjnej spośród kandydatów zgłoszonych przez prokuratora apelacyjnego.

§ 4. Kadencja rzecznika dyscyplinarnego trwa cztery lata.

§ 5. Kadencja rzecznika dyscyplinarnego wygasa w razie śmierci, zrzeczenia się funkcji rzecznika, wygaśnięcia albo rozwiązania stosunku służbowego prokuratora, prawomocnego ukarania karą dyscyplinarną, prawomocnego zezwolenia na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej.

§ 6. Rzecznik dyscyplinarny w Prokuraturze Generalnej jest uprawniony do przejścia każdej sprawy prowadzonej przez pozostałych rzeczników dyscyplinarnych, jeżeli uzna to za uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości.

§ 7. W razie niemożności prowadzenia sprawy przez rzecznika dyscyplinarnego w prokuraturze apelacyjnej, rzecznik dyscyplinarny w Prokuraturze Generalnej wyznacza do jej prowadzenia rzecznika dyscyplinarnego z innej prokuratury apelacyjnej.

§ 8. W razie przeszkód w pełnieniu obowiązków przez rzecznika dyscyplinarnego w prokuraturze Generalnej, jego obowiązki przejmuje najstarszy służbą rzecznik dyscyplinarny w prokuraturze apelacyjnej.

Art. 183. Obwiniony może ustanowić obrońcę tylko spośród prokuratorów, adwokatów lub radców prawnych.

Art. 184. § 1. Postępowanie dyscyplinarne toczy się jawnie, chyba że sąd dyscyplinarny postanowi inaczej ze względu na konieczność zachowania poufności informacji z toczącego się postępowania przygotowawczego lub ze względu na moralność, bezpieczeństwo państwa i porządek publiczny albo ochronę życia prywatnego stron lub inny ważny interes prywatny.

§ 2. Ogłoszenie orzeczenia dyscyplinarnego odbywa się jawnie. Jeżeli jawność postępowania dyscyplinarnego została wyłączona, ogłoszenie uzasadnienia orzeczenia może nastąpić z wyłączeniem jawności w całości lub w części.

§ 3. Ministrowi Sprawiedliwości oraz osobom przez niego upoważnionym przysługuje w każdym stadium postępowania dyscyplinarnego prawo wglądu do akt i żądania informacji o wynikach tego postępowania, jak również prawo żądania akt sprawy.

Art. 185. Rzecznik dyscyplinarny składa wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego na żądanie przełożonych dyscyplinarnych, Ministra Sprawiedliwości lub z urzędu, po wstępnym wyjaśnieniu okoliczności koniecznych do ustalenia znamion przewinienia oraz złożeniu wyjaśnień przez obwinionego, chyba że złożenie tych wyjaśnień nie jest możliwe. W stosunku do prokuratorów wojskowych wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego może złożyć również Naczelny Prokurator Wojskowy.

Art. 186. § 1. Po otrzymaniu wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przewodniczący sądu dyscyplinarnego wyznacza niezwłocznie termin rozprawy. Rozprawa powinna się rozpocząć w ciągu miesiąca od doręczenia przewodniczącemu wniosku o wszczęcie postępowania. O terminie rozprawy przewodniczący zawiadamia rzecznika dyscyplinarnego, obwinionego oraz obrońcę, a w razie potrzeby wzywa świadków i biegłych.

§ 2. Postępowanie dyscyplinarne w pierwszej instancji powinno być zakończone w terminie trzech miesięcy od daty wpływu wniosku.

§ 3. Organ prowadzący postępowanie informuje Prokuratora Generalnego i Ministra Sprawiedliwości o przyczynach niedochowania terminu, o którym mowa w § 2, oraz wyznacza nowy termin, w którym powinno zakończyć się postępowanie.

§ 4. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo rzecznika dyscyplinarnego, obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

Art. 187. Jeżeli w toku rozprawy ujawni się inne przewinienie oprócz objętego wnioskiem o wszczęcie postępowania, sąd dyscyplinarny może wydać co do tego przewinienia orzeczenie tylko za zgodą rzecznika dyscyplinarnego i obwinionego lub jego obrońcy; w razie braku zgody przełożony dyscyplinarny może żądać złożenia odrębnego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Art. 188. W razie rozwiązania stosunku służbowego prokuratora w toku postępowania dyscyplinarnego, postępowanie toczy się nadal.

Art. 189. § 1. Jeżeli przewinienie zawiera znamiona przestępstwa, sąd dyscyplinarny wydaje zezwolenie, o którym mowa w art. 156 § 1, co nie wstrzymuje biegu postępowania dyscyplinarnego.

§ 2. Po prawomocnym zakończeniu postępowania karnego przeciwko prokuratorowi sąd lub prokurator przesyła akta sprawy właściwemu sądowi dyscyplinarnemu.

Art. 190. § 1. Uzasadnienie orzeczenia sądu dyscyplinarnego sporządza się na piśmie, w terminie siedmiu dni od ogłoszenia orzeczenia.

§ 2. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się rzecznikowi dyscyplinarnemu, obwinionemu, Prokuratorowi Generalnemu i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 191. § 1. Od orzeczenia sądu dyscyplinarnego wydanego w pierwszej instancji przysługuje odwołanie obwinionemu, rzecznikowi dyscyplinarnemu, Prokuratorowi Generalnemu i Ministrowi Sprawiedliwości. Odwołanie powinno być rozpoznane w terminie dwóch miesięcy od dnia jego wpływu do sądu dyscyplinarnego drugiej instancji.

§ 2. Od orzeczenia wydanego przez sąd dyscyplinarny w drugiej instancji stronom, Prokuratorowi Generalnemu i Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje kasacja do Sądu Najwyższego.

§ 3. Kasacja może być wniesiona z powodu rażącego naruszenia prawa lub rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej.

§ 4. Termin do wniesienia kasacji wynosi:

- 1) dla strony – trzydzieści dni;
- 2) dla Prokuratora Generalnego lub Ministra Sprawiedliwości – trzy miesiące od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, odpowiednio, stronie, Prokuratorowi Generalnemu lub Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 5. Strona wnosi kasację za pośrednictwem sądu dyscyplinarnego, który wydał zaskarżone orzeczenie. Prokurator Generalny lub Minister Sprawiedliwości wnosi kasację bezpośrednio do Sądu Najwyższego.

Art. 192. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację, o której mowa w art. 191 § 2 na rozprawie, w składzie trzech sędziów.

Art. 193. Koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi Skarb Państwa.

Art. 194. § 1. Przewodniczący sądu dyscyplinarnego przesyła niezwłocznie odpis prawomocnego orzeczenia wraz z uzasadnieniem Prokuratorowi Generalnemu w celu wykonania orzeczenia.

§ 2. Orzeczenie dyscyplinarne, od którego stronie służy kasacja, podlega wykonaniu, jednakże Prokurator Generalny może wstrzymać jego wykonanie.

Art. 195. § 1. Odpis prawomocnego orzeczenia skazującego na karę dyscyplinarną dołącza się do akt osobowych obwinionego.

§ 2. Po upływie trzech lat od uprawomocnienia się orzeczenia skazującego na karę przewidzianą w art. 172 § 1 pkt 1-4, a po upływie pięciu lat od uprawomocnienia się orzeczenia skazującego na karę przewidzianą w art. 172 § 1 pkt 5, Prokurator Generalny, na wniosek ukaranego, zarządza usunięcie odpisu orzeczenia z akt osobowych, jeżeli w tym okresie nie wydano przeciwko ukaranemu innego orzeczenia skazującego.

§ 3. Odpis prawomocnej decyzji o wymierzeniu kary porządkowej upomnienia przewidzianej w art. 181 § 1, dołącza się do akt osobowych ukaranego.

§ 4. Po upływie roku od uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w § 3, przełożony dyscyplinarny, na wniosek ukaranego, zarządza usunięcie odpisu decyzji z akt osobowych, jeżeli w tym okresie nie wymierzono ukaranemu innej kary porządkowej lub nie wydano przeciwko niemu orzeczenia skazującego na karę dyscyplinarną.

§ 5. Prokurator Generalny oraz Minister Sprawiedliwości mogą wystąpić o wznowienie postępowania dyscyplinarnego.

§ 6. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego na niekorzyść obwinionego może nastąpić, jeżeli umorzenie postępowania lub wydanie orzeczenia nastąpiło wskutek przestępstwa albo jeżeli w ciągu pięciu lat od umorzenia lub od wydania orzeczenia wyjdą na jaw nowe okoliczności lub dowody, które mogły uzasadniać skazanie lub wymierzenie kary surowszej.

§ 7. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego na korzyść ukaranego może nastąpić także po jego śmierci, jeżeli wyjdą na jaw nowe okoliczności lub dowody, które mogłyby uzasadniać uniewinnienie lub wymierzenie kary łagodniejszej.

§ 8. W razie śmierci ukaranego, wniosek o wznowienie postępowania mogą złożyć jego małżonek, krewni w linii prostej, rodzeństwo, przysposabiający lub przysposobiony oraz rzecznik dyscyplinarny.

Art. 196. Prokurator Generalny ma prawo zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego na każdym etapie tego postępowania.

Art. 197. W sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie:

- 1) do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego;

- 2) do rozpoznania kasacji, o której mowa w art. 191 § 2, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego o kasacji, z wyłączeniem art. 521, art. 524, art. 526 § 2 oraz art. 530 § 2 i 3.

Art. 198. § 1. Sąd dyscyplinarny, wymierzając karę wydalenia ze służby prokuratorskiej wobec prokuratora wojskowego, występuje z wnioskiem do Ministra Obrony Narodowej o zwolnienie ukaranego z zawodowej służby wojskowej. W rozumieniu ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych zwolnienie takie jest równoznaczne ze zwolnieniem wskutek prawomocnego orzeczenia o wymierzeniu kary dyscyplinarnej usunięcia z zawodowej służby wojskowej.

§ 2. Przewidziane w art. 179 zawieszenie w czynnościach służbowych prokuratorów wojskowych pociąga za sobą skutki zawieszenia na podstawie ustawy z dnia 9 października 2009 r. o dyscyplinie wojskowej (Dz. U. Nr 190, poz. 1474 oraz z 2012 r., poz. 1529) oraz ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

DZIAŁ V

Asesorzy prokuratury, asystenci prokuratorów, urzędnicy i inni pracownicy

Rozdział 1

Asesorzy prokuratury

Art. 199. § 1. Asesorów prokuratury mianuje i zwalnia Prokurator Generalny.

§ 2. Prokurator Generalny zasięga od właściwego komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji informacji o każdym z kandydatów do objęcia stanowiska asesora prokuratury. Informacje o kandydacie do objęcia tego stanowiska uzyskuje się i sporządza na podstawie danych zawartych w policyjnych systemach informatycznych.

Art. 200. § 1. Prokurator Generalny może powierzyć asesorowi prokuratury, na czas określony, nieprzekraczający trzech lat, pełnienie czynności prokuratorskich, jednakże bez prawa:

- 1) udziału w postępowaniu przed sądem apelacyjnym oraz w postępowaniu przed sądem okręgowym za wyjątkiem postępowania w pierwszej instancji w sprawach, w których prowadził postępowanie przygotowawcze;
- 2) sporządzania środków zaskarżania i wniosków do Sądu Najwyższego oraz występowania przed tym Sądem.

§ 2. Postanowienia o zawieszeniu postępowania, postanowienia kończące postępowanie przygotowawcze, akty oskarżenia oraz środki odwoławcze sporządzone przez asesora prokuratury podlegają aprobacie prokuratora bezpośrednio przełożonego. Aprobata polega na akceptacji projektu decyzji.

§ 3. Asesor prokuratury nieposiadający uprawnień do pełnienia czynności prokuratorskich może występować w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach w postępowaniu uproszczonym.

Art. 201. § 1. Do asesorów prokuratury stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące prokuratorów, z wyłączeniem art. 131 § 6, art. 132 § 1, art. 133 § 1, art. 143, art. 149 § 2-8, art. 150 § 1-4 oraz art. 151 § 1 w zakresie art. 69-71, art. 73, 74, 99-102 i 104 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, oraz art. 151 § 3-7, art. 153, art. 159.

§ 2. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego asesora prokuratury wynosi 80% wynagrodzenia zasadniczego prokuratora prokuratury rejonowej w stawce pierwszej, powiększonego o należną składkę z tytułu ubezpieczenia społecznego.

§ 3. Prokurator Generalny może, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, zwolnić asesora prokuratury ze służby. Przepis art. 114 § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Do asesorów prokuratury stosuje się odpowiednio przepis art. 119 § 1.

Rozdział 2

Asystenci prokuratorów

Art. 202. § 1. W powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury mogą być zatrudnieni asystenci prokuratorów.

§ 2. Asystent prokuratora, w zastępstwie i na podstawie pisemnego upoważnienia prokuratora, jest uprawniony do:

- 1) wykonywania czynności nadzoru nad dochodzeniem;
- 2) przeprowadzania w toku postępowania przygotowawczego czynności procesowych:
 - a) przesłuchania świadka,
 - b) zatrzymania rzeczy i przeszukania,
 - c) oględzin,
 - d) eksperymentu.

§ 3. Asystent prokuratora wykonuje samodzielnie czynności administracyjne związane z prowadzeniem i nadzorowaniem postępowań przygotowawczych oraz z przygotowaniem decyzji kończących te postępowania.

§ 4. Asystent prokuratora wykonuje także inne czynności, za wyjątkiem czynności procesowych, zlecone przez przełożonego.

§ 5. Na stanowisku asystenta prokuratora może być zatrudniony ten, kto:

- 1) posiada obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich;
- 2) jest nieskazitelnego charakteru;
- 3) ukończył wyższe studia prawnicze w Polsce i uzyskał tytuł zawodowy magistra lub zagraniczne studia prawnicze uznane w Polsce;
- 4) ukończył 24 lata.

§ 6. Przed zatrudnieniem asystenta prokuratora kierownik danej jednostki organizacyjnej prokuratury zasięga informacji o kandydacie z Krajowego Rejestru Karnego.

§ 7. Asystentowi prokuratora przysługuje wynagrodzenie zasadnicze. Poza wynagrodzeniem zasadniczym asystentowi prokuratora przysługuje dodatek za wieloletnią pracę, nagrody jubileuszowe oraz jednorazowa odprawa w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, na zasadach określonych w przepisach o pracownikach sądów i prokuratury. Na zasadach określonych w przepisach o pracownikach sądów i prokuratury asystentowi prokuratora mogą być przyznane:

- 1) dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub powierzenia dodatkowych zadań;
- 2) nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej.

§ 8. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres i sposób wykonywania czynności przez asystentów prokuratorów, mając na uwadze zasady sprawności, racjonalności, ekonomicznego i szybkiego działania, zapewniając rzetelne wykonywanie powierzonych zadań.

§ 9. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wysokość wynagrodzenia zasadniczego asystentów prokuratorów, uwzględniając poziom wynagrodzeń prokuratorów i pracowników prokuratury oraz rodzaj zadań wykonywanych przez asystentów prokuratorów.

§ 10. Asystent prokuratora, który ukończył wyższe studia prawnicze i uzyskał tytuł magistra, po przepracowaniu pięciu lat na tym stanowisku, a jeżeli ukończył aplikację ogólną

po przepracowaniu czterech lat może zgłosić za pośrednictwem prokuratora apelacyjnego Dyrektorowi Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury zamiar przystąpienia do egzaminu prokuratorskiego na miesiąc przed przeprowadzeniem egzaminu, uiszczając wymaganą opłatę.

§ 11. Do asystentów prokuratorów przepis art. 119 § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 12. W sprawach nieuregulowanych w ustawie do asystentów prokuratorów stosuje się odpowiednio przepisy o pracownikach sądów i prokuratury.

Art. 203. § 1. Osoby podejmujące po raz pierwszy pracę asystenta prokuratora odbywają staż asystencki w powszechnej jednostce organizacyjnej prokuratury, w której są zatrudnieni. Staż trwa sześć miesięcy.

§ 2. Do czasu ukończenia stażu asystenta prokuratora zatrudnia się na podstawie umowy o pracę na czas określony, z możliwością jej wcześniejszego rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem.

§ 3. Z obowiązku odbycia stażu są zwolnione osoby, które ukończyły aplikację ogólną lub zdały egzamin sędziowski, prokuratorski, notarialny, adwokacki lub radcowski.

Art. 204. § 1. Asystenci prokuratorów co cztery lata podlegają okresowym ocenom kwalifikacyjnym dokonywanym przez właściwego kierownika jednostki organizacyjnej prokuratury, obejmującym jakość i terminowość wykonywania zadań, przestrzeganie dyscypliny pracy, efektywność wykorzystania czasu pracy oraz realizację doskonalenia zawodowego.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb dokonywania okresowych ocen kwalifikacyjnych asystentów prokuratorów. W rozporządzeniu należy określić terminy dokonywania ocen, sposób ich wyrażania i podawania do wiadomości osobom ocenianym oraz uwzględnić prawo osób ocenianych do kwestionowania dokonanych ocen.

Art. 205. § 1. Właściwy prokurator, określony w art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2011 r. Nr 109, poz. 639, Nr 113, poz. 639 i Nr 203, poz. 1192), organizuje w drodze konkursu nabór kandydatów na stanowisko asystenta prokuratora.

§ 2. Prokurator, o którym mowa w § 1, informuje o konkursie przez umieszczenie ogłoszenia w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie jednostki organizacyjnej prokuratury, we właściwym ze względu na siedzibę jednostki organizacyjnej prokuratury

urzędzie pracy, w Biuletynie Informacji Publicznej oraz może poinformować w inny sposób, w szczególności przez umieszczenie ogłoszenia w prasie.

§ 3. Konkurs przeprowadza komisja konkursowa powołana przez prokuratora, o którym mowa w § 1.

§ 4. Konkurs ma na celu sprawdzenie wiedzy, umiejętności, predyspozycji oraz zdolności ogólnych kandydatów, niezbędnych do wykonywania obowiązków asystenta prokuratora.

§ 5. Komisja konkursowa po przeprowadzeniu konkursu, w oparciu o jego wyniki, może wyłonić rezerwową listę kandydatów na wypadek zaistnienia możliwości zatrudnienia większej liczby osób lub rezygnacji kandydata.

§ 6. Warunkiem ubiegania się o zatrudnienie w prokuraturze jest złożenie przez osobę ubiegającą się o zatrudnienie na stanowisku asystenta prokuratora oświadczenia, że nie jest prowadzone przeciwko niej postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe.

§ 7. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb przeprowadzania konkursów na stanowisko asystenta prokuratora, w szczególności skład komisji konkursowych oraz sposób i tryb ich działania, etapy i przebieg konkursu, a także zakres i sposób udostępniania informacji kandydatowi, mając na uwadze właściwy dobór kadry asystentów w prokuraturze.

§ 8. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb uzyskiwania informacji przez komendanta wojewódzkiego Policji o osobie ubiegającej się o zatrudnienie na stanowisku asystenta prokuratora oraz wzór kwestionariusza informacji, mając na względzie charakter i miejsce pracy, sprawność uzyskiwania informacji, dbałość o ochronę dóbr osobistych kandydatów oraz ich praw i wolności chronionych konstytucyjnie.

Rozdział 3

Urzędnicy i inni pracownicy

Art. 206. § 1. W powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury zatrudnieni są urzędnicy i inni pracownicy.

§ 2. Zasady zatrudniania urzędników i innych pracowników oraz ich obowiązki i prawa określa ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury.

DZIAŁ VI

Skargi i wnioski

Art. 207. Skargi i wnioski rozpatruje się bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie miesiąca od daty ich wpływu.

§ 2. Skargi, w zakresie dotyczącym działalności prokuratorów, w dziedzinie, w której prokuratorzy są niezależni, nie podlegają rozpatrzeniu. Prokurator kierujący jednostką organizacyjną prokuratury, do którego taka skarga lub wniosek zostały skierowane, zawiadamia skarżącego o przyczynach odmowy rozpatrzenia skargi. Jeżeli jednak skarga dotyczy czynności prokuratora podlegającej zaskarżeniu, prokurator ten jest obowiązany niezwłocznie przekazać skargę do akt sprawy, której skarga dotyczy, zawiadamiając o tym skarżącego.

§ 3. Skargi lub wnioski dotyczące treści czynności prokuratora jeszcze niedokonanych, należących do dziedziny, o której mowa w § 2, podlegają niezwłocznemu przekazaniu do akt postępowania, którego dotyczą.

§ 4. Skargi lub wnioski zawierające treści znieważające lub słowa powszechnie uznawane za obelżywe pozostawia się bez rozpatrzenia, zawiadamiając o tym skarżącego lub wnioskodawcę, z podaniem przyczyny pozostawienia skargi lub wniosku bez rozpatrzenia.

Art. 208. § 1. Prokuratorem właściwym do rozpatrzenia skargi lub wniosku, dotyczących działalności prokuratora, jest prokurator bezpośrednio przełożony wobec prokuratora, którego działalności dotyczy skarga lub wniosek.

§ 2. Skargę na czynności pracownika prokuratury rozpoznaje jego przełożony.

Art. 209. Skarga dotycząca działalności prokuratora, skierowana do innych organów władzy publicznej, podlega przekazaniu do rozpatrzenia prokuratorowi, o którym mowa w art. 208.

Art. 210. Skarga, w zakresie w jakim zawiera wniosek o pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności dyscyplinarnej, podlega przekazaniu właściwemu rzecznikowi dyscyplinarnemu. O sposobie załatwienia skargi rzecznik dyscyplinarny zawiadamia skarżącego oraz organ, który przekazał mu skargę.

Art. 211. Ponawiane skargi w sprawach już wyjaśnionych, niezawierające nowych okoliczności, pozostawia się bez rozpoznania, o czym należy powiadomić skarżącego.

Art. 212. W zakresie nie uregulowanym do skarg i wniosków wpływających do jednostek organizacyjnych prokuratury stosuje się przepisy Działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

DZIAŁ VII

Przepis końcowy

Art. 213. Ustawa wchodzi w życie w terminie i na zasadach określonych ustawą z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (Dz. U. poz. ...).